

ပုညခင်

င်းဆီဖြူပိုင်

BURMESE
CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- စာမူခွင့်ပြုချက် = ၁၂၇၃ / ၂၀၀၁ (၁၀)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် = ၈၄၁ / ၂၀၀၁ (၁၀)
- ပုံနှိပ်ခြင်း = ၂၀၀၁ - ခုနှစ်
နိုဝင်ဘာလ - ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ = ၅၀၀
- တန်ဖိုး = ၃၀ /
- ထုတ်ဝေသူ = ဦးတင်ရှိန် (မြဲ - ၀၃၇၆၃)
စန်းရောင်ရှိန်စာပေ
အမှတ် ၄ / ၁၇၇၊ မေခလမ်း
ဘေဘာဂီမြို့နယ်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ = ဦးကျော်စင် (မြဲ - ၀၄၂၂၉)
ခိုင်ရည်မွန် ပုံနှိပ်တိုက်
တိုက်ခွဲ ၁၄/၁၆၊ မဟာသုခလမ်းနှင့်
၈၁-ဗိုလ်ချုပ်လမ်းပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ = ဦးရိုးမောင် (မြဲ - ၀၄၈၀၅)
ရောင်ခြည်ဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၇၆)၊ ၄၃-လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ပွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသော
တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး၊ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်
သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ်
သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ပညာစင်

BURMESE
CLASSIC

၇

နှင်းဆီဖြူပုံပြင်

အခန်း (၁)

အံ့ဩရယ်မောဖွယ် ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် စတင်
တွေ့ဆုံရမည့် ထိုညနေတွင် ငွေ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်းလာခဲ့သော
BMW ကားကြီးသည် လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် တုန်ခန် ထိုးရပ်
သွားခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

“ဟာ ဟာ . . .ကားသစ်ကြီးကဘာဖြစ်သွားပါလိမ့်...!
ကားထုတ်လုပ်တဲ့ကုမ္ပဏီတော့ သိက္ခာကျတယ်ကွာ...”

ငွေသည် ပြုံးစေ့စေ့ကလေးရေရွတ်လိုက်ပြီး...ခေါင်းမော
ရယ်မောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငွေ ဘေးမှာ ခြင်းတောင်းလေးနှင့်
အမြဲထည့်ထားသည့် မုန့်ထုပ်တွေကို နှိုက်ယူကာ စိမ့်ပြေနေပြေ
စားနေလိုက်သည်။

ကားပျက်သည့်အတွက်တော့ ငွေ စိတ်မပူချေ။
ညမောင်မှောင်မှို မိုးဖွဲ့ရွာနေသေးသော်လည်း ကားပျက်တဲ့
ဒီနေရာဟာ ငွေ အိမ်နဲ့အလှမ်းမဝေးလှချေ။ လမ်းဆင်းလျှောက်
သွားလည်း ဘာအရေးလဲ၊ နီးနီးလေးပဲဥစ္စာ။

ငွေသည် ခပ်အေးအေးမှန့်စားနေရင်းက မေ့မေ့ကို စကောက်
ချင်စိတ်ပေါ်လာကာ ငွေ ဆယ်လူလာဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး မေ့ဆီ
ဖုန်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“ဟဲလို...မေလား...မီးပါ၊ ငွေပါ၊ မေ့ရဲ့ငွေကြေးမုလေးပါ...”

“ဟယ်...သမီးရယ်၊ မေ့စိတ်ပူနေတာကွယ်၊ သမီး သူငယ်ချင်း
ကေသီတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ကြည့်တော့လည်း မွေးနေ့ပွဲပြီးလို့
သမီးပြန်သွားပါပြီတဲ့၊ မေ့ အချိန်မှန်းကြည့်နေတာ၊ သမီး
အခု ဘယ်နားမှာ ရောက်နေပြီလဲ၊ ကားမောင်းရင်းပြောနေ
တာလား...”

“ကားမောင်းရင်းပြောနေတာမဟုတ်ဘူး မေ့ရဲ့၊ ကားပျက်ရင်း
ပြောနေတာ...”

“ဟင်..ကားပျက်တယ် ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ၊ ကားက
အသစ်ကြီးပါ၊ ညည်းမွေးနေ့က ညည်းအဖေဝယ်ထားပေးတာ၊
တစ်လပဲရှိသေးတယ် မဟုတ်လား ..”

“အင်းလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ငွေကားကတော့ထိုးရပ်သွားတာ
အမှန်ပဲ မေ့၊ ငွေကတော့ ကားအကြောင်း ဘာမှနားမလည်
ပါဘူး...”

“ဟဲ့...ညနေက ဆီဝင်ထည့်ဖို့ မှာလိုက်တာဝင်ဖြည့်ဖြစ်ရဲ့လား...”

“အယ်...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငွေ အချိန်မရလို့ မဖြည့်ဖြစ်လိုက်ဘူး
မေ့၊ ဟီဟီ...ဒါဆို ဆီကုန်သွားတာပဲဖြစ်မယ်နော်”

“အေးပေါ့၊ အေးပေါ့၊ ခက်တာပဲ၊ ကဲ ပြောစမ်း၊
ဘယ်နားမှာပျက်နေတာလဲ၊ ဘယ်လိုလာခေါ်ရမလဲ”

“ကားက အေးကြီးမှာပျက်နေတာ မေ့၊ အထွေလိုက်ရသေး
ဆို အဝေးကြီးပဲ...”

“အဝေးကြီးဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ၊ ပြောဦးမှပေါ့၊ မိုးချုပ်နေပြီဆို...
မိန်းကလေး စာစစ်ယောက်စာည်း၊ ညည်း မကြောက်ဘူးလား၊
မေ့ စိတ်ပူလှပြီ ပြောစမ်းပါ၊ ဟဲ့...ရယ်မနေစမ်းနဲ့ အရူး
လိုလို၊ အပေါလိုလို...”

“အဟင်...ဟင်...မေ့ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ငွေဘာသာ ပြန်လာခဲ့
မယ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ်အတွင်း ရောက်စေရမယ်၊ မေ့ အေးအေး
ဆေးဆေးလေး ထိုင်စောင့်၊ ဒါပဲနော် မေ့၊ ငွေ ဖုန်းပိတ်
လိုက်ပြီ...”

ငွေသည် မေ့ကို စ၊နောက်ကျီစယ်လိုက်ပြီး၊ သဘောတကျ ရယ်မောကာ ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ကားကို သော့ခတ်၊ ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး ငွေက လမ်းလျှောက်ပြန်မည်။ ပြီးမှ အိမ်က ဒရိုင်ဘာကို လာယူခိုင်းလိုက်မည်။ အလွယ်လေးပဲ မဟုတ်လား။

ငွေသည် ဂျပန်ပိုးအနီရဲ့ကို ပွပ္ပကားကားလေးချုပ်ထားသည့် ဖုန်းခေါ်လိုင်းကြီးကို မ၊ကားပလက်ဖောင်းအတိုင်း ခပ်တည်တည် "ဟဲလို...မေ့နဲ့။ မိုးဖွဲ့ကျနေသဖြင့် ကားပေါ်က ထီးကျားကြီးကို "ဟယ်...သမီးရယ်။ ထီးက ကြီးကြီး၊ ငွေက-သားလေးလေး။ ကေသီတို့ဆွိုက်ရသေးခင်မှာတော့ ငွေစီးထားတဲ့ဒေါက်ဖိနပ် အနီရဲ့ရဲလေးက ငွေ ခြေထောက်နှင့်ရန်ဖြစ်တော့သည်။

ကားမောင်းလာတာမို့ လမ်းလည်းသိပ်မလျှောက်ရတဲ့ ဒီလို ပွဲမျိုးမှာ ငွေက ဒီဖိနပ်ကိုလှရုံသက်သက် စီးလာခဲ့တာပါ။ ခုလို လမ်းလျှောက်နေရတော့ ငွေ ခြေထောက်ကလေးဟာ ဖိနပ်သိုင်းကြီးကြောင့် ပွန်းပဲ့နာကျင်လာပါသည်။

"အင်း...ဒီတစ်ခါတော့ နင်က ငါ့ကိုပြန်စီးဦးပေါ့ ဟုတ်လား..."

ငွေသည် ဖိနပ်ကလေးကို ချွတ်ကာ လက်ဖြင့်ကိုင်လာ လိုက်ပါသည်။

ဆိုတော့မဆိုပါဘူး။

မိုးဖွဲ့ဖွဲ့အောက်မှာ ထီးကျားကြီးဆောင်း၊ ရေခဲစွတ်နေတဲ့ပလက်ဖောင်းပေါ်ကို ခြေဖဝါးနဲ့နင်း၊ လက်တစ်ဖက်က ဖိနပ်ကိုကိုင်ပြီး လျှောက်ရတဲ့အရာသာဟာ တကယ်ဆန်းသစ်တာပဲ။ တွေးကာ ငွေက တိုးတိုးလေးရယ်ရှင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ကားမီးရောင်အောက်တွင် ဖြန်းခနဲတွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သတိုးက မျက်ခုံးပင့်သွားကာ လီဇာကိုဖွဲ့နင်းလိုက်လေသည်။ အဂ္ဂါက..သတိုးလက်ကိုဖတ်ခနဲပိတ်ရိုက်ရှင်း...

"ဟေ့ကောင်-ဘာဖြစ်တာလဲ၊ လမ်းဒီလောက်ရှင်းနေတာကွာ၊ မြန်မြန်မောင်းခမ်းပါ..."

"စွတ်ပြောမနေပါနဲ့ကွာ၊ ဟိုမှာ မင်းမမြင်ဘူးလား..."

သတိုးက ဂါဝန်အနီလေးနှင့် ဖိနပ်ချွတ်လျှောက်နေသော မိန်းကလေးဆီကို မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ အဂ္ဂါက မထိတရီအနီ အရာဖြင့်...

"တွေ့တယ်လေ...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ..."

“သူတစ်ခုခု ဒုက္ခရောက်လာတာကွ၊ ငါတို့ကူညီသင့်တယ်...”

“ဟာကွာ မတုံးစမ်းပါနဲ့သတိုးရာ...ဒီအချိန်...ဒီလိုနေရာတွေမှာ ဒါမျိုးတွေရှိတတ်တာပဲကွ၊ ဒါမဆန်းဘူး၊ အလကားပါကွာ၊ ပုံပြင်လေးတွေပါ..”

“ဟာ..မင်းဒီလိုရမ်းမပြောနဲ့ကွ၊ ကြည့်ရတာ မိကောင်းဖခင် သားသမီးပုံမျိုးလေးပါ...”

“မိကောင်းဖခင်သားသမီးပုံမျိုးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလေးလဲ၊ ရှင်းပြစမ်းပါ”

“နေစမ်းပါအဂ္ဂါရာ၊ မင်း သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါ၊ လျှောက်နေတဲ့ပုံက တကယ့်ကိုရိုးရိုးသားသား၊ ကလေးလေးလိပ်ကွ၊ တမင်လုပ်လာတဲ့ပုံမျိုး မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဖိနပ်ကိုလည်း ချွတ်ကိုင်လာရသေးတယ်၊ ဘာများဖြစ်လာတာလဲ မသိဘူး၊ အိမ်ကပဲ ထွက်ပြေးလာတာလား...၊ လာကွာ၊ ငါတို့ကားရပ်ပြီး မေးကြရအောင်၊ လိုရင်လည်း ကူညီကြတာပေါ့...”

အဂ္ဂါသည် တီးတိုးဆဲရေးရင်း သတိုးကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ သတိုးဖြစ်နေပုံဟာ ဒီကောင်မလေးကို သူမ မကူညီရလျှင် ယူကျုံးမရဖြစ်နေတော့မည့်ပုံမျိုး။ သနားကရုဏာတွေ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်မျက်နှာကလေးဖြင့် လမ်းလျှောက်နေသည့်

ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်ကာ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းမောင်းသည်။ သူ ကြည့်ရတာ စိတ်မမြောင့် လက်မမြောင့်ရှိလှသည်။

လူ့ဘဝဖက်သားအပေါ် အရာရာ ကူညီညှာချင်ကာ အလုပ်ရှင်အလုပ်ရှင်လိုမနေဘဲ၊ နိမ့်နိမ့်ချချရှိရှိကျိုးကျိုးတွေ လုပ်တတ်တာ။ အဝတ်အစားကိုဖြစ်ကတတ်ဆန်းဝတ်ကာ ဝန်ထမ်းဆွဲနှင့် အရောရောအနှောနှောနေတတ်တဲ့ သတိုးအကျင့်ကို ပြင်ဖို့ပြောရတာလည်း သူ အာပေါက်တော့မည်။

“နော်...ဟေ့ကောင် အဂ္ဂါ၊ ငါတို့ ဆင်းမေးကြရအောင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဖိနပ်ချွတ်ကြီးနဲ့ လျှောက်နေတာ မကောင်းပါဘူးကွာ...”

“သူ တောင်ကောင်းလို့ လျှောက်နေတာ၊ မင်းက ဘာပူစရာလိုလဲ၊ ဘာမှန်းမသိဘဲ သွားနွယ်နေရင် မင်းပဲ ဒုက္ခရောက်မှာ ဟေ့ကောင်...”

“ရောက်လည်း ရောက်ပစေတော့ကွာ၊ မဟုတ်ကဟုတ်ကဆိုရင်လည်း ရှောင်သွားရုံပေါ့...”

သတိုးသည် အဂ္ဂါကိုဘုပြောရင်း ကားကို ပလက်ဖောင်းဘက်ကပ်ကာ ထိုမိန်းကလေးနှင့်ယှဉ်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလိုက်သည်။

အဂ္ဂါက သတိုးပခုံးကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ထိုးကာ
 “ဟေ့ကောင် ခဏ၊ ကားမရပ်နဲ့ဦး၊ ကားပေါ်ကပဲ မေးချင်မေး၊
 အရှုပ်အရှင်းဖြစ်လာရင် ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူးနော်”
 “သိပ်အပြစ်မသည်းနဲ့ကွာ။ မင်းကို အမြင်ကပ်တာနဲ့ ကောင်
 မလေးကို ကားပေါ်ခေါ်တင်လိုက်မိမယ်..”
 “ခွေးကောင် ”

“ဟေ့..ဟေ့..ဒီမှာ မိန်းကလေး..”

ငွေ့နံ့ဘေးမှာတွင် ကားတစ်စီးယှဉ်မောင်းလာပြီး
 လှမ်းခေါ်လိုက်သံကို ကြားလျှင်..ငွေ့ ကြက်သီးတွေဖျန်းခနဲ ထက
 ကြောက်ရွံ့သွားလေသည်။ ဒင်းတို့က ငွေ့ကို ဘာများထင်နေလဲ
 ငွေ့အိမ်ကလည်း မဝေးတော့ပါဘူး။ ငွေ့ ပြေးထွက်သွားရင်
 ကောင်းမလား။ အိမ်ကိပ် ဖုန်းဆက်လိုက်ရမလား။ ဖုန်းဆက်လိုက်
 ရင်တော့ မေက...စိတ်ပူ... ဒေါသတွေ ထွက်ပြီး လိမ်ညာစတန်ထွင်မိ
 ငွေ့ကိုပဲ အပြစ်တင်တော့မှာ သေချာသည်။

ငွေ့သည် ကြောက်သော်လည်း သတ္တိမွေးကာ ခပ်တည့်
တည့်ဆက်လျှောက်နေလိုက်သည်။ ကားက ငွေ့နံ့ဘေးမှ ဘီးလိုနီး

ဝါလာကာ ငွေ့မကြားဘူးအထင်နှင့် အသံမြင့်၍...
 “ဟေ့ ကောင်မလေး၊ ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား၊ မင်း
 ဘာဖြစ်လာတာလဲ...”
 “ ကဲ ”
 ငွေ့သည် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်လာကာ ငွေ့ဖိနပ်တစ်ဖက်
 ကို ကားရှေ့ခန်းထဲ ပစ်ပေါက်ထည့်လိုက်လေသည်။
 “ဟာ...ဟာ...ဘာလုပ်တာလဲ...”
 “ရိုင်းလှချည်လားကွ..”

အူကြောင်ကြောင်အသံတစ်သံနှင့် ဒေါသကြီးသံ တစ်သံကို
 အစိပြိုင်တည်းကြားလိုက်ရပြီး ကားက ငွေ့နံ့ဘေးမှာ တုန်ခနဲ
 ဆိတ်တန့်သွားခဲ့ပါသည်။

အန္တရာယ်ပေးမည့်သူဆိုလျှင်လည်း ရှောင်ပြေးလို့ မလွတ်
 သည့်အတူတူ ငွေ့က ခပ်တင်းတင်းရှင်ဆိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူလဲ၊ နှမချင်းမစာနာဘူးလား၊ ပေါ့သွမ်း
 ဆိုးရွားတဲ့ အကောင်တွေနဲ့ လိုက်နှောင့်ယှက်တာ မရှက်ဘူးလား...”
 “ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ...”

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ အော်လိုက်သော အသံကြောင့် ငွေ့ပါးစပ်
 ဖိတ်ကာ ထိုသူကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ငွေ့ ရင်ဆိုင်

ရသည်မှာ ရိုးသားသန့်စင်သော မျက်စိတစ်စုံ ဖြစ်သည်။ စိတ်ရှုပ်သလို မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလျက် ငွေကို ကြည့်နေပုံကြောင့် ငွေသည် ဖြုန်းခနဲ အကြောက်ကြောက် ဗရုတ်ကျချင်သည်မိကေလေ က ခေါင်းထောင်ထလာပါသည်။

အဲဒီ အကြောင်ကြောင်လူရဲ့ ဟိုဘက်မှာထိုင်နေသူက ငွေကို မတူမတန်သလို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

“အဲဒါကြောင့် ငါမတားဘူးလား သတိုး၊ ဘာမှန်းမသိဘဲ သွားနွယ်တော့ အစော်ကားခံရတာပေါ့...”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ငါ့အဖြစ်၊ ဒီမှာ မိန်းကလေး မင်း ရမ်းပြီးရန်တွေ့ မနေနဲ့။ မင်းကို ဘယ်သူမှမနှောင့်ယှက်ဘူး ဒုက္ခရောက်နေသလားလို့ ကူညီမလို့မေးတာ၊ အကူအညီမလိုရဘူး ပြီးတာပဲ...”

သတိုးက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောရင်း ကားစက်ကို ပြန်နိုး လိုက်လေသည်။ ငွေသည် ရုတ်တရက်အကြံရကာ ...

“ဒီမှာ ဒီမှာ ကူညီမယ်ဆို ခဏနေပါဦးရှင့်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ရှင် ငွေက ကြောက်စိတ်မွန်ပြီး ပြောမိတာပေါ့၊ တောင်းပန်ပါတယ် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ရိုးသားသူဟု ယုံကြည်သွား သော ငွေသည် ငွေရဲ့ မိဆိုးလေးအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကစား

ဖန်တီးဖို့ ဟန်ပြင်လေသည်။ ငွေဇာတ်လမ်းဟာ သိပ်ရယ်စရာ ကောင်းမှာပဲ။ ငွေသည် ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် အမြူးလာပါသည်။

“ငွေကလေ ငွေက ငွေ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့ဖွဲ့က ပြန်လာ တာပါ။ အပြန်နောက်ကျနေတော့ ဘတ်စ်ကားလည်း မရှိ တော့ဘူး၊ TAXI ခကလည်း ဈေးကြီးတော့ ငွေ မငှားနိုင်ဘူး အဲဒါ လမ်းလျှောက်ပြန်လာတုန်း နောက်က လမ်းသရဲတွေ လိုက်နှောင့်ယှက်လို့ ထွက်ပြေးလာရတာ ဖိနပ်တောင်မစီးနိုင်ဘူး ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ အစ်ကိုတို့ ကူညီချင်စိတ်ရှိတာ ငွေ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်...”

“ဟား...ဟား...တောမှာသွားပြောကွာ။ တောမှာသွားပြော ငါတို့ကပုံလာလာပြောတိုင်း မယုံဘူး မိန်းကလေး၊ ဘာ ဇာတ်လမ်းတွေဆင်မလို့လဲ...”

“ဟေ့ကောင် အဂ္ဂါ ရမ်းမပြောနဲ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တော့ လုပ်ကြံပြောမလား...”

“မင်း အရူးလား သတိုး၊ ဒီလောက်တောက်ပြောင်အဖိုး ထိုက်တန်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ထားပြီး၊ TAXI တောင်မငှားနိုင်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်မလားကွ၊ ယုတ္တိမရှိတာ မင်းပဲယုံနေ...”

၁၂ ပုညခင်

“ဒါ ဒါတွေက ငွေ သူငယ်ချင်းဟာတွေ ငွေငှားဝတ်လာတာပါ..”

“ဒါဆို မင်းလက်ထဲက ဆယ်လူလာဖုန်းကရော...”

“ဒါက ငွေတူလေးကစားဖို့ဝယ်လာတဲ့ ကစားစရာဖုန်းပါ...”

“မင်းနာမည်က ငွေ ဟုတ်လား?”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ မငွေပါ”

“နာမည်ကတော့ တောနာမည်ပဲ”

ငွေသည် သင်္ကာမကင်းသလို စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသော ခပ်တည်တည် လူရှေ့မှာ အပိုးကျိုးကျိုးပြန်ပြောရင်း...ရင်ထဲမှာတော့ တဟိဟိ ဖြစ်နေရပါသည်။ ကားမောင်းလာသည့် သနားကမား ရုပ်ကလေးနှင့် ဒရိုင်ဘာလိုလိုလူကတော့ ငွေကို ယုံကြည်ကာ သနားနေပုံရလေသည်။

ငွေထင်သည်မှာ ခပ်တည်တည်လူက သနားကမားလူက နိုင်စားရပုံတူပါသည်။ သနားကမားလူက အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဝတ်မထား။ ခပ်တည်တည်လူကတော့ အနောက်တိုင်း ဝတ်စုံပြည့်ဖြင့် ရှိုးကအပြည့်။

“ကဲပါကွာ အဂ္ဂါရာ တရားခံစစ်၊ စစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ အဲဒီတော့ မငွေ။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ရှင်တစ်ယောက်တည်း ကူညီလိုတော့ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်မယ်မထင်ဘူး။ ရှင်ဘေးကလူပါပါမှဖြစ်မယ်၊ ငွေကို နောင်ယုက်တဲ့ သူတွေက သိပ်မဝေးတော့ဘူး။ ဟိုးနောက်မှာ လာနေပြီ၊ ငွေရှေ့ကသွားနှင့်မယ်၊ ရှင်တို့က သူတို့ဆီ ပြန်လှည့် ပြီး ငွေနောက်တို သူတို့လိုက်မလာအောင် ကာကွယ်ပေး မလား...”

“အင်း...အင်း...ဟုတ်ပြီလေ၊ ကာကွယ်ပေးမယ်၊ ကဲ ဒါဆို ခင်ဗျားသွားနှင့်တော့၊ အိမ်က တေးသေးလား”

“သိပ်မဝေးတော့ပါဘူး”

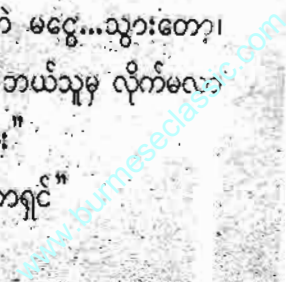
“မင်းက ဒီနားမှာနေတယ် ဟုတ်လား၊ ဒါ သူဌေးရပ်ကွက်ပဲ...”

“ကျွန်မက သူဌေးခြံနောက်ကတန်းလျားမှာ နေရတာပါ”

ငွေသည် ခပ်တည်တည်လူကို လိုမ့်လိုတ်ရင်း...သနား ကမားလူကို စွဲကြည့်လိုက်သည်။ သူကတော့...ငွေကို အကြွင်းမ ယုံကြည်ကာ စိတ်ပူပန်ဟန်ဖြင့်...

“ရစ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ အဂ္ဂါရာ၊ ကဲ...ကဲ မငွေ...သွားတော့၊ နောက်ကြောင်းကိုမပူနဲ့၊ မင်းနောက်က ဘယ်သူမှ လိုက်မလာ စေရဘူး၊ ငါ့တာဝန်ထား ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်”

ငွေက ရို.ရို.ကျိုးကျိုးလေးပြောပြီး သူတို့ရှေ့မှ ခပ်ကုပ်
ကုပ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူတို့ကားက နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ကာ
ခပ်ဝေးဝေးက လူစုစုဆီဦးတည်သွားနေခဲ့သည်။

ငွေသည် လမ်းသွယ်ကလေးထဲချိုးကာ ငွေတို့ခြံထဲ
ဝင်လာခဲ့ပြီးလျှင် ထီးကို အိမ်ထဲပစ်သွင်း၊ ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို ပစ်ချကာ
မေခါးကိုဖက်လိုက်ရင်း၊ တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်လေသည်။
မေကော့ အကြောင်းမသိဘဲ...အရှူးမ၊ အပေါမ၊ ဗရုတ်မ ရယ်လို့
တပွဲစိစိပြောလို့ မဆုံးနိုင်ပေ။

အခန်း (၂)

အိပ်ရာပု နိုးထချိန်တွင် ပထမဦးဆုံးသတိရမိသည်မှာ
ညက-အဖြစ်အပျက်ကို ဖြစ်သည်။ နိယွန်မီးရောင်ဖြင့် မြင်လိုက်ရသော
ချက်နှာနှစ်ခုကို မြင်ယောင်မိတော့ ငွေက ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်
မိပါသည်။ သနားကမားလူရယ်၊ ရုပ်တည် လူရယ်၊ ငွေအကွက်ထဲကို
တိုးရိုးကားရား ဝင်သွားရှာပြီ။

“ဟဲ့...အရှူးမ..ဗရုတ်မ...နိုးနေပြီ မဟုတ်လား မျက်ခွံကလှုပ်စိ
လှုပ်စိနဲ့ ပြုံးနေတာ ငါမြင်တယ်နော်၊ ထစမ်း...ညည်းကို
ဆူစရာရှိတယ်”

မေ့အသံကြားလျှင် ငွေက မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ...
“ဟင် မေကလည်း... ငွေကဖြင့် ခုမှအိပ်ရာနိုးတာ၊ မေ

ဆူရအောင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ရသေးပါဘူး”
 “ညက ကိစ္စလော၊ ညက ကိစ္စကို ဆူရမှာ၊ ညက ညည်း
 အဖေဆီကတယ်လိမ့်နန်းလာတာနဲ့ ညည်းကို မဆူဖြစ်တော့တာ၊
 ဖုန်းပြောပြီးလို့ ညည်းကိုလာကြည့်တော့ ညည်းက အိပ်နေ
 ပြီလေ”
 “ညက ကိစ္စကို ညမှာပဲထားခဲ့ပါမေရာ၊ မနက်ထိ သယ်
 မလာကောင်းပါဘူး၊ ညက မေပဲ...ငွေကို အရူးမ၊ အပေါမ၊
 ဗရုတ်မလို့ ပွစိပွစိ ပြောပြီးပြီပဲဟာ”
 “ညည်း ချွဲကျိနေတဲ့ လေသံနဲ့ ငါ့ကိုနူးမနေစမ်းပါနဲ့
 ငွေရယ်၊ ဒီမှာ...ညည်းရဲ့ ဗရုတ်ကျတဲ့ အမူအကျင့်တွေကို
 ဘယ်တော့မျှောက်မှာလဲ...
 “အမေကို ညာပြောပြီး၊ ညကြီးမိုးချုပ် တစ်ယောက်တည်း
 လမ်းလျှောက်ပြန်လာတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်ကြီးသလဲ၊
 ဒါ ညည်းသက်သက်စတန့်ထွင်တာ၊ တော်သေးတာပေါ့...
 လူဆိုးလူယုတ်မာနဲ့ မတွေ့တာ ကံကောင်းလို့ပေါ့”
 “လူဆိုးလူယုတ်မာနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလို့ ငွေ မပြောမိပါဘူး”
 “ဟင် ဒါဆို ညည်း တွေ့ခဲ့တယ်ပေါ့၊ ပြောစမ်း... ပြောစမ်း...
 ထစမ်းပါအေ၊ ညက ဘာဖြစ်လို့ မပြောသလဲ...”

ငွေသည် အိပ်ရာမှ ထထိုင်ကာ ကြောက်ရွံ့နေသည်
 ပို၍...
 “မေ ဆူမှာကြောက်လို့ ငွေ မပြောရဲတာပါ၊ ညက ငွေ
 နောက်ကို လမ်းသရဲတွေလိုက်လာတာ”
 “ဘုရား...ဘုရား...”
 “ငွေကလည်း ကြောက်ပြီး အတင်းပြေးတာ၊ ဖိနပ်တစ်ဖက်
 တောင်ကျွတ်ကျန်ခဲ့တယ်၊ ငွေဖြင့် ကြောက်လိုက်တာမေရယ်၊
 သူတို့တွေက အတင်းလိုက်၊ ငွေက အတင်းပြေး၊ မိလုမိခင်လေး
 မှာ ငွေက ချော်လဲ...”
 “ဟင်...သမီး...ညည်းတကယ်ပြောနေတာလား၊ သူတို့က
 ညည်းကို မိလာရောလား...”
 “မိလာတာပေါ့”
 “ငွေက ချော်လဲရာက အတင်းကုန်းထပြီး စွတ်ခြင်းတာ...
 သိသိလေးလွတ်လာခဲ့တာပေါ့ မေရဲ့...”
 “အမလေး...ငါ့သမီးလေး မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း
 ကွယ်...”
 ငွေသည် မေမေရဲ့ မထိတ်သာမလန့်သာပုံကို ကြည့်
 ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားရပါသည်။ မေတစ်ယောက်ဟာ

ငွေ ဒီလောက်ဗရုတ်သုက္ခတွေ့ပြောမှန်းသိလည်း...ပြောတိုင်းယုံတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဖေက စင်္ကာပူကနေ လှမ်းလှမ်းပြီး မေ့ကို အမြဲသတိပေးရ။ စိတ်မချ လက်မချ ဖြစ်ရတာပါပဲ။ ဖေက ဟိုမှာသာ အလုပ်သွား လုပ်နေပေမယ့် စိတ်က မေ့ဆီအမြဲရောက်ကာ ရိုးသားလှတဲ့ မေ့ကို အမြဲမပြတ်ပုန်းနေရတတ်ပါသည်။ ငွေက မေ့နဲ့ ဖေ့ကို ချစ်သော်လည်း မကြာခဏ လုပ်ကြံလီဆည့်ပြောရင်း မေ့ကို စုနောက်မိသည့်အကျင့် ကိုတော့ ဖျောက်မရနိုင်ပါ။ မေ့ကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေက ငွေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ လူတိုင်းကို အမြဲလို ကျီစယ်နေရမှ...။

ငွေသည် မေ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးခွေဝင်လိုက်ကာ...

“ငွေဖြင့် ခုထိကြောက်မပြေသေးပါဘူး မေ့ရယ်၊ ငွေ့ကို မသနားဘူးလားဟင်၊ ငွေ့ကို မဆူနဲ့တော့နော်၊ နော် . . . မေ့...နော်...”

“အေးပါ...အေးပါ သမီးရယ်၊ မေ့သမီးသနားပါတယ်၊ ကဲ..ကဲ ထနော် သမီး၊ မေ့ သမီး မနက်စာစားဖို့ သွားပြင်လိုက်ဦး မယ်..”

မေ့ ငွေ့အခန်းထဲက အထွက်မှာ ငွေ့က တံခါးလိုက် ပိတ်ရင်း၊ တံခါးဝမှ ခေါင်းပြုကာ..

“မေ့...ခုန ပြောတာ တကယ်မဟုတ်ဘူးသိလား၊ ငွေ့ မေ့ကို

စ...တာသိလား ဟိဟိ...”

“ဟင်...သမီးစုတ်”

မေ့ မျက်ခုံးကြီးပင့်၊ မျက်လုံးကြီးပြူးလာချိန်မှာ ငွေ့က တံခါးကို ဖျတ်ခနဲပိတ်ပြီး...တံခါးကို ကျောမှီကာ ခေါင်းမော့ ရယ်မော့လိုက်လေသည်။

ချစ်လို့ စ...တာပါ မေ့ရယ်။

အခန်း (၃)

ငွေ ဗရတ်ကျကာ လှည့်စားခဲ့သော ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့်
ဆောင်မှတ်ဘဲ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည့် အဲဒီနေ့က ငွေသည် မေ့ကို
ဘူးဘွားအိမ်ဝင်ပို့ပေးခဲ့ပြီး လမ်းကြိုနေသည့် မိနီမတ်ထဲ ဝင်လာ
ခဲ့ပါသည်။

မိနီမတ်ကလေးမှာ ဖွင့်တာသိပ်ကြာသေးပုံမရ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ
ဆွေရောက်ဖူးသော စူပါမတ်ကတ်၊ မိနီမတ်ကတ်ရယ်လို့ မရှိသေးတာမို့
သူ့က အသစ်ဖြစ်သော မိနီမတ်ထဲ ဝယ်စရာရှိရှိ မရှိရှိ ရောက်ဖူး
ထင်ရှိအောင် ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ဆိုင်အပြင်အဆင်လှလှပပ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိတာကို
ငွေက သဘောကျနေသည်။ မိနီမတ်နှင့် တွဲလျက်...ကုမ္ပဏီရုံးခန်း
တစ်ခုကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

ငွေက မျက်မှန်အနက်ကိုချွတ်ကာ အကျိုးမှာချိတ်လိုက်ပြီး
ဆိုင်ထဲ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်နေမိပါသည်။ ဘာတွေ အသစ်
အဆန်းရှိနိုင်မလဲ...

ငွေ လျှောက်ကြည့်ဆဲတွင် တစ်ဖက်ကောင်တာအနီးမှာ
ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားပြီး...

“အဲဒီ ပစ္စည်းနှစ်ခုစလုံးကို သူယူလာတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်
ပါတယ်...”

“ဟေ့ကောင်. မင်းမစွပ်စွဲနဲ့”

“ဝန်ခံလိုက်ရင် အေးအေးဆေးဆေးပြီးသွားမှာပါခင်ဗျာ”

“ဝန်ခံရအောင် ငါယူတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ...”

“ဒီနာရီလေးရော၊ ဟို ရွှေရောင်ဘောလိပ်နံလေးရော၊ ခင်ဗျား
ယူပြီး ခင်ဗျားရဲ့ ဘောင်းဘီဘေးအိတ်တွေထဲ ထည့်နေတာ
ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နောက်က လိုက်ကြည့်နေ
တာ မြင်တော့မှ ခင်ဗျားပစ္စည်းတွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ချထည့်
လိုက်တာပါ။”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ထဲမှာ ဒီလိုလာလုပ်တာ
နှစ်ခါရှိပြီ၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းက ငွေရှင်းဖို့မေ့လို့ဆိုပြီး ခင်ဗျား
ထွက်သွားတာ၊ ကျွန်တော်လိုက်ခေါ်တော့မှ ငွေပြန်ရှင်းတာ၊
ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်”

“တောက်...မင်းတို့...ကဲကွာ”

သက်သေအခိုင်အမာနှင့် အမိခံနေရသူက သွေးရှူး သွေးတမ်း
ဖြင့် အနီးက ကောင်လေးကို လက်သီးနှင့်ဓမ္မထိုးလိုက်ပါသည်။
ထိုသူကို လှံခြုံရေးဝန်ထမ်းက ဖမ်းချုပ်လိုက်ချိန်တွင် ဆိုင်ရှေ့
ခြံဝင်းထဲသို့ ထားတစ်စီးဝင်လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာ...ဆရာလာပြီ”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးက အဲဒီကားထဲ ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်သွားပြီး...မကြာမီ လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဆိုင်ထဲပြန်ဝင်
လာလေသည်။

တုရားရေ...သတိုးနဲ့ အဂ္ဂါပါလား...

ငွေသည် တိုက်ဆိုင်မှုအတွက်အံ့သြရယ်ချင်လာကာ မျက်မှန်
ကော်ကို ပြန်တပ်လိုက်ပြီး၊ ပစ္စည်းတင်သည့်စင်ဘေးနားမှာ မသိမသာ
ထွယ်ရစ်နေလိုက်ပါသည်။

အဂ္ဂါက တွေ့စကလိုပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားသည်။

စတိုင်လ်ဘောင်ဘီနှင့် ရုပ်လက်ရှည်က သူနှင့် အတော်ကြည့်လို့ ကောင်းသည်ဟု ငွေက ကျိတ်၍ အမှတ်ပေးလိုက်သည်။ သတိုးက တော့ တီရုပ်ပွဲကို ဂျင်းပဲနံအရောင်ခွဲခွဲနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။ ဝတ်ထားပုံက နည်းနည်းမှ သေသေသပ်သပ်မရှိပါ။

အဂ္ဂါက အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာနားရောက်လာကာ...

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ဒီလူ နာရီနဲ့ ဘောလ်ပဲနံကိုယူပြီး၊ ဒီအမွှက်ပုံးထဲ ပစ်ချတာ ကျွန်တော်သေသေချာချာမြင်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒါ သူက မြောင်ငြင်းပြီး ကျွန်တော့်ကို လက်သီးနဲ့ ထိုးပါတယ်”

“ကဲ ကဲ သူငြင်းတာကို ငါနားထောင်လိုက်ဦးမယ်၊ ခဏနေကြဦး၊ ပြော မင်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာပြောချင်လဲ...”

“ဒါ ကျုပ်ယူတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီး ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအိတ်တွေထဲ တဆိတ်လောက် ရှာကြည့်ပါရစေ၊ ကဲ မောင်စာင်စိုး ရှာ သူ့အိတ်တွေကိုရှာကြည့်...”

ဝန်ထမ်းကောင်လေးတွေက အိတ်တွေထဲနိုက်ကြည့်

သောအခါ တိုလီမုတ်စလေးတွေတစ်ခုပြီး တစ်ခုထွက်လာပါတော့သည်။

“ဟာ...ဒါတွေယူတာ ကျွန်တော်ဘုံမြင်လိုက်တော့ ဆရာ၊ နာရီနဲ့ ဘောလ်ပဲနံပဲမှတ်တာ...”

“ကဲ ဒီမှာခင်ဗျား မျက်မြင်ပဲနော်...”

“အဲဒါတွေက ကျုပ် ငွေချေပြီးဝယ်မလို့ပါ၊ ငွေလာမရှင်းရသေးတာတွေပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာ အသေအချာပဲ၊ ခင်ဗျား ငြင်းဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့၊ အစကတည်းက ငွေပေးဝယ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိရင် ဆွဲငြင်းမယူဘဲ ဘောင်သီအိတ်ထဲ ထည့်ခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ ခင်ဗျား ဘာမှ ထပ်ပြောစရာမလိုတော့ဘူးနော်၊ ရဲစခန်းပဲအပ်လိုက်ရတော့မယ်”

“နေ...နေဦး အဂ္ဂါ”

အဖြစ်အပျက်ကို မှန်ကုပ်ကုပ်ရုပ်ကြည့်နေသော သတိုးက ဖတ်တရက်ကြားဝင်လာကာ...

“သေသေချာချာ မေးပါဦးကွာ၊ အဲဒီလောကီတော့ မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒီထက်သေချာတာ ဘာရှိသေးလို့လဲ သတိုး၊ အပြစ်ရှိတဲ့သူကို ထိုက်သင့်တဲ့ဒဏ်ခတ်မှုတော့ ပေးရမှပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ မတော်တဆမှားယွင်းတာမျိုး”

“မတော်တဆက ဘောင်းအိအိတ်ထဲ ဝှက်မထည့်ဘူးကွ”

“သူ ဆွဲခြင်းယူဖို့ မေ့ပြီးရှိတဲ့အိတ်ထဲထည့်တာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား...”

“သတိုး တော်ကွာ၊ မင်းဝင်မပါနဲ့ မင်းကဲ့သို့သက်သေလား၊ မင်းဝင်လာရင်ရှုပ်ပြီ”

“ဪ မစ္စည်းလည်း ပြန်ရပြီ မဟုတ်လား၊ လွတ်လိုက်ပါကွာ၊ အဓိက က ကိုယ့်ပစ္စည်းမဆုံးဖို့ပဲ၊ က ညီလေးသွားတော့ သွားတော့၊ နောက် ဒီလို မလုပ်နဲ့”

“ဟေ့ကောင် မသွားနဲ့၊ သတိုး တော်ကွာ၊ မင်း ငါလုပ်တဲ့ ကိစ္စမှာ ကဖျက်သဖျက်ဝင်မလုပ်နဲ့၊ ဟေ့ ဒီမှာ ဒီကောင်လေးကို ခဏခေါ်ထား၊ ရဲကို ဖုန်းဆက်လိုက်...”

“မဟုတ်သေးဘူး အဂ္ဂါ”

“မင်း မဟုတ်တာ သတိုး၊ မင်း အဲဒီလို သဘောကောင်းနေရင် ဆိုင်ရောကုမ္ပဏီပါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်...”

“လူတစ်ယောက်အပေါ်ရက်စက်ရာကျနေတယ်ကွ၊ မင်းမှာ စာနာစိတ်မရှိဘူးလား”

“မင်း အဘာက သွားကွ၊ အပြစ်လုပ်တဲ့လူကို အပြစ်ပေးတာ ရက်စက်မှုမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထား၊ တော်ပြီကွာ၊

လာ...လာ...မင်းမကျေနပ်ရင် ရုံးခန်းထဲကျမှ ဆက်ရှင်းမယ်...”

နှစ်ယောက်သားဟာ တစ်ယောက်တစ်ပြန်ငြင်းခန်းရင်း။

အစ်ဖက်ရုံးခန်းထဲ လှမ်းဝင်သွားပါသည်။ ငွေက ချောင်ကပ်ကာ ဆောင်းကြည့်နေရင်း သတိုးရဲ့ အကြောင်ကြောင်ပုံစံကို ရယ်ချင်နေပါသည်။

ပြဿနာတွေရှင်းသွားတော့မှ ငွေက အရောင်း စာရေးမလေး ကပ်ကာ...

“ညီမလေး ခုနဲ့ ဟိုဘက်ရုံးခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ နှစ်ယောက်က ဘယ်သူက ညီမတို့ Boss လဲ...”

“နှစ်ယောက်စလုံးပဲ အစ်မ၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှယ်ယာ လုပ်ထားကြတာပါ...”

“သူတို့နှစ်ယောက်က အချင်းချင်းမတည့်ကြဘူးလား ဟင်း... အဟင်း...စပဲစုတယ်လို့တော့ မထင်နဲ့နော်၊ သူတို့ငြင်းနေပုံကို အစ်မ သဘောကျလို့ပါ...”

“ဟုတ်တယ် အစ်မရဲ့၊ သိပ်ရယ်ရတာပဲ၊ နှစ်ယောက်က အမြဲငြင်းနေတာ၊ ကိုသတိုးက သဘောကောင်းတယ်လေ၊ ကိုအဂ္ဂါက ပြတ်သားတယ်၊ သူတို့ချင်း ချစ်တော့ ချစ်ကြပါတယ်...”

"ဒါနဲ့ ကောင်းစရာပဲ၊ ညီမတို့ဆီမှာ ဝန်ထမ်းအသစ်မလိုဘူး
လားဟင်..."

"လိုတယ် အစ်မ၊ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းပဲ၊ သတင်းစာ
ထဲမှာ ကြော်ငြာပါလိမ့်မယ်..."

"ဟုတ်လား၊ အဟင်း...ကျေးဇူးနော် ညီမ"

ငွေသည် သတိုးတို့ မိနီမတ်ထဲမှ အုမြူးလျက်ပြန်
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ငွေမှာလည်း ငွေအကြံအစည်နှင့် ငွေ ဖင်တည်း။
အလုပ်မရှိဘဲနေရတာကို ပျင်းရိနေပြီဖြစ်သော ငွေဟာ အလုပ်
လည်းလုပ်၊ ဗရုတ်လည်းကျဖို့ကြံစည်ရင်း၊ ရင်ထဲ ကလိကလိနှင့်
ပျော်ရွှေးနေရလေသည်။

အခန်း (၄)

"မင်း စကားတင်ရွေးထားတဲ့ လျှောက်လွှာတွေက ကုန်ပဲ
မကုန်နိုင်တော့ဘူးလား သတိုးရာ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးများ အလုပ်ခန့်
ချင်နေသလား မသိပါဘူး..."

"တစ်ယောက်ပဲ ကျွန်ုပ်တို့တယ်ကွ"

"ခေါ်လိုက်ကွာ၊ မြန်မြန်ခေါ်လိုက်၊ ဗိုက်အာလှပြီ၊ ဒီကိစ္စပြီးမှ
သွားစားရမှာ"

သတိုးနှင့် အဓိက ရုံးခန်းထဲမှာ အတူတကွ ထိုင်လျက်
အင်တာဗျူးရမည့်လူတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခေါ်တွေ့
အရင်း၊ သဘောထားကွဲလွဲမှုတွေ အမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေတတ်ပါသည်။
နောက်ဆုံးတွေ့ရမည့်သူ ဝင်အလားကိုစောင့်ရင်း လျှောက်လွှာ

ကို ငုံ့ကြည့်ဆဲတွင် အရိပ်တစ်ခု သူတို့ရှေ့မှာ ရပ်လာသည်။
အဂ္ဂါက သူ့စတိုင်လ်အတိုင်း မော့မကြည့်သေးဘဲ...

“နာမည်က ငွေကြေးမဲ့နော်”
“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ မငွေလို့လည်းခေါ်ပါတယ်”
“မငွေ”

သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်ခနဲပြိုင်တူရေရွတ်မိကာ ပြိုင်တူ
ခေါင်းမော့လာခဲ့ရပါသည်။ တစ်စက်မှ မေ့ချင်စရာ မကောင်းတဲ့
ဒီနာမည်။ သူတို့ကို တပတ်ရိုက်သွားတဲ့ ဒီနာမည်။

“မင်း...”

သတိုးက ငွေကိုပြုံးတူးပြတ်ကြည့်နေပြီး အဂ္ဂါက ခပ်တင်း
တင်းကြည့်နေပါသည်။ ငွေသည် မျက်လုံးကလေးတွေမှူးပိတ်
သွားသည်အထိ တအားရယ်ပြလိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ မငွေပါ။ ကိုသတိုးနဲ့ ကိုအဂ္ဂါတို့ ငွေကိုမှတ်မိတဲ့
အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...”

အဂ္ဂါက မသိမသာမဲ့တဲ့ပြုံးလိုက်ပါသည်။ သတိုး ကတော့
ဘာပြောရမည်မသိသေးဘဲ။ အဲဒီညက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်သတိရ
မိသည်။

အဲဒီညက သူတို့နှစ်ယောက်က ကားကိုနောက်ပြန်လှည့်ကာ

ခပ်ခမ်းက လူအုပ်စုဆီကို ဘေးကြည့်နေခဲ့ရသည်။ အဲဒီအုပ်စုမှာ
ဆောင်လေးတွေချည်းမဟုတ်။ သူတို့ ကောင်မလေးတွေလည်း
ခါနေသည်။ ဒါဟာ မငွေကို နောင်ယုတ်တဲ့ လမ်းသရဲလည်းမဖြစ်နိုင်။
သူတို့တာသာ သူတို့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ လျှောက်လာနေကြတာဖြစ်
သည်။ အူကြောင်ကြောင်နှင့်ပင် သူတို့လှည့်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ မငွေကို
ဘာ့ အစအနပင် မတွေ့ရတော့။

အဂ္ဂါက သတိုးကိုသာ တပျစ်တောက်တောက် အပြစ်တင်နေ
သည်။ အလကားပါ ပုံပြောသွားတာ။ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ။
သက်သက်အရူးလုပ်နေတာ စသဖြင့်....

“မင်းက အလုမ်လာလျှောက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအဂ္ဂါနဲ့ ကိုသတိုး”

သတိုးက ငွေကြေးမဲ့ကို အကဲခတ်လိုက်ပါသည်။
တော်ထားတာကတော့ နွမ်းနွမ်းပါးပါးပဲ။ နားပေါက်ကလေးတောင်
ဆောင်းလောင်းဖြစ်နေသည်။ တကယ် အရိုးခံရပ်ကလေး။

“ဒီလျှောက်လွှာမှာ ကပ်ထားတဲ့ပုံက မင်းနဲ့မတူဘူး”

ဘယ်တူမလဲ။ တမင်ရုပ်ဖျက်ပြီးရိုက်ထားရတာ။ ငွေ ရှုပ်လို့
အာဇာတည်းက မြင်ရင်ပယ်လိုက်မှာစိုးလို့..
ငွေသည် မှင်သေသေမျက်နှာကလေးဖြင့်...

“အဲဒီပုံက ငွေရိုက်ထားတာကြာပြီ၊ နေမကောင်းဖြစ်ပြီး၊ အရမ်းပိန်နေတုန်းကရိုက်ထားတာ...”

“နေဦး သတိုး၊ မင်းအလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးဖို့ မလိုအပ်ဘူး၊ ဟို ညက ကိစ္စကို အလျင်အမြန်ပေးရမယ်၊ ကဲ မင်း အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ ငွေကြေးမဲ့၊ ဟိုတစ်ညက မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါတို့ကို အရူးလုပ်သွားတာလဲ...”

“ရှင်...ငွေ ဘာအရူးလုပ်မိလို့လဲ...”

“မင်းပြောတဲ့ လမ်းသရဲဆိုတာ ဘယ်မှာမှမတွေ့ခဲ့ဘူး ငွေ ကြေးမဲ့၊ မင်းပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး...”

“အို ငွေက ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ ညာလိုက်လို့ ငွေမှာ ဘာ အကျိုးရှိမှာလဲ၊ ငွေ တကယ်ပြောခဲ့တာပဲ၊ သူတို့ တခြား ထွက်သွားလို့နေမှာပေါ့!”

“အင်း ဒါလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ အဂ္ဂါ...”

“ငါ မယုံဘူး သတိုး၊ ငါ မယုံကြည်တဲ့သူကို အလုပ်မခန့် နိုင်ဘူး၊ အဲဒီလျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်တော့၊ မင်းဆက်ပြီး ဗျူးဖို့မလိုအပ်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ကိုအဂ္ဂါ၊ ငွေ...ငွေ ဒီအလုပ်ကို မရလိုမဖြစ်ဘူး၊ ငွေတို့က အရမ်းဆင်းရဲပါတယ်၊ ငွေ ဒီ

အလုပ်ကလေးရမှ ငွေမိသားစုကို ထောက်ပံ့နိုင်မှာ၊ ငွေကို အလုပ်ခန့်ပါနော်”

တစ်တွတ်တွတ် တောင်းပန်နေသော ငွေကြေးမဲ့ကို ကြည့်ကာ သတိုး သနားလာရပါသည်။ သူမရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေဟာ ဖြူစင်သန့်ရှင်းနေခဲ့တာပဲ။ အဲဒီမျက်လုံးလေးတွေကို သူ အမှန် တကယ်ယုံကြည်သွားခဲ့ပါသည်။ သူရုတ်တရက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့ကာ...

“ကောင်းပြီ...မင်း မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းတော့...”

“ငါသဘောမတူဘူး သတိုး...”

“သဘောတူလိုက်ပါ ကိုအဂ္ဂါ”

“မင်း ဝင်မပြောနဲ့ ငွေကြေးမဲ့ ဒီမှာ သတိုး၊ မင်းတစ်ယောက် တည်းသဘောနဲ့ မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့”

“အလုပ်ခန့်တဲ့ကိစ္စကွာ၊ မင်းသဘောကျ ခန့်ခွင့်ရှိသလို ငါ သဘောကျလည်း ခန့်ခွင့်ရှိတာပဲ...”

“ငါ သဘောကျခန့်တဲ့ လူတွေမှာ မင်းကန့်ကွက်စရာ အပြစ်မရှိ ခဲ့ဘူးလေ၊ အခု မင်းသဘောကျ ခန့်တာကို ငါက ကန့်ကွက် ချင်တယ်၊ ရှုတ်ရှုတ်ယှက်ယှက်မယုံသင်္ကာစရာ ကိစ္စတွေနဲ့ ငါမပတ်သက်ချင်ဘူး၊ မင်းလည်းပတ်သက်ဖို့ မလိုဘူး”

“အခုဟာကကွာ... လူမှုရေးနှင့်ညာမှုလေးကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး ခန့်ချင်တာပါ။ သူ့ခမျာ ဒီအလုပ်မှမရရင်...”

“မင်း ဒီလိုပဲ။ သနားအောင်ပြောရင် ဘယ်သူ့မဆို ယုံလိုက်တာပဲ။ သူကကယ်ပဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတယ်လို့ မင်း ဆင်သလား။ သတိုး တကယ်မဆင်းရဲဘဲနဲ့တော့ ဘယ်သူကမှ အသနားခံပြီး လာ ပြောမနေပါဘူး။ ဟိုမှာကြည့်လိုက်ပါဦးကွာ။ ဒီလောက် ညှိုးငယ် နေတဲ့ ရုပ်ကလေးကို...”

ငွေရဲ့တမင် ဖန်တီးလုပ်ကြံညှိုးနွမ်းထားသည့် ရုပ်ကလေးကို သတိုးက မေးငေါ့ပြသောအခါ ငွေ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနိုင်မနင်း ထိန်းလိုက်ရပါသည်။ သတိုးဟာ ငွေ ဘက်က ငွေ ဗရုတ်ကျသမှု သူ ယုံစားနေတော့မှာပဲ။ ဝမ်းနည်းပါတယ် သတိုးရယ်။

“တော်ပြီ...တော်ပြီ သတိုး၊ သူ့ရှေ့မှာငါတို့နှစ်ယောက် အငြင်းပွား နေရတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး”

“အေး အဲဒါဆိုလည်း သူ့ကိုအပြင်ခဏထွက်ခိုင်းပြီး၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ တံခါးပိတ်ဆွေးနွေးမယ်။ ကဲ...မငွေ ခဏလေး အပြင် ထွက်ပေး၊ ငါတို့ပြီးရင် ခေါ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ကိုသတိုး၊ ငွေကံကောင်းပါစေလို့ ငွေ ဘာသာငွေ ဆုတောင်းနေပါမယ်”

ငွေကြေးမဲ့ အပြင်ရောက်သွားလျှင် အဂ္ဂါက တံခါးပိတ် ဆွဲပိတ်ကာ...

“သတိုး မင်းကိုငါဘယ်နှစ်ခါပြောပြော အမှတ်မရှိဘူးကွာ၊ ကိုယ့် ဝန်ထမ်းတွေရှေ့မှာ အလုပ်ရှင်တွေက ငြင်းနေရတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်သင့်ဘူး”

“ဒါကတော့ ထုံးစံဖြစ်နေပြီ အဂ္ဂါ၊ အကျင့်ပါနေပြီ၊ ပြင်မရ တော့ဘူး၊ ခုကိစ္စက မင်းကဝင်ကန့်ကွက်တာ၊ ငါ့ဘာသာခန့် တာကို မင်းငြိမ်နေလိုက်ရင်ပြီးပြီ”

“မင်းခန့်တံခါးကလေးက အချိုးမှမပြေတာ။ သူနဲ့စတွေ့တာ ညကြီးခိုချုပ်ကွာ၊ အဲဒီအချိန်ကြီး တစ်ယောက်တည်းပြန်လာတာ၊ သူများအဝတ်တွေလည်း ငှားဝတ်လာသေးတယ်၊ ဘာအထင် ကြီးစရာရှိလို့လဲ၊ ပြီးတော့ ငါတို့ကိုတောင် အရူးလုပ်သွား သေးတာ လုံးဝပုံမှန် မဟုတ်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းထုံးစံကိုး၊ မင်းက ဘယ်မိန်းမကိုများ အထင်ကြီးဘူးလို့လဲ၊ ဒီကောင်မလေးကိုလည်း မင်း ဘယ် အထင်ကြီးပါ့မလဲ၊ မိန်းမဆိုတာ အထင်သေးစရာ မဟုတ်ဘူး ကွာ၊ သူတို့လည်း သူတို့ဂုဏ်ကျက်သရေနဲ့သူတို့ပဲ...”

“မိန်းမချိုးခွမ်းခန်းပွင့်မနေနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းလိုဟော အားနဲ့တဲ့

မိန်းမတိုင်းကို မသနားတတ်ဘူး၊ ဒီ ကောင်မလေးကို အလုပ် ခန့်ဖို့ ကိစ္စ ငါကန့်ကွက်တယ်”

“ငါကတော့ ခန့်မှား”

“အေး ဖြစ်လာသမျှကိစ္စအဝဝကို မင်းဟာဝန်ယူနိုင်ရင်ခန့်..”

“ ယူတယ်ကွာ ”

“ ကောင်းပြီ၊ မင်းစကားနဲ့မင်းပဲနော်၊ ဒီကောင်မလေး လုပ်တာ ကိုင်တာ အချိုးမပြေ ရင် မင်းခေါင်းပေါ်ပုံချမှား...”

“အိုကေ...ကိစ္စမရှိဘူး”

သတိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြောင့်က ဖိတ်ထားသည့် ရုံးခန်း တံခါးကို ဖွင့်ဖို့လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် အဂ္ဂါက ခန်းခန့် လေသံဖြင့်-

“ဟေ့ကောင် မင်းသိပ်ခန့်ချင်နေတာ၊ ဒီကောင်မလေး

သိပ်လှနေလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ခွေးကောင် ငါ ဒါမဟုတ်ဘူးကွ...”

သတိုးက သူ့နှာခေါင်းသူလက်နှင့်ကိုင်ပြလိုက်ရင်း အဂ္ဂါက မကျေမနပ်လှည့်ပြောလိုက်ပါသည်။

“ ဟိတ်...ရွတ်...ရွတ်..”

“ ငွေ့ကိုလား ”

“ ဟုတ်တယ် ”

ငွေ့မျှော်လင့်တကြီးလှမ်းကြည့်နေသော မှန်တံခါးချပ် လျှောခနဲ ဖွင့်လာပြီး သတိုးက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် လက်ရပ် ခေါ်လိုက်သောအခါ ငွေ့က ကိုယ့်ကိုကိုယ် လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်ပြီး၊ ဈာတ်ခနဲ ထလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ငွေ့သည် သတိုးနှားရောက်လျှင် တီးတိုးသံဖြင့်..

“ဘယ်လိုလဲဟင် ငွေ့ကို အလုပ်ခန့်လို့ရပြီလား”

“ ရပြီ...ရပြီ ”

“ ဝမ်းသားလိုက်တာတော့...”

ငွေ့က ခပ်မြူးမြူးပြောလိုက်စဉ် အဂ္ဂါက ခပ်တည် တည်မျက်နှာထားဖြင့် ငွေ့တို့နံ့ဘေးမှဖြတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ငွေ့က သူ့ကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး သတိုးကို နှာခေါင်းရှုံ့ ပြလိုက်မိတော့ သတိုးရှေ့က ပြုံးစေ့စေ့ဖြစ်သွားရလေသည်။

ငွေ့နဲ့ သတိုးဟာ အဲဒီနေ့ကစလို့ တကယ့်သူငယ်ချင်း တွေလိုရင်းနှီးခင်မင်သွားခဲ့ကြပါသည်။ (အဂ္ဂါကတော့ ငွေ့တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ခင်မင်မှုကို အံ့လည်းအံ့သြ မနာလိုလည်းဖြစ်ပေါ့)

အခန်း (၅)

ငွေ စတင်အလုပ်ဝင်ပြီးမကြာခင်မှာပင် သတိုးနဲ့အဂ္ဂါတို့ရဲ့ အကျင့်နှစ်ခုက ငွေရှေ့မှောက်သို့ 'ရယ်စရာ'အဖြစ် ဆိုက်ဆိုက် မြှိုက်မြှိုက် ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ငွေက ခြံဝင်းဝ လမ်းသွယ်ကလေးအတိုင်း လျှောက်လာ ရင်း၊ ငွေရှေ့မှ သွားနေသော သတိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။ သတိုးပုံစံက တစ်မျိုးပြောင်းကာ ပိုးတွဲလုံချည်နှင့် ရှပ်လက်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ အဝတ်အစားက သစ်သော် လှည်း ဝတ်ထားပုံက သေသေသပ်သပ် မဟုတ်ပါ။ ရယ်စရာ အကောင်းဆုံးကဘော ရှူးဖိနပ်ကြီးဝတ်ထားခြင်းပင်၊ သတိုး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာပါလိမ့်။ စာမင်စတန့်ထွင်လာတာ လားမသိနိုင်ပါ။။

ငွေသည် သူ့ကိုမိအောင်ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်လာရင်း...

“ကိုသတိုး ခဏနေဦး”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သူက လူတွေအများကြီး ရှိနေသော မိနိမတ်ထဲ လှမ်းဝင်တော့မည်ဆဲဆဲ...

“ကိုသတိုး ဖိနပ်၊ ဖိနပ်ကတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ် ဟိဟိ...”

ငွေသည် ရုတ်တရက်လွတ်ခနဲအော်ပြောလိုက်မိပြီးမှ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲက လူတချို့က သူ့ကိုလှည့် ကြည့်ကာ ပြီးစေ့စေ့ဖြင့် မျက်နှာလှည့်သွားပါသည်။ သူက သူ့ ဖိနပ်သွင်ကြည့်ပြီး ငွေဆီခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာကာ...

“တိုးတိုးပြောဖါလား မငွေရယ်၊ ငါကမေ့တတ်တယ်ဟ၊ အပြိုင်ကနေ ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး ပြန်လာတာ၊ အခေက ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့ မို့ မြန်မာတ်စုံပတ်ဖို့ ထုတ်ပေးထားတာနဲ့ ပြီးပြီးရော ဆွဲဝတ်လာတာ၊ ဖိနပ်လဲဖို့မေ့လာခဲ့တာ”

“ငွေလည်း ဘယ်သိပါမလဲ၊ ရုတ်တရက်ကြီးအမြင် မတော်တာတွေလို့ လွတ်ခနဲအော်လိုက်မိတာ၊ နည်းနည်းလည်း ရယ်စရာကောင်းနေလို့ ရယ်လိုက်မိတာ”

“အေးပါ အေးပါ ထားပါ၊ နောက် ငါမေ့တာတွေ့ရင် အကြီးဟစ်ကျယ်ပြောမနေနဲ့”

“ကိုသတိုးက တော်တော်မေ့တတ်သလား”

“အေး - မေ့တတ်တယ်၊ ကိုတွေ့ဘာတွေတပ်ခေါ်မနေနဲ့ဟာ၊ သတိုးပဲခေါ် နင်နဲ့ငါနဲ့ အသက်သိပ်မကွာပါဘူး၊ ဟိုကောင်အဂ္ဂါနဲ့လည်း မတိမ်းမယိမ်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဂ္ဂါက လူကြီး ယောင်ဆောင်တတ်တယ်ဟ၊ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ လူကြီးလိုအရိုအသေခံရအောင်နေတာ၊ သူ့အစားစိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်”

“အဟင်း...ငွေနဲ့ သတိုးက စိတ်တူတယ်၊ ငွေကိုလည်း ငွေပဲခေါ် မငွေလိုခေါ်မနေနဲ့...”

“အေး...အေး၊ နင် အလုပ်လုပ်ရတာအဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား၊ ကံ ငါ အိမ်ပြန်ပြီး ဖိနပ်လဲလိုက်ဦးမယ်ဟာ၊ သတိပေးတာ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မပြောရင်ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်...”

သတိုးကခပ်မြန်မြန်ပြောပြီး ကားဆီပြန်လှည့်သွားသည်။

သတိုးနဲ့ အဂ္ဂါကတော့ အကွာကြီးကွာပါသည်။ ငွေအလုပ်လုပ်ရသည်မှာ သူတို့နှစ်ဦးပေါင်း၍ ထိုင်သောရုံးခန်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။ သူတို့ လိုအပ်သမျှ စာရွက်စာတမ်းများကို ငွေက ထွန်ပျူတာရိုက်ပေးရသည်။ အဂ္ဂါက ရုံးခန်းထောင့် စားပွဲမှာ အလုပ်လုပ်နေသောငွေကို တစ်နေ့လုံးနေလို့တောင် စကားတစ်ခွန်း

မပြော။ သူ့ဘာသာသူ ရုပ်တည်ကြီးဖြင့် နေနေတတ်ပါသည်။
သတိုးကတော့ ခိုင်းစရာရှိလည်းပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်၊ ဝန်ထမ်းတွေနှင့်လည်း လုံးထွေးနေတတ်ပါသည်။

ငွေ ရုံးခန်းထဲဝင်လာကာ ကွန်ပျူတာကိုဖုန်သုတ်နေဆဲတွင် အဂ္ဂါက ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်၍ စတိုင်လ်အပြည့်ဖြင့် ဝင်လာသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို လက်မှာပွေ့ထားကာ တစ်ဖက်က ဟန်းဖုန်းဖြင့် စကားပြောလျက်...။

ငွေက ကွန်ပျူတာရိုက်ရင်း၊ သူ့ကိုလှည့်ကြည့်တော့ သူက ဖုန်းပိတ်လိုက်ရင်း လှမ်းကြည့်နေတာနှင့် ဆုံနေသည်။ ငွေက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ရယ်ပြလိုက်သည်။ ဟင် ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ သူက ခပ်တည်တည်မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ငွေသည် နည်းနည်းအသည်းယားလာကာ...

“ဒီမှာ ငွေရယ်ပြနေတယ်လေ၊ မမြင်လိုက်ဘူးလားဟင်”

သူက ကုတ်အင်္ကျီကို ကုလားထိုင်နောက်မှိပေါ်ပစ် တင်ကာ ငွေကို မကြည့်ဘဲ...

“မင်းက အားတိုင်းရယ်ပြနေတာပဲ၊ ငါက ငါ့အလုပ်ကိစ္စကို အမြဲခေါင်းထဲထည့်ထားရတယ်၊ အားတိုင်းရယ်ပြ မနေနိုင်ဘူး...”

“အဲဒါ ဘယ်ကောင်းမလဲ အဂ္ဂါရဲ့...”

“ကျွတ် ...ဟေ့ မင်း ငါ့ကိုဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ”

“ဟိုဒင်း အဂ္ဂါနဲ့ သတိုးက အသက်ချင်းအတူတူပဲ မဟုတ်လား၊ ငွေက သတိုးကိုလည်း သတိုးပဲခေါ်ရတော့ အဂ္ဂါကိုလည်း အဂ္ဂါလိုပဲ ခေါ်မိတာပါ...”

“ဟေ့ သတိုးက၊ သတိုးပဲ၊ သူကသူ့ဘာသာသူ နေရှင်သလို နေတာ၊ အဲဒီပုံစံ ငါမကြိုက်ဘူး၊ စည်းဆိုတာရှိတယ်ကွ၊ လေးစားမှုဆိုတာ ရှိရတယ်၊ ဝမ်းချင်းယှဉ်လို့ မရဘူး၊ အဲဒါ မင်းနားမလည်ဘူးလားကွာ”

“ဆောရီး...ဆောရီးပါ ဆရာကြီး”

“ဟာ ဘယ်လိုခေါ်ရပြန်တာလဲ”

“ဟို... ဆိုင်က လူတွေက ရှင်ကို ဆရာခေါ်တယ် မဟုတ်လား၊ ငွေက ဒီရုံးခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတော့ ပိုပြီးလေးစားတဲ့ သဘောနဲ့ခေါ်တာပါ...”

“ကျွတ်...တော်ပြီကွာ၊ အချိုးကိုမပြောဘူး၊ မင်း ငါ့ကို အဲဒီလို ခေါ်စရာမလိုဘူး၊ မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်...”

“အေး ဒီအရွယ်အထိ ရောက်နေပြီ၊ အလုပ်ရှင်ကို ခေါ်ဖို့ အခေါ်အဝေါ်က အစ ငါလိုက်ပြောမနေနိုင်ဘူး သွားတော့

“သွားတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်”

ငွေသည် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်လာထိုင်ရင်း၊ သူ့ကို ကလိလိုက်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်နေသည်။ ဒီလိုဘဝင်မြင့် မြင့်၊ ခွကျကျလူတစ်ယောက်ရယ်။ မေ့တတ်ပြီး၊ သူ့တစ်ပါးအပေါ် အလွန်သနားတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရယ်နဲ့ဆို ငွေရဲ့ လုပ်ငန်း ခွင်ကြီးဟာ အစဉ်အမြဲရယ်စရာအတိတ်ဖုံးလွှမ်းနေရတော့မည်။

အခန်း (၆)

“ကိုအဂ္ဂါက အဲဒီလိုပဲ ငွေရဲ့၊ သိပ်ဘဝင်မြင့်တာ၊ သူ့ရုပ်ကြီး ကလည်း အမြဲခပ်တည်တည်ပဲ..”

“တည်ပေမယ့် ကြည့်လို့တော့ကောင်းတယ် သိလား၊ တကယ် စမတ်ကျတယ်..”

“အဲမယ် ငွေက သဘောကျနေတာလား”

“အင်း...ပုံစံက စမတ်ကျနေတော့ သဘောကျတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရိုးရိုးပါ၊ တစ်မျိုးလျှောက်ထင်မနေနဲ့၊ နွယ်နီ ရှင်ဘာ ဟင်းလဲ၊ ဟယ် ပဲပြုတ်ကြော်နဲ့ ငါးပိချက်ပါလား၊ ဒါမျိုး စားရခဲတယ်၊ ငွေကို ကျွေးနော်၊ အိမ်မှာဆို အဲဒါမျိုး သိပ် မစားရဘူး နွယ်နီရဲ့၊ ရော့ ရှင်က ငွေဟင်းတွေစားနော်၊ ကြည်ပြာတို့ ဒီမှာ ဟင်းတွေအများကြီးပဲသိလား၊ ယူစားကြ”

နေ့ခင်းထမင်းစားချိန်မို့ ငွေက မိနီမတ်ထဲက ကောင်
မလေးတွေနှင့် ရောနှောစားကာ စကားလည်းများ၊ ထမင်းလည်းစား
စည်တားသိုက်မြိုက်နေတတ်ပါသည်။ မေထည့် ပေးလိုက်သော
အဆီတဝင်းဝင်းအသားဟင်းတွေကို သူတို့ ချိုင့်ထဲထည့်ပေးပြီး
ငွေကတော့ သူတို့ချိုင့်ထဲက ပဲပြုတ်ကြော်လေး၊ မျှစ်ကြော်လေး၊
ဆီသိပ်မပါတဲ့ ငါးပိရည်မျှော်လေးတွေကို ယူယူစားကာ ခံတွင်းတွေ
နေတတ်ပါသည်။

အိမ်မှာဆို မေက သွေးတိုးမှာကြောက်ကာ သူလည်း
ငါးပိစား၊ ငွေတို့ကိုလည်း မစားစေရဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။
မျှစ်ကြော်ဆို အကြောတက်လို့၊ ဘာဟင်းက ဘာဖြစ်လို့ အမြဲချေး
များကာ ကြက်သားနဲ့ ပုစွန်ကိုတော့ ကြော်လိုက်၊ သုတ်လိုက်၊
ပြုတ်လိုက်၊ ကင်လိုက် အမျိုးမျိုးလုပ်စားတတ်တာမို့။ ငွေ ငြီးငွေ့လှပြီ။
ခုလို အပြောင်းအလဲ ဟင်းလေးတွေ စားရတာ ငွေခံတွင်းတွေလှသည်။

ငွေ့မှာ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရဖို့ မေကို မနည်းစည်းရုံး
သိမ်းသွင်းလာရတာပါ။

“မေရယ်၊ ငွေကလေး အချိန်တွေကို အလဟဿဖြန်းတီး မပစ်ချင်
လို့ပါ။ အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်တော့ ဗဟုသုတရတာပေါ့။
ငွေ့လုပ်ရမယ့် အလုပ်က ပင်လည်းမပင်ပန်းပါဘူး။ ကွန်ပျူတာ

ရိုက်ရဲလေးပဲ။ မေ ခွင့်ပြုပါနော်”

ငွေက မေ့ကို ချောချောမော့မော့ပြောတော့ မေက
စိတ်ပူပန်စွာ...

“ငွေ့ရယ် ညည်းမလဲ၊ ခုမှ ဘာစိတ်ကူးလေ၊ ကရပြန်တာလဲ။
ညည်း အလျင်ကပြောတော့ မိမိမှာနေရတာပျော်တယ်ဆို၊
ကျောင်းဖွင့်ရင်တောင် ကျောင်းတက်ဖို့ ပျင်းနေမှာပဲဆို၊ တစ်နေ့
တစ်နေ့ ကွန်ပျူတာကိန်းဆော့လိုက်၊ ကာရာအိုကေဆိုလိုက်၊
တီဗီကြည့်လိုက်၊ ကစားကွင်းသွားလိုက်နဲ့ ညည်းအချိန်တွေက
ရော လေခက်နိုင်လို့လား။”

“အဲဒါကြောင့် အကျိုးမရှိတဲ့ အလုပ်တွေကိုစွန့်ပြီး၊ အကျိုး
ရှိတဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်ပါမယ်ဆိုမှပဲ မေကလဲ...”

“အေးပါ၊ အဲဒီ စိတ်ဓာတ်ကလေးကတော့ ကောင်းပါတယ်။
ဒါပေမယ့် သမီးက အပင်ပန်းခံနိုင်လို့လား၊ သမီး အလုပ်လုပ်
ရမယ့်နေရာမှာ အဲကွန်းကောရှိရဲ့လား၊ ငွေ့ရယ် သမီး အအေး
ကြိုက်တာ မေအသိပဲနော်၊ ကားမောင်းရင်လည်း အဲကွန်းက
အမြဲဖွင့်၊ အိမ်မှာဆိုလည်း အဲကွန်းခန်းထဲမှာပဲ နေနေတာ။
ရာသီဥတုက ပူလာရင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်နေတော့မှာ”
“ငွေ့ အလုပ်လုပ်မယ့် ကုမ္ပဏီက မဆင်းရဲပါဘူး မေရယ်။

အဲကွန်းလောက်တော့ ရှိပါတယ်၊ ဖူနေပါနဲ့...”
“ကဲ ဒီလောက် လုပ်ချင်နေလည်း သမီးသဘောပဲ၊ မေမတားတော့ဘူး၊ ရုံးသွားရင် သမီးစီးနေကျကားပဲ မောင်းယူသွား...”

ငွေသည် ရင်ထိမ်းသွားကာ...

“အမယ်လေး မေရယ်၊ သူများကုမ္ပဏီမှာ လခစားလုပ်ရမယ့် သူက ကားကြီးမောင်းယူမသွားချင်ပါဘူး၊ သူများအမြင်ကပ်စရာ ဖြစ်နေပါမယ်”

“ငွေရယ် သမီး ဒီလိုသွားနေကျပဲ၊ သွားပေါ့၊ အဲဒီလိုမှ မသွားရင်...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ငွေ ဘတ်(စ်)စီးသွားမှာပေါ့”

“ဘုရားရေ...ဒါက အရွေးတစ်မျိုးဟဲ့၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ သမီးရယ် ညည်း ဘယ်တုန်းကများ ဘတ်(စ်)ကားစီးဖူးလို့လဲ”

“ငွေ စီးကြည့်ချင်လို့ပါ မေရဲ့၊ အတွေ့အကြုံပေါ့၊ လူတွေ အများကြီးနဲ့အတူတူတိုင်းရေစီးတာ ပျော်စရာကြီးနေမှာ”

“အရူးထတာပဲ၊ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးအရူးထတာပဲ၊ တားမရလည်း ညည်းသဘောပဲ၊ ညည်းအဖေကိုသာ ရအောင်ပြော”

မေသည် ညည်းညည်း ညှဉ်းပြောကာ ငွေကို လက်လှည့်

သွားပါသည်။ ဖေကတော့ ငွေအလုပ်လုပ်မှာကို အင်မတန် သဘောကျပါသည်။ ငွေ ဖုန်းဆက်ပြောတော့..

“ကောင်းတယ် သမီး၊ ဖေ မြန်မာပြည်ပြန်လာပြီ၊ ကုမ္ပဏီ ထောင်ရင် ငါ့သမီးကို မှန်နေဂျာခန့်မယ်၊ အတွေ့အကြုံရအောင် ဆည်းပူးထား”

ဖေဆီဖုန်းဆက်ပြီး ငွေက မေ့ကိုလက်မထောင်ပြနိုင် ပါသည်။ မေကတော့ မျက်စောင်းကြီးထိုးကာ ချစ်စနိုးငြိုဖူ နေခဲ့ ပါသည်။

“အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းတွေထဲမှာ ငွေပျော် လည်းပျော် အလည်းမောပါသည်။ ပထမတစ်ရက်က မေ မသိအောင် ငွေ သူငယ်ချင်းအိမ်ဝင်ပြီး ငွေ သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ခေါ်ထားသည့် အိမ်ထဲ ညီမဝမ်းကွဲလေးရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို ငှားဝတ်ရသည်။ အဝတ်နေတွင်မှာတော့ ယူနိုဖောင်း ဝတ်ရတာမို့ အဝတ်အစားအတွက် ချောင်ရတော့ပါ။ ငွေ သူငယ်ချင်း နွေးကတော့ ငွေလုပ်နေသမျှကို အကြည့်ကာ ..

“ဗရတ်မ ဘာတွေစတန့်ထွင်ဦးမလဲ”

“ဟဲ...ဟဲ စောင့်ကြည့်ပေါ့”

ငွေက ငွေ အကျင့်အတိုင်း ပြုံးစေ့စေ့..။

ငွေက ဘတ်စ်ကားတိုးစီးရတာတွေ တကယ်က ရယ်စရာကြီးပင်။ စပါယ်ရာရဲ့စကားလုံးတွေကလည်း ထိထိမိမိ ရှိလှပါသည်။

ရုံးချိန်ဆို လူက ကြပ်ကာ။ ဘန်ကုပ်လျှင် ရှေ့လူကို ပြေးပြေးဖက်မိနေသည်။ လူတွေ တလှေကြီးနှင့် ဖားလားဝါးလား ဖြစ်နေသည်။ ငွေအတွက်တော့ အားလုံးဟာ ရယ်စရာတွေသာ...။

“ဟိတ်...ငွေ ဘာတွေ့တော့နေတာလဲ၊ ထမင်းစားလေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကိုအဂ္ဂါအကြောင်း တွေးနေတာထင်တယ်”

“မတွေးပါဘူးနော်၊ ငွေ တွေးတာက တခြားပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုအဂ္ဂါအကြောင်းတော့ ငွေသိချင်သားပဲ၊ ပြောပါဦး၊ ရှင်ဆရာအကြောင်းကို..”

“သူက လူခွစာ၊ အင်မတန် မာနကြီးတာ ငွေရဲ့၊ မိန်းမတွေဆိုလည်း ဘယ်မိန်းမမှအထင်ကြီးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေတွေနဲ့ဆို ခပ်ကင်းကင်းပဲနေတာ”

“မိန်းမတွေက သူ့ ကိုက်စားမယ့်အတိုင်းပဲ”

“သတိုး ကရော”

“ကိုသတိုးကတော့ တကယ်သဘောကောင်းတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့

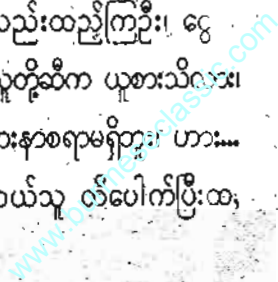
ဆိုလည်း သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းပြီးနေတာ၊ ကျွန်မတို့က ကိုသတိုးကိုပဲ ခင်တယ်၊ ဟော ဟိုမှာ ကိုသတိုးလာနေပြီ”

ငွေလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ငွေတို့ဆီလျှောက်လာ သော သတိုးကို မြင်ရသည်။ အပြင်က ပြန်လာပုံရသော သတိုးက ငွေတို့ထမင်းဝိုင်းနား ရောက်လာကာ...

“ဟား...ဗိုက်ဆာတာနဲ့အတော်ပဲကွာ၊ ဘာဟင်းတွေ ချက်ကြသလဲ၊ ဒီနေ့တော့ အချိန်မရတာနဲ့ အိမ်ပြန်မစားတော့ဘူး၊ တရုတ်ဆိုင်ကပဲ မှာစားရတော့မှာ၊ ခုတော့ မမှာတော့ဘူးကွာ၊ ကဲ...ကဲ တစ်ယောက် ထမင်းစား ဇွန်းစီ ဒီချိုင့်လွတ်ထဲကို ထည့်ကြ၊ တစ်ဇွန်းစီပဲနော်၊ မနက်စာဘဲမဟုတ်လား၊ စေမာနာ ရှိတဲ့သူက မောက်မောက်ခပ်၊ စေတနာမရှိတဲ့သူက ဇွန်းဖျားလေးနဲ့ပဲကလော်ထည့်၊ အိုကေ ရပြီ...”

သတိုးက ငွေတို့စားပွဲထိပ်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ တကယ်ပဲ ဝင်စားပါတော့သည်။ သူ့ပုံစံက ရင်းနှီးခင်မင်ဖွယ်ပင်။

“ထမင်းချည်းပဲတော့မရဘူး၊ ဟင်းလည်းထည့်ကြဦး၊ ငွေဘာဟင်းချက်လဲ၊ ဟင်းမကောင်းရင် သူတို့ဆီက ယူစားသိလား၊ ဒီမှာက မောင်နှမတွေလိုပဲ၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး၊ ဟား... ဒီပုစွန်ထုပ်ကြီးက ရှယ်ပါပဲလား၊ ဘယ်သူ လှ်ပေါက်ပြီးထ၊

ချက်လာတာလဲဟေ့၊ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ပုစွန်ထုပ်ကြီး မမြင်ဖူးတာကြာပြီ...”

ငွေသည် ရုတ်တရက် အလိမ်ပေါ်မည်စိုးကာ ငြိမ်ကုပ်နေဆဲတွင် နွယ်နီက...

“အဲဒါ ငွေ ပုစွန်ထုပ်လေ ကိုသတိုးရဲ့...”

“ဟင်...ငွေပုစွန်ထုပ်...”

သတိုးသည် ပါးစပ်ထဲသွင်းလက်စ ထမင်းလုတ်ကို ပြန်ချကာ ငွေကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။

“ငွေက အားနာစရာမရှိဘူး ကိုသတိုးရှေး...နွယ်နီတို့ကသာ ပြန်အားနာနေရတာ၊ သူက နွေတိုင်းဟင်း ကောင်းတွေထည့်လာပြီ၊ နွယ်နီတို့ကို ကျွေးတာ၊ သူ့ကျတော့ နွယ်နီတို့ဟင်းတွေကိုပဲ ယူစားနေတာလေ..”

“ငွေ...ငွေက ဆင်းရဲတယ်ဆို...”

“ဟင် ငွေက ဆင်းရဲတယ် ဟုတ်လို့လား...”

“အင်...အင်...ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဒါက”

ငွေသည် ဒွဲဒွဲကြီးမေးချလိုက်သော သတိုးရဲ့မေးခွန်းကို ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဖြစ်နေဆဲတွင် နွယ်နီတို့အားလုံးကလည်း ငွေကို တအံ့တဩ ဝိုင်းကြည့်နေပါသည်။ ဧကသီက ငွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ငွေက ဆင်းရဲတယ်...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကေ မှတ်မိတယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ကေတို့ ဆိုင်မှာသူခိုးမိတဲ့နေ့ကလေ ငွေ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီဆိုင်မှာ ဝန်ထမ်းသစ်လိုသလားလို့ ကျောက်မေးပြီး၊ ကားလှလှကြီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်း ထွက်သွားတာ၊ ကေ မေးကြည့်မလို့ မေ့နေတာ၊ ခုမှပဲမေးဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ ငွေပဲ မဟုတ်လားဟင်”

“အာ...မဟုတ်ရပါဘူး ကေရာ၊ ငွေလား ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ ဝယ်နိုင်မှာ။ ကေ မျက်စေ့မှားတာဖြစ်မှာပါ။ ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ သူလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ သတိုး-ရှင်ကလည်း ငွေ ကို မျက်လုံးပြုပြီး ကြီးနဲ့ကြည့်နေလိုက်တာ သူခိုးစောင့်ဖမ်းနေတာကျနေတာ ဒီဟင်းတွေက ငွေတို့ ဖေဖေ အလုပ်လုပ်ရတဲ့အိမ်ရှင်က ထဲကို ကို သနားလို့ဆိုပြီး သူတို့ အလှူပယ်ချက်ထားတဲ့ဟင်းတွေထဲ က မျှထည့်ပေးလိုက်တာပါ၊ အဲဒီ အိမ်ရှင်က ငွေကို သမီးလေးလို ချစ်လို့တဲ့လေ...”

“သြော်...သြော်...တော်တော်သဘောကောင်းတဲ့အိမ်ရှင်ပဲနော်၊ အရမ်းချမ်းသာကြလို့လည်း ဒီလောက်စေတနာပိုနိုင်တာနေမှာပေါ့”

သတိုးက ငွေအပြောကို ယုံကြည်ကာ ခေါင်းတညိတ်

ညီတံနှင့် ထမင်းဆက်စားနေပါသည်။ နွယ်နီတို့ကေတို့ကလည်း
ယုံကြည်ပုံနှင့် ထမင်းဝိုင်းက ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွားပါသည်။ ငွေလည်
အခုမှပင် အသက်ရှူချောင်သွားရသည်။

အားလုံးထမင်းစားပြီးကြတော့ ချက်ချင်းမထသေး
စကားထိုင်ပြောနေကြဆဲတွင် ကိုအဂ္ဂါရှိနေသောရုံးခန်းမှန် တံခါး
လျှောခနဲပွင့်သွားကာ...

“ကဲ ထမင်းစားကြတာလား၊ စကားပြောကြတာလား
Break time ပြည့်သွားပြီ၊ ငါးမိနစ်တောင်ကျော်နေပြီ
စည်းကမ်းရှိကြပါ...”

ကိုအဂ္ဂါက လှမ်းပြောပြီး တံခါးပြန်ဆွဲပိတ်သွားတော့
သတိုးက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။ ငွေက မသိမသာ နှာခေါင်း
ရှုံ့ပြလိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၇)

သတိုးနှင့်အဂ္ဂါကို ချောက်ချဖို့ စိတ်ကူးနေသော ငွေ
အတွက် အဲဒီနေ့က အခွင့်အရေး သာနေခဲ့ပါသည်။

ရုံးခန်းထဲမှာ ငွေတစ်ယောက်တည်း။ ကွန်ပျူတာထဲကို
data တွေကို စစ်နေရသည်။ အဂ္ဂါကတော့ စောစောကပဲ
ရုံးခန်းထဲဝင်လာကာ သူ over coat ဆင်စွယ်ရောင်ကို ကုလား
ထိုင်နောက်မှီပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

ငွေသည် ပေါ်လာသောအကြံကို အကောင်အတည် ဖော်ရန်
ထိုင်ရာမှ အသာထလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ငွေ စလင်ဘက်အိတ်ထဲမှ
နှုတ်ခမ်းနီတောင့်ကို ထုတ်ယူကာ သူ ကုတ်အင်္ကျီရှုံ့ပန်းစွန်းမှာ
ဖိခြစ်ထားလိုက်လေသည်။ မိန်းမ တွေနဲ့ကင်းတယ်ဆိုတဲ့သူ
တစ်ခါတလေတော့ ချောက်ကျ ပစေဦး။

ငွေက နှုတ်ခမ်းနီကိုပြန်ထည့်ကာ မှင်သေသေ ပြန်ထိုင်
နေဆဲတွင် သတိုးက ရုံးခန်းထဲဝင်လာကာ ပျာပျာသလဲဖြင့်...

“ငွေရေ...လုပ်ပါဦးဟာ ကူရှာပေးပါဦး၊ ငါ့ haned phone
ဘယ်နားချထားမိသလဲမသိဘူး၊ ရှာတာလည်းနဲ့နေပြီ...”

“နင်က မေ့တတ်တာကိုး သတိုးရယ်၊ ဒီလိုမေ့ပုံမျိုးနဲ့ ဘယ်လို
များ အလုပ်လုပ်နေသလဲ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေမေ့နေရရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အမြဲတော့ မမေ့ပါဘူးငွေရာ၊ တစ်ခါတလေမှပါ..”

“အေးလေ အဲဒီတစ်ခါတလေက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စဆိုရင်
ဒုက္ခပေါ့...သတိုးရဲ့”

ငွေက ပါးစပ်ကလည်းပြောရင်း သူ့ hand phone ကို
ကူရှာပေးနေရသည်။ သတိုးက ရှာနေရင်းကပင် ငွေ့ကို ကျောခိုင်းကာ
နံရံကပ် စင်မြင့်ကလေးပေါ်ကို မြေဖျားထောက်၍ ကြည့်နေသည်။

“အယ်...”

သူ့ခါးကြားမှာ ထိုးထားသော hand phone က ငွေ့
မျက်စိထဲ တန်းခနဲဝင်လာပါသည်။ ငွေ့သည် ခိုကနဲတစ်ချက်
ကျိတ်ရယ်ကာ...ဗရုတ်ကျ ချင်စိတ်ကလေးက ခေါင်းပြု လာပါသည်။
ငွေက သတိုးခါးကြားက haned phone ကို အသာလေးဖြုတ်ယူကာ
ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ငွေ့စလင်းဘတ်စ် ထဲ လျှော့ခနဲထည့်ထားလိုက်သည်။
သတိုးက ပြူးပြူးပြာပြာ ရှာဆဲ...။

“ရှာတာလည်း နဲ့နေပြီပဲ သတိုးရယ်၊ သတိုး ဖုန်းက အိမ်မှာ
ကျန်ခဲ့တာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အိမ်မှာရှာပြီးပြီ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး...”

“ဒါဆိုလည်း လမ်းမှာ ကျကျန်ခဲ့တာဖြစ်မှာပေါ့၊ တစ်နေရာ
ရာဝင်ရင်း မေ့များထားခဲ့သလား၊ စဉ်းစားပါဦး”

“အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါ အိမ်ကနေ ရုံးကိုတန်းလာ
ခဲ့တာပဲ”

“ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါဦးဟာ၊ နင် တစ်နေရာရာ
မှာမေ့ကျန်ခဲ့တာကို ကောက်ရတဲ့သူက မရိုးသားဘူးဆိုရင်
နှင့် ဖုန်းကိုပိတ်ထားမှာပဲ၊ ကဲ ရုံးက ဖုန်းနဲ့ နင့် hand
phone ကို ခေါ်ကြည့်လိုက်ဟာ...”

ငွေ့ ချောက်တွန်းလိုက်တော့ သတိုးက ရုံးကဖုန်းဖြင့်
သူ့ ဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြဿနာပဲ ပိတ်ထားတယ်ဟာ...”

“သူ ဆက်စရာရှိလို့ဆက်ချင်ရင်၊ ညကျမှ ဖုန်းဖွင့်ပြီးဆက်
လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ညကျမှ ခေါ်ကြည့်လိုက် ဟာ..”

“အေးလေ လောလောဆယ်တော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရ တော့မှာပေါ့၊
အလုပ်ကိစ္စအရေးကြီးတဲ့ call တွေဝင်လာရင်တော့ ဒုက္ခပဲဟာ၊
အားလုံးလွဲချော်ကုန်တော့မှာပဲ”

သတိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပြောရင်း အပြင်ပြန်

ထွက်သွားသည်။ ငွေသည် မျက်နှာခုံးကလေးပင့်ကာ အကြံခက်
နေရသည်။ သူ့ကို စ... ချင် နောက်ချင်သော်လည်း သူ့အလုပ်
ကိစ္စတွေကိုတော့ မလွဲချော်စေချင်ပါ။ ငွေ နှာရိင့်ကြည့်လိုက်တော့
ရုံးဆင်းတော့မည်။

အဂ္ဂါက ရုံးခန်းထဲပြန်ဝင်လာကာ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကို
ကပ္ပာကယာ ကောက်ဝတ်ပြီး။ အပြင်ပြန်ထွက်သွားသည်။

ရုံးဆင်းချိန်ရောက်လျှင် ငွေက သတိုးရဲ့ phone ကို
ပြန်ဖွင့်စားလိုက်ပြီး။ ရုံးမှခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာခဲ့သည်။

“အစ်မလေး...လာ...လာ...တစ်ယောက်စာ ရသေးတယ်၊ တက်
တက်”

ငွေက လူကျပ်ကျပ်ဘက်စကားထဲတိုးထွက်တက် လိုက်သည်။
ငါးပိသိပ်ငါးချဉ်သိပ် ကားထဲ တစ်ကိုယ်စာဝင် ဆုံ အောင်
တိုးနေဆဲတွင်....

“တူတူ....တူ....”

မြတ်စွာဘုရား...hand phone က အသံမြည်နေပြီ...။

ငွေသည် ဘတ်စကားထဲ တစ်ကိုယ်စာဆုံ အောင်
မနည်းတိုးစေ့ နေရဆဲတွင် စလင်းဘက်ထဲက ဖုန်းကို ခက်ခက်
ခဲခဲနှိပ်ယူ နားထောင်လိုက်ရပါသည်။

“ဟဲလို...အမိန့်ရှိပါရှင်..”

“ဟဲလို..အခု ပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် သတိုးဆီ
ဆက်တာပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ကိုသတိုးရဲ့ စက္ကထရီပါ။ အလုပ်ကိစ္စ
မှာစရာရှိရင် ကျွန်မကို မှာထားခဲ့လိုရပါတယ်”

“ကဲ..ကဲ တိုးထားလေ တိုးထား၊ ဟိုအစ်မလေး အဝမှာ
တစ်မနေနဲ့ အထဲကိုတိုး၊ အထဲကိုတိုး...”

စပယ်ယာရဲ့ ဖိအားပေးမှုကြောင့် ငွေက ဖုန်းခွက်ကို
အတိအကျ နှင့်ကာကွယ်ထားရင် စပယ်ယာကို လက်ကားပြ
ထားရသည်။

“ဟာ အစ်မ လုပ်ပါဗျား အထဲတိုးလိုက်ဖို့၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ
ဘတ်စကားပေါ်လာပြီး ဆယ်လူလာနဲ့ စကားပြောနေရတယ်လို့၊
ဆယ်လူလာတောင်ကိုင်နိုင်နေမှပဲ၊ ဘတ်စကားစီးမနေနဲ့တော့ဗျား၊
ဒီမှာ ဒီလိုရုံးဆင်းချိန်လေး လုပ်စားရတာ ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့
ဗျာ”

“ဟာ ဘာသံတွေလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဪ... အဟင်... ဟို ဘတ်စကားဂိတ်နားရောက်နေလို့...”

“စပယ်ယာအသံက ဆူလှချည်လားဗျာ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လို

ကော့ပြောမလဲ..”

“ကဲ...သနားကမားနဲ့အစ်မလေး၊ ပြောနေတာကြပြီဗျာ၊ ခင်ဗျာ တစ်ယောက်တည်းအတွက် ဒီမှာ အားလုံး အထဲဝင်လို့မတော့ဘူး”

“ဟာ စပယ်ယာက ခင်ဗျားကိုပြောနေတာလား”

“မဟုတ်...မဟုတ်ပါဘူးရှင်..”

“ကဲ...ကဲ...အစ်မ ဟုတ်ပြီ...တိုးထား၊ ငဖယ်တိုး လေးတိုး ဟာ အဲဒီမှာတော့ မရပ်နဲ့လေ အထဲထိမတိုးနိုင်ရင်လည်း ဘေးကပ်ဗျာ၊ ဘေးကပ်”

“ဟာဗျာ...ဆူညံနေတာဗျာ။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မှပဲ ပြန်ဆက် လိုက်တော့မှယ်။ အလုပ်ကိစ္စက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားတော့မှ ငွေ သက်ပြင်းချနိုင် တော့သည်။ ရှုပ်လှတဲ့ စပယ်ယာကိုတော့ ငွေ မျက်စောင်း တစ်ချက်ထိုးလိုက်မိပါသည်။ ဘေးလူတွေကတော့ ငွေကို ပြုံးစိစိကြည့်၍နေသည်။

အခန်း (၈)

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးကတည်းက သိပ်မကြာခင် အဂ္ဂါ ရင်ဆိုင်ရ သည်မှာ မာမိရဲ့အကဲခတ်မျက်ဝန်းများကို ဖြစ်သည်။ မာမိက သူ့ကို မကြာခဏလှမ်းကြည့်နေသည်။ မျက်နှာလည်းမကောင်း၊ ခဏကြာတော့ သူ့ရှေ့မှာလာထိုင်ကာ...

“သားကို မာမိ ပြောစရာရှိလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

သူကဖတ်လက်စ Myanmar Timesဂျာနယ်ကို ဘေးချကာ မာမိစကားကို နားထောင်လိုက်နေလိုက်ပါသည်။

“ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားလေးတွေအတွက် ပျော်စရာပါးစရာများ တာ မာမိသိပါတယ် သားရယ်..”

“ခင်ဗျာ...မာမိဆိုလိုတာက...”

“ခဏနေဦး သား၊ မာမိပြောတာနားထောင်၊ သားမှာ ရည်းစား

သနာမရှိတာ မာမိသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူငယ်ဆိုတာက တစ်ခါတလေ အပျော်အပါးလေးတွေ ဘာလေးတွေလည်း ရှိမယ်ပေါ့...”

သူက ပထမတော့ မာမိဘာကို ရည်ရွယ်နေသည်ကိုဆိုတာ ချစ်ချင်း နားမလည်နိုင်ပါ။

“အပျော်အပါးဆိုတာကလည်း တစ်ခါဆိုတစ်ခါ အလျောက် ဒုက္ခရောက်စရာတွေကြုံလာနိုင်တယ်လေ၊ တကယ်တော့ ဒါတွေကို သားဖေဖေသာရှိသေးရင် သားအဖချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရုံပဲလေ၊ မာမိဆိုတာက သားရယ်၊ သားအနေနဲ့ အရွယ်လည်း ရောက်နေပြီ၊ အလုပ်အကိုင်ကလည်း အဆင်ပြေနေပြီဆိုတော့ အန္တရာယ်ဖြစ်မယ့် အပျော်အပါးတွေဘက် မလှည့်ဘဲ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်လောက် အတည်တကျထားပြီး အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စဉ်းစားသင့်တယ်၊ မာမိက ရှာပေးရမယ်ဆိုလည်းရှာပေးပါ့မယ်”

“ဟာ မာမိစကားတွေက တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ကျွန်တော် ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲ၊ ဘယ်လို မိန်းကလေးနဲ့မှ ရင်းနှီးပတ်သက်မှု မရှိပါဘူး၊ ဘာအပျော်အပါးမှလည်း မလိုက်စားပါဘူး၊ အဲဒါကို မာမိယုံပါ”

“ယုံချင်ပါတယ် သားရယ်၊ ဒါပေမယ့် ညနေက သားကုတ်အင်္ကျီမှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေတွေ့ကတည်းက မာမိ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလို့ သားကိုသတိပေးတာပါ”

“နှုတ်ခမ်းနီ...!...! မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မာမိ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဘယ်လိုမိန်းကလေးနဲ့မှ နီးနီးကပ်ကပ်ရှိမနေခဲ့ဘူး”

“ဒါပေမယ့် သားရဲ့ကုတ်အင်္ကျီပါမှာ စွန်းနေတာကတော့ နှုတ်ခမ်းနီမှနှုတ်ခမ်းနီပဲသား၊ မာမိ သားကိုမဆူချင်ပါဘူး၊ နောက်ကို သတိထားဖို့ပဲ ပြောချင်တာ”

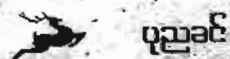
“မဟုတ်သေးဘူး မာမိ”

“သား အင်္ကျီပဲ သားဖြန်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

သူ စိတ်ထဲထူပူကာ သူ့အခန်းထဲရုန်းခိုင်းကဲ့ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့နာရွက်ဖျားတွေပင် ထူပူနေရသည်။ သူ ကုတ်အင်္ကျီကို ဆွဲယူဖြန်ကြည့်လိုက်တော့ တကယ်ပဲ နှုတ်ခမ်းနီ တွေကို တွေ့ရလေသည်။ ပြဿနာပဲ...

အဂ္ဂါ တကယ်ပဲ စိတ်ရှုပ်သွားခဲ့ရပါသည်။ မာမိ အသင်မှားမှုကြီးက ဆိုးရွားလိုက်တာ။ ကိုယ့်မှားကလည်း ချစ်သူချစ်သူ မရှိတာ အသေအချာမို့ ကိုယ့် မိန်းကလေးဆီက စွန်းထင်းထင်းကလေး လို့တောင် အစင်မခံရ။ အဲဒီလို အထင်ခံရတာကမှ တကယ်တော့...

ဒီကိစ္စက အဂ္ဂါကို တအုံ့နှေးနှေးဒုက္ခပေးနေပါသည်။
ဘယ်သူ ဆီက ပေစွန်းလာသလဲ။ သူ စဉ်းစားကြည့်သည်။

ငွေကြေးမုံ...

သူ ငွေကြေးမုံကို ဖြုန်းခနဲသတိရသွားပါသည်။ သူတို့
ရိုးခန်းထဲမှာ ဒီမိန်းကလေးပဲရှိနေခဲ့တာ မဟုတ်လား။

ဖြူစင်ရိုးသားပုံကလေးနှင့် အမြဲပြုံးရွှင်နေတတ်သော
အဲဒီမိန်းကလေးကို ကြည့်မရဘဲနဲ့တောင် သူ သတိပြုမိနေခဲ့သည်။

ဆင်းရဲလှသည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူမရုပ်ရည်။ သူမ
အမူအရာတွေက မနိမ့်ပါးပါ။ နွမ်းပါးသူလို ငုံ့လျှိုးနေတာ
လည်းမဟုတ်။ အမြဲရဲဝံ့ထင်ပေါ်ကာ သူတို့ကိုတောင်
ရင်အောင်တန်းချင်သလိုမျိုး။ သူမကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို
ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲဟု သူ စိတ်ထဲ အလိုလိုထင်နေတာကလည်း
ထူးဆန်းနေပါသည်။

“ သွားစမ်းကွာ ”

သူ မာမိကိုလည်းစိတ်တို၊ အလိုလိုရောက်လာသည့်
နှုတ်ခမ်းနီစွန်းကြီးကိုလည်း ကြည့်မရတာမို့ အကျိုကို အခန်း
ထောင့်သို့ပစ်ပေါက်လိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၉)

“ တူတူ...တူတူ...”

ည ဆယ်နာရီလောက် သူ Hand phone ကို အိမ်က
phone ဖြင့်ခေါ်ဖို့ ဖုန်းနားမှာ လာထိုင်ထိုင်ချင်း ဖုန်းသံမြည်လာ
ပါသည်။

“ ဟဲလို...သတိုးပါ ”

“ ဟေ့ကောင်...သတိုး၊ မင်းတို့ကုမ္ပဏီက အဲဒီလောက်တောင်
ဆင်းရဲမွဲတေနေပြီလား ”

“ ဟေ့ကောင် ..ကျော်ဇော၊ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ အခြေ
အမြစ်မရှိတဲ့စကားတွေ လာပြောမနေနဲ့၊ လိုရင်းကိုပြော...”

သတိုးက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်ဇောကို ဝိတ်ဇောက်
ပစ်လိုက်မိပါသည်။ ကျော်ဇောက သတိုးတို့ ကုမ္ပဏီအတွက်

ပစ္စည်းတွေ တင်သွင်းနေသူ ဖြစ်သည်။

“မင်းကလေး...ဟိုကောင်အဂ္ဂါလို ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးလုပ်တာကို အတုခိုးပြီး၊ စက္ကထရီတွေဘာတွေတော့ ခန့်ထားပါရဲ့၊ စက္ကထရီ အပြင်သွားတာကို ဘတ်(စ်)ကားနဲ့ သွားခိုင်းရတယ်လို့ကွာ။ တက္ကဆီလောက်တော့ ပေးစီးသင့်ပါတယ်ကွ”

“ဟေ့ကောင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ၊ ငါနားမလည်ဘူး၊ ငါ့မှာဘာစက္ကထရီမှမရှိဘူး”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သွားနေလို့ မင်းစက္ကထရီကို hand phone ပေးကိုင်ထားရတာလဲ၊ ဘာ အထာတွေလဲ”

“ကျော်ဇော...တော်ပြီကွာ၊ ငါ တကယ်နားမလည်လို့ပါ၊ ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါ..”

“ညနေက မင်း hand phone ကို ငါခေါ်တော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ထူးတယ်ကွ။ မင်းရဲ့စက္ကထရီတဲ့။ အနားမှာလည်း စပယ်ယာအသံကည့်လို့၊ ဘတ်စ်ကားတိုးစီးနေတဲ့ပုံစံပဲ..”

“သေစမ်းကွာ၊ အဲဒါ ငါ့ hand phone ကောက်ရထားတဲ့ သူပဲဖြစ်မယ်၊ ငါ ဖုန်းပျောက်နေတယ်ကွ”

“ဟိုက်ရော..ပြဿနာပဲ၊ ငါ လုံးဝ အဲဒီလို မထင်မိဘူးကွ..”

“ကောင်မလေးအသံက ဘယ်လိုအသံလဲ”

“ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ..”

“ပြဿနာပဲ တကယ်ပြဿနာပဲ၊ ဟေ့ကောင် မင်းဘာပြောဦးမလဲ၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် hand phone ကို ခေါ်ကြည့်မလို့..”

“အေး...မနက်ဖြန် မင်းကိုငါလာမတွေ့နိုင်သေးဘူးလို့ ပြောမလို့ ငါ...စင်္ကာပူခဏသွားမလို့ကွ”

“အေး...ပြီးရော..ပြီးရော..ပြန်လာမှတွေ့တာပေါ့”

သတိုးက သူ့ hand phone နံပါတ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် ခြိပ်လိုက်ပါသည်။ ချက်ချင်း call ဝင်သွားသည်။ တစ်ဖက်က ဖုန်းဖွင့်နားထောင်နေပုံရသော်လည်း အသံတိတ်နေသည်။

“ဟဲလို...ဟဲလို”

သူ့..နှစ်ခါ သုံးခါ ဟဲလို ပြီးတော့မှ တစ်ဖက်က အသံ ထွယ်ကျယ်ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“အိမ်း...ဘုန်းကြီး ဒီနေ့ဟောမယ့်တရားကတော့၊ ကုသိုလ်နဲ့ ချမ်းသာခြင်းတဲ့၊ ဒကာ၊ ဒကာမကြီးတို့အနေနဲ့..”

“မြတ်စွာဘုရား..”

တရားဟောသံကျယ်ကြီးကြောင့် သူ့ ရုတ်တရက် ကြောင် သွားသည်။ ခဏကြာတော့မှ တရားသံတိတ်နေပြန်သွားကာ...

“ဟိတ်...သတိုး...နှင့် ဖုန်းကို ငါ့ဓာတ်ယူလာတာသိလား၊ မနက်ဖြန် ပြန်ဝေးမယ်၊ လိမ္မာတယ် မဟုတ်လား၊ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်...”

ကြည့်လင်ရွှင်ပျနေသော ငွေအသံပေါ်လာပြီး၊ ဖုန်းလိုင်း ပြတ်သွားလေသည်။ သူ နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ခေါ်တော့ ဖုန်းပိတ် သွားပြီ...။

“မိငွေ အစုတ်ပလုတ်မ၊ ငါ့ဖုန်းကိုခိုးသွားတယ်”
သတိုးမှာ ဒေါသဖြစ်ရမလို၊ အံ့ဩရယ်မောရမလိုဖြစ်ကာ တီးတိုးရေရွတ်နေလိုက်ပါသည်။

“မင်း မှန်မှန်ဖြေနော်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ မိန်းမဆိုလို့ မင်းပဲ ရှိတာ၊ မင်းဘာတွေ လုပ်ကြံထားသလဲ...”

“ဘာမှမလုပ်ကြံပါဘူး၊ ငွေဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ကွန်ပျူတာရိုက်နေတာ၊ ကိုအဂ္ဂါအင်္ဂါကို ယောင်လို့ကောင် ကိုင်မကြည့်မိပါဘူး။”

သတိုး ရုံးခန်းထဲဝင်ဝင်ချင်း တင်းမာနေသော အခြေ အနေတစ်ရပ်နှင့် ရပ်ဆိုင်းတိုးမိပါသည်။ အဂ္ဂါက ငွေကိုတရားခံ စစ် စစ်နေပြီး ငွေက မှင်သေသေ မျက်နှာကလေးဖြင့် အေးအေး

ဆေးဆေး...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဂ္ဂါ..”

“မနေ့က ငါ ဝတ်လာတဲ့ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှာကွာ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို...နှုတ်ခမ်းနီတွေ စွန်းလာသလဲမသိပါဘူး၊ ငါ ဘယ်ခန်းကလေးနဲ့မှလည်း နီးနီးကပ်ကပ် ရှိမနေပါဘူး၊ ကုတ် အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ရုံးခန်းထဲမှာပဲထား၊ ထားတာ၊ ဒီလိုဖြစ်တယ်ဆို တော့ ဒီအခန်းထဲမှာ သူပဲရှိတာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုစစ်နေရတာ၊ မာခိကကွာ...ငါ့ကို ပေါက်ကရတွေထင်နေတာ၊ ဘယ်လိုရှင်းရ မှန်းကို မသိတော့ဘူး...”

“မင်း မှာလည်း ပြဿနာနဲ့ကို၊ ငါလည်းမနေ့က...”

သတိုးက ဖုန်းပျောက်သည်ကိစ္စပြောတော့မည့်ဆဲဆဲ ငွေမျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ငွေက မျက်လုံး တစ်ဖက်မှိတ်ပြကာ လက်ဟန်ပြလျက် ဘာမှမပြောဖို့ အချက်ပြ နေပါသည်။

ဪ...ငွေ...ငွေ...

ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဗရုတ်ကျနေတာလဲ ငွေရယ်။ အဂ္ဂါ ကိစ္စ မှာလည်း မင်းလက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား။ သတိုး ကိစ္စကိုအဲဒါ အဂ္ဂါ သိသွားလျှင် ငွေကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ ဖိအားပေးခံရတော့မှာ

အသေအချာပင်။ ငွေကိုတော့ အလုပ်ထုတ်မခံရစေချင်ပါ။

“အဟမ်း...ငါလည်းမနေ့က...မနေ့က... အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ကွာ
ရုံးကိုတောင်ခဏပဲလာဖြစ်ပါတယ်..”

သတိုးစကားလွှဲလိုက်တော့ ငွေက အဂ္ဂါမမြင်အောင်
လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ ဦးညွတ်ပြနေသည်။

“ကဲ...ငွေကြေးမဲ့...မင်း ဝန်မခံဘူးလား”

“ငွေ လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ဝန်ခံမလဲ၊ အဲဒီလို
ရမ်းပြီးမစွပ်စွဲပါနဲ့”

“အေးပေါ့ကွာ၊ လက်ပူးလက်ကြပ်မှမခံတော့လည်း မင်းငြင်း
အားရှိတာပေါ့”

“သတိုး... ငွေ မလုပ်တဲ့ကိစ္စကို ကိုအဂ္ဂါက အပ်ကျမပ်ကျ
စွပ်စွဲနေတယ်၊ ကူပြောပါဦး..”

သတိုးသည် ငွေကိုမယုံလှသော်လည်း ကိစ္စမြန်မြန် ပြီးသွား
စေချင်သဖြင့်...

“ဟုတ်သားပဲ အဂ္ဂါရာ၊ သူ့အတွက် ဘာအကျိုးထူးမှာမို့လို့
ဒီလိုလုပ်ရမှာလဲ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ..”

အဂ္ဂါက ငွေကို မကျေမနပ်တစ်ချက်ကြည့်ကာ အပြင်
ထွက်သွားသည်။

ငွေက သူ့စလင်းဘက်(စ်)ကလေးကို သွားယူကာ

hand phone ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရင်း...

“ရှေ့...သတိုး ဖုန်း စိတ်တော်တော်ညစ်သွားသလား၊ ဆော့ရ
နော်၊ ငွေက သက်သက်နောက်တာပါ”

“ငွေရာ...ငါနေရာမှာ အဂ္ဂါသာဆို နင်မလွယ်ဘူး”

“သတိုးကို တိုးတိုးလေးပြောရဦးမယ်၊ အဂ္ဂါကို ပြန်မပြောနဲ့
သိလား၊ ခုနဲ့နုတ်ခမ်းနီကိစ္စကလေး...ငွေလုပ်တာသိလား...”

“ငါ ထင်တော့ထင်သားပဲ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မရုတ်ကျ
နေရတာလဲ ငွေရယ်...”

“အဟင်း...ဟင်း...ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိပါဘူး၊ ငွေ ပျင်း
လို့ နောက်နေတာ၊ ပြီးတော့ သတိုးနဲ့ အဂ္ဂါကိုလည်း ခင်လို့...”

ငွေက ချစ်စဖွယ်ပြုံးရယ်လျက် ပြောလေသည်။ ငွေ
အပြုံးက ငွေလုပ်တဲ့ အပြစ်တွေကို ကြေပျက်သွားအောင်
တန်ဖိုးကြီးပါသည်။

အခန်း (၁၀)

“အစ်မ...ဆရာ ထမင်းကြော်မှာထားလို့ပါ...”

“ဪ...အေး...အေး...ထားခွဲ မောင်လေး၊ ဪ...ဘယ်ဆရာ
မှာတာလဲ...သတိုးလား၊ ကိုအဂ္ဂါလား...”

“ကိုအဂ္ဂါပါ...”

အလုပ်သမားကောင်လေးက ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို
ထုမီးပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ငွေက ကိုအဂ္ဂါစားပွဲပေါ်မှာ
ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို သို့မဟုတ်ချပေးရင်း၊ ထမင်းကြော် ပန်းကန်ထဲက
ဆံပင်ညှို့ကို ကပ်သီးကပ်သပ်မြင်ဖြစ် အောင်မြင်လိုက်ပါသည်။

တချို့ဆိုင်တွေက အဲဒီလိုပဲ။ ရှေ့မှာသာ လှလှပပ ပြင်ထားပြီး...နောက်ပိုင်းမှာတော့ ညစ်ပတ်ချင်တိုင်း၊ ညစ်ပတ်နေသည်။ ကိုအဂ္ဂါလာလျှင်တော့ ဆံပင်ညှိ အကြောင်းပြောပြရဦးမည်။

ငွေက ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ပြန်ထိုင်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေဆဲ တွင် သတိုးနှင့်အဂ္ဂါက ရုံးခန်းထဲသို့ အတူတကွဝင်လာရင်း...

“ဗိုက်ဆာတယ်ကွာ”

“မင်း မစားရသေးဘူးလား သတိုး၊ ငါတော့ ထမင်းကြော် မှာထားတယ်”

“ဟာ တစ်ပန်းကန်ထဲကွာ...”

“အေး...စားချင်ရင်ထပ်မှာနော်၊ ငါ့ဆီကလာကပ်မစားနဲ့၊ ငါ နှစ်လောက်တစ်ပန်းကန် မစားတတ်ဘူး”

“အေး...အဲဒီအကျင့်နဲ့တော့ ရည်းစားရရင် ရည်းစားစိတ်ကောက် တာ ခံရဦးမယ်...”

ငွေက ကွန်ပျူတာကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဆံပင်ညှိ အကြောင်း ပြောပြဖို့ သတိုးတို့ဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကိုအဂ္ဂါက တစ်စွန်းခပ်စားပြီးလို့ ဝါးတောင်နေပြီ။ ငွေသည် ပြောချင်တာ ထိန်းမရနိုင်တော့ဘဲ...

“ကိုအဂ္ဂါ... ခုနဲ့...အဲဒီထမင်းကြော်ထဲမှာ ဆံပင်စာစ်ချောင်တွေ့...”

ငွေ ဖယ်ထားလိုက်ရတယ်”

“အေး...ဝေါ့...”

“ဘုရားရှေး...”

ငွေ စကားလည်းဆုံး...ရုတ်တရက် ဝေါ့ခနဲထိုးအန်လိုက် သော ကိုအဂ္ဂါကို ကြည့်ရင်း ငွေ အံ့သြလန့်ဖျစ်သွားရမိသည်။

“သတိုး...လုပ်ပါဦး။ ကိုအဂ္ဂါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ကိုအဂ္ဂါ... ကိုအဂ္ဂါ...”

“ဝေါ့...သွား...သွား မင်းမလာနဲ့...မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့များ ရောက်လာသလား၊ ဝေါ့...”

“အဂ္ဂါ...စကားမပြောနဲ့ကွာ၊ အန်...အန်...ပြီးအောင် အန်လိုက်...”

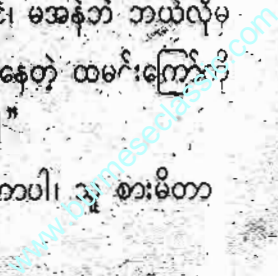
ငွေသည် တဝေါ့ဝေါ့အန်နေသော ကိုအဂ္ဂါကို ဘယ်လို ပြုစုပေးရမည်မသိဘဲ၊ သတိုးနောက်နားမှာ ကပ်ရပ်နေမိသည်။

“သတိုး...သူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“အဂ္ဂါက ရွံတတ်တယ်ငွေ၊ သာမန်ထက်ပိုပြီး ရွံတတ်တယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ရွံစရာတစ်ခုခုလာပြောရင်၊ မအန်ဘဲ ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူး၊ ခုကိစ္စက ဆံပင်ညှိဝင်နေတဲ့ ထမင်းကြော်ကို

စားပြီးသားဖြစ်နေတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ဟယ်...ငွေကလည်း မသိလို့ပြောမိတာပါ၊ သူ့ စားမိတာ

ကလည်း တစ်လုတ်တည်းပါ..”

“အေး...တစ်လုတ်လည်း တစ်လုတ်အလျောက် ရွံတာပဲကွ”

အန်ပြီးသွားသော အဂ္ဂါက ငွေကိုမကျေမနပ်ကြည့်ရင်း လှမ်းဟောက်လိုက်ပါသည်။ ငွေက သတိုးနောက်မှာ ကွယ်ရပ်နေလိုက်သည်။

“ငွေကြေးခုံ...လာခဲ့၊ ရှေ့ကိုလာခဲ့၊ ဒီကိစ္စက မင်း တမင်လုပ်ကြံတဲ့ ကိစ္စ၊ မင်းကို ငါမယုံဘူးနော်၊ နှုတ်ခမ်းနီကိစ္စကလည်း မင်း ဝန်မခံပေမယ့် မင်းလက်ချက်ပဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငါမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေစမ်း...”

“ငွေ သာလုပ်ကြံလို့လဲ၊ ကိုအဂ္ဂါ ရွံတတ်မှန်း ငွေမှမသိတာ၊ အစကတည်းက ကိုသတိုးက မေ့တတ်တယ်၊ ကိုအဂ္ဂါက ရွံတတ်တယ်ဆိုတာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြောထားကြပါလား”

“တော်ပြီကွာ...တော်ပြီ...တော်ပြီ...မင်းပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေက တော့အပြည့်ပဲ၊ ငါ ရှေ့ဆက်စိတ်ရှုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ က... သတိုး...မင်း သူနဲ့ပတ်သက်သမျှ တာဝန်ယူတယ် မဟုတ်လား၊ သူ အလုပ်ထွက်ဖို့ ကိစ္စကို မင်းပဲတာဝန်ယူလိုက်...”

“ဟာ...ဒီလောက်ကြီးတော့မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ သူမသိလို့ ဖြစ်ရတဲ့ ကိစ္စကို ပုံကြီးမချဲ့ပါနဲ့...”

“မသိတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မသိတတ်တာ အလိုက်မသိတာ...”

“ဒါကတော့ ငယ်သေးတာကိုး...”

“ဒါ ငယ်သလား၊ မင်းနဲ့တောင် နင်ငါ သုံးပြီးပြောနေတာပဲ...”

“နောက် ဒီလို မဖြစ်စေရဘူးကွာ၊ မင်းက ဘာလိုင်းကြီး စိတ်တိုနေတာ၊ မင်းရွံတတ်မှန်း သူကဘယ်လိုသိမှာလဲ”

ငွေသည် ငွေ့ကို အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာကိုတော့ အင်မတန် ကြောက်မိလေသည်။ ငွေက ဒီလုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ ပျော်နေပြီ။ သူတို့ကိုလည်း ခင်နေပြီ။ ငွေ ချက်ချင်းကြီးတော့ အလုပ်မထွက်ချင်သေးပါ။ ခပ်ပေါ့ပေါ့၊ ဗရတ်ကျကျစိတ်မျိုးဖြင့် စင်လာသော်လည်း ခုတော့ဖြင့် ငွေက ဒီလုပ်ငန်းခွင်ထဲမှာ အတည်တကျရှိချင်နေသည်။

ငွေ့ဘဝဟာ လိုချင်တာမှန်သမျှ တဲ့တောင် တ၊ စရာ မလိုဘဲ ပြီးပြည့်စုံခဲ့သည်။ စင်္ကာပူမှာအလုပ်သွားလုပ်နေတဲ့ ဖေဟာ ငွေ့ကို သဲသဲလှုပ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ ငွေ့တို့ မိသားစုဟာ ဖေက မြန်မာပြည်ပြန်လာလိုက်၊ ငွေ့တို့သားအမိက စင်္ကာပူမှာသွားနေလိုက်ဖြင့် အမြဲချစ်ခင်စည်းလုံးနေခဲ့ကြသည်။

ငွေသည် အောက်ခြေဘဝများနှင့် မနီးစပ်။ လုပ်ငန်းခွင်က ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ဘဝများကိုလည်း ငွေ သိပ်နားမလည်၊ ငွေ့ဘဝသည် ပေါ့ပေါ့ကလေးသာတည်း...။

ခုတော့..ငွေက ဘတ်စ်ကားလည်း တိုးစီးတတ်ပြီ၊ ဒီက ဝန်ထမ်းတွေနှင့်လည်း ခင်မင်အသားကျနေပြီ။

သတိုးနဲ့ အဂ္ဂါဟာ အပေါ်ယံမှာဘယ်လိုအသွင်သဏ္ဍာန် တွေပဲကွဲကွဲ..စိတ်ရင်းတွေဖြူတာ မိန်းမသား တစ်ယောက်အပေါ် အခွင့်အရေးယူလိုစိတ်မရှိတာကို မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ကြား အလင်းပျော့ပျော့ ကလေးအောက်မှာ တွေ့စကတည်းက ငွေ သိရှိ ယုံကြည်ကာ အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပင် ခင်မင်နှစ်လိုစိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရ ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြိုက်သလိုခလောက်ဆန် ချင်စိတ်။ အရာရာအပေါ် ရယ်စရာအဖြစ် ဖန်တီးလိုစိတ်တွေက ငွေကို ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်စိတ်ဖြစ်အောင်တွန်းပို့ပေးခဲ့သည်။ ခုတော့ လည်း အမှန်တကယ်ပင် ဆီယောဇော်ဖြစ်နေခဲ့ရပါပြီ။

ငွေ ဘာပြောပြော၊ ဘာလုပ်လုပ် သည်းခံတတ်တဲ့ သတိုးရယ်။ ငွေကိုမျက်နှာထားတင်းတင်းဆက်ဆံတတ်သော (ငွေ တိတ်တိတ်ကလေး လုပ်ကြံချောက်ချထားသည့်) အဂ္ဂါရယ်။ ဗရုတ်ကျချင်တဲ့ ဗရုတ်မ ငွေရယ်။

ဒီသုံးယောက်အုပ်စုလေးကို ချက်ချင်းကြီးတော့ မပြိုကွဲ စေချင်တော့ပါ။

ငွေသည် သရုပ်ဆောင်သည်ဆိုသော်လည်း တကယ်ပင် စိတ်ပါလာရကာ အဂ္ဂါကို အသနားခံသည့် မျက်နှာ ငယ်လေးဖြင့် ဆော့ကြည့်ရင်း....

“ငွေ ကိုအလုပ်မထုတ်ပါနဲ့နော် ကိုအဂ္ဂါ၊ အလုပ်ပြုတ်ပြီး ငွေမှာ ဝင်ငွေမရှိရင်၊ ငွေ ထောက်ပံ့နေရတဲ့ ငွေ မိသားစု ပါ ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာ၊ ငွေကတိပေးတယ်။ ငွေ ဒီနေ့ကစပြီး ကိုအဂ္ဂါတို့ မကြိုက်တာ ဘာဆိုဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ငွေမှာ ပျော်ချင်ရုံသက်သက်အပြင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်မထားပါဘူး...”

လူတကာ မသနား သနားအောင်လုပ်နေတော့တာပဲ။ အဂ္ဂါက ခပ်ချဉ်ချဉ်တွေးသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာ အကျိတ် အခဲမှမရှိပါ။ သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သံသယရှိတာ သတိုးကိုရော သူ့ကိုပါ မလေးမစားဆက်ဆံမှာကို ကာကွယ်တာကလွဲရင် တမင်သက်သက်အညှိုးအတေးကြီးနှင့် အပြစ်ရှာနေတာတော့ မဟုတ်ပါ။

သူမကိုယ် သူမ ဆင်းရဲပါသည်ဟု ခဏခဏပြော သော်လည်း အနေအထားကျတော့ ဘယ်တော့မှ အောက်ကျိုး ညှိုးငယ်နေတာမဟုတ်။ အဂ္ဂါအနေနဲ့ကလည်း ဒေါင့်မလျှိုးတာကို

ကြိုတင်နှိပ်ကွပ်နေတာကလွဲရင်၊ သနားတဲ့ညာ စိတ်တော့ရှိပါသည်။ အမှန်တကယ် ဆင်းရဲနွမ်းပါး သူကို မညာမတာတော့ မလုပ်ရက် နိုင်ပါ။

သူမက အဂ္ဂါကိုရော သတိုးကိုပါ မျက်နှာချိုလေး သွေးကာ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့တော့နော်၊ ဒီ...ဒီ အန်ဖတ်တွေကိုလည်း ငွေပဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးမယ်နော်”

“ငွေကြေးမဲ့ တော်ပြီ...မလိုဘူး။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သွားတော့ နောက်ကိုသာ အလိုက်မသိတဲ့ လုပ်ရပ်တွေ လျှောက် လျှောက် မလုပ်မိစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အဂ္ဂါ စိတ်ပြေသွားတော့မှ သတိုးသက်ပြင်းချနိုင်ပါသည်။ အစကတည်းက အဂ္ဂါကို အတိုက်အခံလုပ်ကာ ခန့်ထားရတာ ဘာပြဿနာမှမဖြစ်စေချင်။ ခက်တာက ငွေပဲ၊ ငွေရဲ့ စ၊ချင် နောက်ချင်တ အကျင့်ဟာ တော်တော်ဖျောက်ရ ခက်လိမ့်မည်။ ဗီဇကော ပါလာတာ ဖြစ်မည်။

သတိုးကတော့ သူမကို စ၊တွေ တွေချင်းမှာပင် နှစ်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရတာကို ဝန်ခံရဦးမည်။ မထင်မှတ်ဘဲ အလုပ်လာလျှောက်

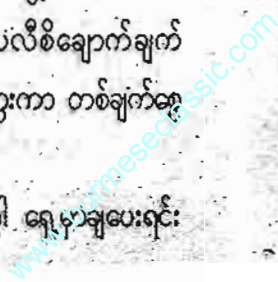
တော့ အံ့သြဝမ်းသာတာက တစ်ဖက်၊ ဟိုတစ်ညက အဖြစ်အပျက် အတွက် အလန့်တကြားဖြစ်ရတာကတစ်ဖက်၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါး ပါသည်ဟု ပြောဆိုတောင်းပန်လာတာလည်း ဘယ်လိုမှ မငြင်းရက်နိုင် ခဲ့ပါ။ ယုံစရာကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းသည်ဖြစ်စေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ထုံပစ်လိုက်သည်။

ငွေရဲ့အချိုးမကျတဲ့ ဆက်ဆံရေးကို သူခွင့်လွှတ်နိုင် သော်လည်း ဟို ဘဝင်ကောင် အဂ္ဂါက မနှစ်မျိုးနိုင်ပါတဲ့။ ဒီ လောက် ခင်မင်စရာ ဖြူဖြူစင်စင် မိန်းကလေးကို အပြစ်မြင် ဘတ်တာ၊ ထစ်ကနဲရို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ချင်တာဟာ အဂ္ဂါရဲ့ ခိတ္တဇဝေလား မသိနိုင်ပါ။ သတိုးကတော့ ရုံးရဲ့ဆွဲလည်းလေးနဲ့ ညွှန်းခနဲ ဝေးမသွားချင်ပါ။ သံယောဇဉ်ကြီးက ခုမှဖွဲ့ပေမယ့် အတော်မြဲနေပြီ...။

“သတိုး...မျက်နှာကြီးတည်မနေနဲ့တော့လေ၊ ကိုအဂ္ဂါက ငွေကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီ၊ ငွေတောင် ပြုံးနိုင်နေပြီတွေ့လား..”

အဲဒါတွေပေါ့... သိပ်ကြည့်မရတာ၊ ပလီစီချောက်ချက် တွေကို သူပဲပြောနိုင်လွန်းသည်။ အဂ္ဂါက ထိုသို့တွေးကာ တစ်ချက်စွာ ကြည့်သည်။

ငွေက ရေတစ်ခွက်သွားခပ်လာကာ အဂ္ဂါ ရှေ့မှာချပေးရင်း

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ရယ်ပြလိုက်ပြီး...

“ကိုအဂ္ဂါ...ဒီမှာ...ရေသောက်လိုက်ပါဦးနော်၊ ခုန အန်ထားရတ
တော်တော်ပင်ပန်းသွားတယ် မဟုတ်လား...”

“ထားခဲ...ပြီးမှသောက်မယ်..”

အဂ္ဂါ ခပ်တည်တည်ပြောတော့ သတိုး(၁) မခုံး တစ်ခု
တွန့်လိုက်ပါသည်။ ငွေကတော့ ပြုံးပြုံးကလေးပင်။

အခန်း (၁၁)

“ခုလိုတော့လည်း အပိုးကျိုးလို့ပါလား”

“ငွေ အဲလိုကြီး အပိုးကျိုးသွားတော့ ပျင်းစရာကြီးဖြစ်သွားတယ်
ကွာ၊ အလျင်လို ပြန်နေရင် ပိုကောင်းမယ်”

ငွေသည် သတိုးနဲ့ အဂ္ဂါ အတူလျှောက်လာတာ မြင်လျှင်
အလျင်လိုသွားဖြစ်လေးနှင့် ရယ်မပြောတော့ဘဲ။ ခေါင်းကလေးညွတ်ကာ
ပြုံးရုံကလေးပြုံးပြသွားပါသည်။ သတိုးကိုလည်း စကားများများ
လာမပြောတာမို့ သတိုးမှာ ပျင်းရိကာ မနေတတ်၊ မထိုင်တတ်
ဖြစ်ရပါသည်။ အဂ္ဂါကတော့ အဲဒီလို ငြိမ်ဝပ်နေတာကိုပဲ
ပိုသဘောကျနေပုံရသည်။

“မင်းက သူ့သူငယ်ချင်းလား သတိုး၊ သူ့ အလုပ်ရှင်ဆိုတာလည်း
မမေ့နဲ့၊ မင်း အဲဒီလို ကိုယ့်နေရာနဲ့ကိုယ် မနေတတ်လို့
မင်းကို ဘယ်သူကမှ မလေးစားတာ”

“မလေးစားရင်လည်းနေကွာ၊ မင်းလိုတော့ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ မနေနိုင်ဘူး၊ ငွေ ဒီလိုကြီးနေတာ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ သူ့ကိုစကားသွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“နေစမ်းပါကွာ၊ သူ့အရှိန်နဲ့ သူ့နေစမ်းပါစေ၊ လွတ်ထား လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီလို ဖြစ်ဖို့ မနည်း ဆုံးမထားရတာ..”

“မင်းက တင်းမာလှချည်လား...အဂ္ဂါ”

“ဒီကောင်မလေးကို ငါ သိပ်မယုံကြည်ဘူး သတိုး”

“ဘာတွေ မယုံကြည်စရာကောင်းလို့လဲ”

“ဆင်းရဲတယ်တဲ့ကွာ၊ တစ်စက်မှဆင်းရဲတဲ့လက္ခဏာက မရှိ ပါဘူး၊ ရုပ်လက္ခဏာရော စိတ်လက္ခဏာရော..”

“ဆင်းရဲပြီးလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်းရှိပါတယ် အဂ္ဂါရှာ၊ အင်း...ငါလည်းသတိတော့ပြုမိတယ်ကွ၊ ငွေ လှတာက ရိုးရိုးလှ တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဆင်မြင့်မြင့်လှတာ၊ နုနုရွှေလေးလှတာ၊ သူ့ငွေသမီးအတိုင်းပဲကွ၊ လက်ဆယ်ချောင်းလုံး လက်သည်း အရှည်နဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေကိုက..ရှည်ရှည်သွယ်သွယ် လေး...”

“အဟက်...မင်းက သေသေချာချာကြည့်ထားတာကို...ဪ သတိုး...သတိုး...ရိုးလှ ရိုးလှနဲ့..”

“ဟေ့ကောင် ပေါက်ကရမပြောနဲ့၊ ဒါ တကူးတက ကြည့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ ဘာသာ အလိုလိုနေရင်းမြင်တာပဲ၊မင်းရော မမြင်လို့လား၊ ငါ့လို ပါးစပ်က ထုတ်မပြောလို့သာ ...”

အဂ္ဂါက သတိုးမခံချင်အောင်ခန်းခနဲလုပ်နေပါသည်။ သတိုးက ရှက်လည်းရှက်ကာ စူပူပူမျက်နှာထားဖြင့် အဂ္ဂါကို ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“မင်းကို ငါဝေဖန်ရရင်...ငွေအပေါ်မှာ မင်းသဘောထားက မမှန်ကန်သလိုပဲ အဂ္ဂါ”

“ဘာကြောင့်”

“တင်းနေတယ်ကွာ၊ မျက်နှာသာ လုံးဝမပေးဘူး”

“ဒါက ငါ့ ထုံးစံပါပဲ၊ သူ့အပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မျက်နှာသာ မပေးပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် မင်းက ငွေကိုဆို အလုပ်ထုတ်ပစ်ချင်တာနဲ့ ဘာနဲ့...မင်းက ငွေကို အသလွတ်ကြီးမုန်းနေတာလား...”

အဂ္ဂါက မြူးစိစိ ဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ငွေအပေါ် အာသာတာမရှိလှပေမယ့် အဖြစ်သည်းလှသောသတိုးကိုတော့ ခနဲလိုသေးသည်။ ထင်ချင်သလိုထင်ပါစေတော့... အခေါ်ယံမှာ တင်းမာလျက်နဲ့ပဲ ငွေရဲ့ချစ်စဖွယ်အပြုအမူတွေကို သူ သတိ

ပြုမိနေခဲ့တာ မဟုတ်လား...။ သတိုးသိလျှင် လှောင်ရယ်ဦးမှာ
ဒါကိုတော့ သူဖွင့်မပြောချင်ပါ။

“ဟေ့ကောင်..ငါ မေးနေတယ်လေကွာ၊ ဖြေစမ်းပါ”

“ မဖြေဘူးကွာ ”

“ ဝေ့လည်လည်လုပ်မနေနဲ့၊ ဖြေကွာ.. ”

“ အသည်းအသန်ပဲ၊ အေးကွာ အေး၊ ငါ ငွေကြေးမဲ့ကို မုန်း
တယ်၊ ကြည့်မရဘူး၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း သဘောနဲ့
အလုပ်တောင်ထုတ်ပစ်ချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ထုတ်ပစ်လိုက်
မလား ”

သတိုးက မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်သွားရင်း...

“ အလကား အပြစ်ရှာနေတာကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူး၊ မင်း
သူ့ကို မင်းသဘောနဲ့မင်း အလုပ်ထုတ်တဲ့နေ့ဟာ ဒီကုမ္ပဏီက
နေ ငါ ရှယ်ယာနတ်တဲ့နေ့ပဲ ”

“ အဟား...ပြင်းထန်လှချည်လား၊ စိတ်လျှော့... စိတ်လျှော့.. ”

အဂ္ဂါက သတိုးမခံချင်အောင်ပြောရင်း တစ်ဖက်လှည့်ကာ

ပြေးနေလိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

သတိုးသည် သူ့ကားကို မိနိမတ်ကက်ခြင်းထဲမှ ကွေ့ကာ
လမ်းမဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်လျှင် ကားမှတ်တိုင်အောက်သို့
လျှောက်သွားနေသော ငွေ့ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

အဂ္ဂါက နေ့လယ်ပိုင်းကပင် အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုအတွက်
ထွက်သွားရင်း။ ရုံးကိုပြန်လာဖို့ အချိန်မမီတော့တာမို့ အိမ်ကိုပဲ
တန်းပြန်သွားခဲ့ပြီ။ နောက်မို့ဆို သူတို့ ကားနှစ်စီးက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်
ပြန်ရင်ပြန်၊ ဒါမှမဟုတ် ကားတစ်စီးတည်းဖြင့် အတူတကွ
ပြန်သည့်အခါ ပြန်သည်။

ငွေ့နဲ့ စ၊ တွေ့တဲ့ ညတုန်းကတော့ အဂ္ဂါနဲ့သူ့ဧည့်ခံပွဲ
တစ်ခုမှပြန်လာခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ အဲဒီ ညကို သူ့အခြံအမှတ်
ရနေခဲ့ပါသည်။ ငွေ့က တွေ့စ၊ တပင် အမှတ်တရဖြစ်စရာတွေကို
ဖန်တီးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သူက ငွေ့နောက်နားမလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကိုရပ်
လိုက်ရင်း...

“ငွေ့..”

“ဪ ကိုသတိုး ပြန်တော့မလို့လား”

ဘယ်လိုကြီးလဲ ငွေ့ရာ။ သတိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ကုပ်
လိုက်သည်။ ငွေ့စတိုင်လ်နဲ့ သူ့အသားမကျ၊ နှစ်ယောက်ကြား
မှာ လစ်ဟာကာ တစ်ခုခုလိုနေသည်။ ငွေ့က ခပ်ယောင်ယောင်လေးပဲ
ပြီးပြကာ သူ့ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး၊ သူ့လမ်းသူ ဆက်သွားနေပါသည်။

သူက ကားလီဗာကို ပြန်နင်းလိုက်ရင်း ငွေ့နောက်မှ
လိုက်လာကာ...

“ငွေ့...ဘယ်လိုကြီးလဲဟာ..အသားမကျလိုက်တာ၊ အဲလိုကြီး
မနေစမ်းပါနဲ့၊ အလျင်ကလို ငါ့ကိုတွေ့တာနဲ့ ဟိတ် သတိုး
နေကောင်းလား၊ ဒီနေ့အဖို့ ဘာကိုမှ သတိမမေ့စေနဲ့နော်၊
အဲဒါမျိုးတွေပြောပြီး နင့်မျက်လုံးလေးပိတ်သွားအောင် ရယ်ပြ
စမ်းပါ...”

“အဲဒါက အလျင်က ငွေ့၊ အခုက အခုငွေ့၊ မတူတော့ဘူး”

“တူရမယ်”

“အဲဒီလို ဇွတ်မပြောနဲ့လေ၊ ကိုအဂ္ဂါက အခုငွေ့ကိုပဲ စိတ်တိုင်း

ကျတာ”

“သူ့ဘာသာ စိတ်တိုင်းကျကျ မကျကျ၊ ငါကတော့ အလျင်က
ငွေ့ကိုပဲစိတ်တိုင်းကျတယ်၊ ကံ..လာ..ကားပေါ်တက်၊ ငါ နင့်
အိမ်ကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“မပို့ပါနဲ့၊ နေပါစေ၊ Bossကားကိုမစီးချင်ပါဘူး”

“ဟာ ဘာ Bossလဲ၊ ဘာမှ မတော့(စ်)ဘူး၊ တက်ဆိုတက်ဟာ၊
ငါ့ကို ဒေါသထွက်အောင်မလုပ်စမ်းပါနဲ့”

“ကဲ...ကဲ တက်ပါပြီ၊ တက်ပါပြီ၊ နောက်ခန်းမှာပဲ ထိုင်မယ်
နော်”

“ငါ့ကို ဒရိုင်ဘာလို့သဘောထားပြီး နောက်ခန်းစာ အမြန်သား
စီးမှာလား”

“အဟိဟိ...ခနဲတုံတုံကြီး ပြောတတ်တယ်တော့”

“အေး...အဲဒီလိုရယ်စမ်း၊ အဲဒါကမှ ပကတိ ငွေ့”

ငွေ့က ကားရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့..သူကားမောင်း
ထွက်လာခဲ့ရင်း...

“အဂ္ဂါစကားကိုများ ကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့ ငွေ့ရာ၊ ကိုယ့်
ဘာသာအလျင်လိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေစမ်းပါ”

“သူက ငွေ့ကို မကြိုက်ရင် အလုပ်ထုတ်ပစ်မှာပဲတာပေါ့...”

“သူထုတ်ပစ်ရင် ငါ ပြန်ခန့်မယ်ဟာ”

“အဲလိုကြီးတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ သတိုးရဲ့”

“ငွေ...ဟိုရှေ့လမ်းထဲက ကဖေးဆိုင်လေးက အသစ်ဖွင့်ထားတာ၊ ကော်ဖီတော်တော်ကောင်းတယ် ပြောတယ်၊ ကော်ဖီဝင်သောက်ရအောင်”

“သောက်လော့၊ ဪ အဲဒီဆိုင်ကလေး ငွေသိတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေကတောင် ငွေတစ်ယောက်တည်း သွားသောက်ဖြစ်သေးတယ်”

ငွေက ခပ်သွက်သွက်မြောလိုက်သော အခါ သတိုး နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားရပါသည်။ ငွေဟာ အံ့သြစရာပဲ။ သတိုးကားပေါ်တက်စီးတော့လည်း တံခါးဖွင့်ပုံ၊ ပိတ်ပုံ၊ ကား ပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံက စမတ်တကျ ရဲ့ရဲ့တင်းတင်း။ ခုလည်း ဈေးကြီးကြီးအဆင့် မြင့်မြင့်ကော်ဖီဆိုင်မှာ သူသောက်ဖူးနေ ပြန်ပြီ။

ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ စားဖွဲ့မှာထိုင်မိကြတော့ ငွေက သွက်လက်စွာပင်...

“ငွေက Blue mountain ကော်ဖီသောက်မယ်၊ သတိုးက ဘာသောက်မလဲ..”

“Brazil ပဲသောက်မယ်”

“သတိုး Blue mountain မသောက်ဖူးဘူးလား”

“မသောက်ဖူးဘူး၊ Brazil တစ်မျိုးတည်းပဲ စွဲသောက်နေကျ”

“Blue mountain က ကမ္ဘာပေါ်မှာနံပါတ်တစ်အကောင်းဆုံး ကော်ဖီပဲ သတိုးရဲ့၊ Jamaica နိုင်ငံကထွက်တာလေ၊ အနံ့ရော၊ အရသာပါ၊ ထူးခြားတယ်၊ စမ်းသောက်ကြည့်ပါလား”

ငွေကို သူ အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရပါသည်။ ငွေဟာ ဈေးကြီးကြီး ကော်ဖီကိုမှ အမြဲစွဲသောက်နေသူလား။ ကော်ဖီအကြောင်း သိပုံကလည်း တဖက်ကမ်းခတ်နေသလားမသိ။ သတိုးတောင် အဲဒီလောက်မသိလှပါ။ တကယ်တော့ ဒီလိုဘက်ဖီဆိုင်တွေဟာ ငွေကြေးစာတ်နိုင်သူတွေနှင့်သာ နီးစပ်ပါသည်။ သတိုးက မအောင့်အည်းနိုင်တော့ဘဲ...

“ငွေ... ကော်ဖီအကြောင်းတော်တော်သိနေပါလား၊ ငွေ ဒီလို ကော်ဖီတွေအမြဲသောက်နေကျလား”

ငွေသည် အနည်းငယ်မူပျက်သွားပြီးမှ ရယ်မောလိုက် ရင်း...

“အဟင်း... မသောက်နိုင်ပါဘူး သတိုးရယ်၊ တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းတွေတိုက်မှပဲ သောက်ရတာပါ၊ လခထုတ်ရက် ဆိုရင်တော့ တစ်ခါတလေ ငွေ တစ်ယောက်တည်း ဝင်သောက်တာပေါ့၊ ငွေကိုအထင်ကြီးမနေပါနဲ့ သတိုးရဲ့...”

သူ သိပ်တောင် မယုံချင်တော့ပါ။ ငွေဟာ ဘာအတွက် ဘာကို ဖုံးကွယ်ထားပါလိမ့်။ ငွေ စကားရော၊ ဖောရောလုပ်နေပုံဟာ အသိသာကြီး...။

ငွေကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင်။ ဝိတ်တာလေးလား ချပေးသော ကော်ဖီကို သူ့ဘာသာသူ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖျော်နေသည်။ သူကလည်း ငွေလက်ချောင်းကလေးတွေမဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကို တအံ့တဩ ဖောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ ငွေက ကော်ဖီတစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ရင်း...

“ကိုအဂ္ဂါကိုတော့ ငွေ သဘောကျပါတယ်”

သတိုးသည် ကော်ဖီကိစ္စမှ အာရုံပြောင်းကာ ငွေကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ငွေက ဘာကို သဘောကျပြန်တာလဲ၊ ဒီလောက် ငွေအပေါ် ဖိနှိပ်နေတဲ့သူကိုလေ...”

“သူ အဲဒီလိုလုပ်တာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ် သတိုးရဲ့၊ သူ နေပုံ ထိုင်ပုံက မှန်ကန်တယ်၊ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေ အထင်ကြီးလေးစားအောင် ကြောက်ရွံ့ရုံသေအောင် နေတတ် ရမယ်၊ စမတ်တကျဝတ်တတ်ရမယ်၊ အလုပ်ရှင်ဖြစ်ပြီး ဖြစ် သလိုဝတ်၊ ဖြစ်သလိုနေတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဟာ ငွေ၊ အဲဒါ နင် ငါ့ကို စောင်းပြောနေတာလား”

“အဟိဟိ...အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး သတိုးလေးရယ်၊ စိတ်မ ဆိုးပါနဲ့...ငွေကလေ...သတိုးကိုလည်း ကိုအဂ္ဂါလိုပဲ စမတ်တကျ နေစေချင်တယ်၊ အဝတ်အစားဝတ်ရင်လည်း စမတ်တကျ ဝတ်ပေါ့၊ အခုလိုဆိုတော့ ဝန်ထမ်းနဲ့အလုပ်ရှင်နဲ့က မကွဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“သွားစမ်းပါဟာ၊ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အပေါ်ယံကိစ္စတွေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ငွေပြောတာက သတိုးအနေနဲ့ ကိုအဂ္ဂါလို မျိုး အလုပ်ရှင်နဲ့တူအောင်နေလိုက်ရင်...”

“တော်..တော်..ငွေ ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ထပ်မပြောနဲ့တော့၊ သူလည်း သူ့စတိုင်လ်နဲ့သူ၊ ငါလည်းငါ့စတိုင်လ်နဲ့ငါပဲ၊ ဘာ လို့သူ့စတိုင်လ်ကို ငါက အတုခိုးရမှာလဲ၊ ငါ့ပုံစံစုတ်ပြတ်နေလို့ နင်မပေါင်းချင်ဘူးဆိုလည်းနေ..”

“အဲမယ်...အဲဒီလိုလည်းမပြောမိပါဘူး၊ အဟား...ဟား သတိုးက ကလေးကြီးလိုပဲတော်..”

သတိုးက မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ငြိမ်နေပါသည်။ ငွေက ပြုံးစိစိရုပ်ကလေးနှင့် လိုက်ကြည့်ရင်း...

“အင်း...ဒီမျက်နှာကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရယ်အောင်လုပ်ရပါ့မလဲ၊
 ခြေ...သတိုးကို ငွေ ပြောပြရဦးမယ်၊ ငွေလေ ဘတ်စံကားစီးရ
 ထာ အရမ်းပျော်တာပဲသိလား၊ စပယ်ယာတွေက အရမ်းရယ်
 ရတယ်၊ သူတို့စကားလုံးတွေက အရမ်းထိထိမိမိရှိတာပဲ၊
 ရုံးသွားရုံးပြန်ချိန်ဆို သူတို့ အရမ်းတက်ကြွတာပဲ၊ ဒီမှာ
 သူတို့မျိုး ငွေပြောပြမယ်၊ နားထောင် အဟမ်း...အားလုံးကို
 ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဟို အစ်မ
 အပေါက်မှာ စိတ်ရပ်မနေနဲ့လေ၊ ဒီအပေါက်လေးနဲ့ပဲလုပ်စား
 နေရတာပါဗျာ၊ စီးပွားရှာသူချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါ၊ တိုးတိုး
 ဆားတစောင်းလေးတိုး၊ နောက်ဖက်အထိတိုးပါဗျာ၊ နောက်မှာ
 နေရာတွေအများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ က...ကားခလေး လှမ်းလိုက်
 ပါ၊ လက်တို့မတောင်းရပါစေနဲ့၊ အစ်မ ခဏလေး အမ်းပေးမယ်
 စိတ်ချ၊ အစ်ကို ငါးဖယ်တိုးလေးတိုးထား၊ မှတ်တိုင်ပါလား၊
 တိုးထားမယ်၊ ကဲအားလုံးပဲ ဂိတ်ဆုံးပါပြီခင်ဗျာ၊ ဆင်းတာကို
 စောင့် ဆင်းတာကိုစောင့်၊ တိုးမတက်နဲ့ အားလုံးထိုင်စီးရမယ်”

သတိုးသည် ငွေရဲ့ စပယ်ယာစတိုင်လ်ကြောင့် ရယ်ချ
 လိုက်မိရင်း ငွေကိုလည်း ဘယ်နှစ်ခါမှန်းမသိအံ့ဩရပြန်ပါသည်။
 ငွေဟာ ဘတ်စံကားတွေ ဒီလောက်ကြပ်နေတာကိုပဲ အထူးအဆန်းလို

သဘောကျနေသည်။ စိတ်ညစ်ရကောင်းမှန်းလည်း သိပုံမရ။

“အင်း...အဲဒီလို ရယ်မှပေါ့ သတိုးရဲ့၊ နင်ရယ်အောင် လုပ်ရတာနဲ့
 ငါတောင် ‘စပယ်ယာမ’ ဖြစ်တော့မယ်”

“ငွေရာ..ဘတ်စံကားတွေ ဒီလောက်ကြပ်နေတာ၊ နင်က
 ပျော်နေသလား”

“လူတွေ အများကြီးနဲ့ စီးရတာ၊ ပျော်စရာကြီးပဲ သတိုးရဲ့”

“ငွေက ဒီလိုလူတွေအများကြီးနဲ့ မစီးဖူးလို့လား”

“အင်း..စီးဖူးပါတယ်၊ ဘတ်စံကားပဲ အမြဲစီးနေရတာ၊ ခြေ
 ဘယ်နှစ်နာရီတောင်ရှိပြီလဲ၊ ပြန်ကြရအောင် သတိုး၊ ကိုအဂ္ဂါသာ
 နင်နဲ့ငါ ဒီလို ကော်ဖီဆိုင်အတွဲထိုင်မှန်းသိရင် စိတ်ဆိုးမလား
 မသိဘူးနော်...”

“နင်က ကြောက်လို့လား”

“ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ပဲ ကြောက်တာပေါ့”

“ငါ့ကျ မကြောက်ဘူး”

“နင်က ကြောက်အောင်မှ ဓနတတ်တာကိုး”

ငွေစကားလွှဲလိုက်တာကို သူ သတိပြုမိပါသည်။ ငွေ
 ငွေ...ငွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စဉ်းစားစရာတွေများလှပြီ။

ငွေသည် သတိုးတို့နှင့်စေ့စွာ သော လမ်းဆန်းမှတ်တိုင်

မှာပင် ရပ်ခိုင်းကာ...

“ရပြီ...သတိုး၊ ငွေ ဒီကပဲလမ်းလျှောက်သွားမယ်၊ ငွေတို့ အလုပ်ရှင်မေမေကြီးက ငွေကို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ကားနဲ့လိုက်ပို့တာမြင်ရင် ငွေ အဆူခံရမှာ၊ ကဲ... သွားပြီ နော်...တုတား”

ငွေက ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းကာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးသွားသည်။ သတိုးသည် ငွေကို စုချင်လာကာ ကားမှန်ကို လျှောခနဲချလိုက်ရင်း...

“ဟေ့ စပယ်ယာမ...”

ဟု လှမ်းခေါ်ကာ တုတားပြခဲ့ပြီး။ ကားကိုမောင်း ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ငွေ...ခြေတစ်ချက်ဆောင့်လိုက်တာကို သူ့ကားကောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့်လှမ်းမြင်ရလေသည်။

ခန်း (၁၃)

“ဟာ...မီးပျက်သွားပြီ...”

နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်မှာ မီးပျက်သွားသဖြင့် ရုံးထဲမှာ အဲကွန်းလည်းမကယ်နိုင်တော့ဘဲ တဖြည်းဖြည်း အပူဒဏ်ကို ခံစား လာကြရပါသည်။ သို့သော် ခုန အအေးငွေလေး လက်ကျန်ရှိနေ သေးတာမို့ သိပ်တော့မပူသေးပါ။

“ဒီဘက်က မီးသိပ်မပျက်ပါဘူး၊ ပျက်လည်းခဏပဲ၊ သိပ် မကြာဘူး ပြန်လာလိမ့်မယ်၊ အိုက်ရင် မှန်ပြတင်းတွေ ဖွင့် ထားကြ”

အဂါကတော့ ပူတာ အေးတာကို သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ။ စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ အလုပ်လုပ်မပျက်။ သူက သိပ်ပြီးနုနုရွာတာဝမှ လာခဲ့တာ တော့မဟုတ်ပါ။ ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ ကူညီမှုနဲ့ ရုန်းရင်းကန်ရင်း

တက်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရုံးထဲ ကားထဲမှာသာအဲကွန်းနှင့်နေမယ်။ အလုပ်ကိစ္စတွေအတွက်သွား စရာရှိလျှင် ချွေးတရွဲနဲ့ပဲသွားလာရတတ်ပါသည်။

ခဏကြာတော့ သူ့လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကိုခဏ ဖြတ်ကာ ခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက်ငဲ့၍ အညောင်းဖြေလိုက်ရင်း...ငွေ့လှမ်းမြင်လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ငွေ့ဟာ သူ့စားပွဲလေးမှာထိုင်ကာ ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ကျနေသည်။ ကြည့်ရတာ ဒီလောက်အပူဒဏ်လေးကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှ မခံနိုင်ပုံမျိုး၊ ပြီးတော့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူကာ ယပ်ခတ်နေပုံက တကယ်ကိုအသည်းအသန်။ သူ တောင် ဒီလောက် မအိုက်သေးပါ။ သူ့ရုံးခန်းအပြင်က ဝန်ထမ်းတွေကို လှမ်းကြည့်လေ့လည်း အားလုံးက သူတို့ အလုပ်ကိုသူတို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆက်လုပ်နေနိုင်ပါသည်။

အဂ္ဂါသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ ငွေ့အနားသို့ ထလာလိုက်ရင်း...

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ငွေ့ကြေးမုံ”
“ဟို...အိုက်...အိုက်လို့သေတော့မယ်၊ မီးကဘယ်တော့မှပြန်မလဲမသိဘူး၊ မီးစက်မောင်းလို့မရဘူးလားဟင်”

“မီးက ပြန်လာမှာပါ၊ ခဏပျက်တာ၊ သိပ်ကြာရင်လည်း မီးစက်မောင်းဖို့ စီစဉ်ပြီးသားပဲ”

“ငွေ့ ပူရင်နေလို့မရဘူး”
“ငါတော့နေရတာမဆိုးပါဘူး၊ သိပ်မပူသေးပါဘူးမင်းကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း အအေးခန်းထဲမှာနေရပုံပဲ၊ ဟုတ်လား..”

“အင်းလေ၊ အဲကွန်းနဲ့မှ ဟို...အဟင်း...အဲလိုတော့ ဘယ်နေရပါမလဲ ကိုအဂ္ဂါရဲ့၊ ငွေ့က ဒီလောက်ဆင်းရဲတာ၊ ဒီလိုလေ ငွေ့က ငယ်ငယ်တုန်းက တောင်ကြီးဘက်မှာနေတာ၊ အဲဒီမှာက သိပ်အေးတာဆိုတော့ ရန်ကုန်က ရာသီဥတုနဲ့ အသားမကျ ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ ဪ...ဪ...”

အဂ္ဂါက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ စားပွဲမှာ ပြန်လာထိုင်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငွေ့ဟာ တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားသလိုပဲ။ အချိန်ကြာလေ ပိုသေချာလေ။

သိပ်မကြာခင် မီးပြန်လာသည်။ ငွေ့က ‘ဟေး မီးပြန်လာပြီ’ ဟု ကလေးတစ်ယောက်လို အော်ကာ အဲကွန်းတွေကို ဝမ်းသာအားရ ထဖွင့်နေပါသည်။

အဂ္ဂါသည် ငွေ့ရဲ့ဖုံးကွယ်မှုများကို ဟစ်ချပြီးတစ်ခု

စမ်းသပ်ချင်လာပါသည်။ တကယ်တော့ ငွေဟာ ဟန်ဆောင်တတ်တဲ့ ဟန်ဆောင်နေတတ်သော မိန်းကလေးလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်သည်။

အဂ္ဂါက အတန်ကြာစဉ်းစားနေခဲ့ပြီးမှ သူပိုက်ဆံ အိတ်ထဲက

ကားသော့ကိုထုတ်ယူကာ ငွေ ရှေ့မှာသွားရပ် ရင်း....

“ငွေ ကျုပ်ကိုအကူအညီတစ်ခုပေးနိုင်မလား...”

“ပြောကြည့်လေ...ကူနိုင်ရင်ကူမှာပေါ့...”

အဂ္ဂါက ကားသော့လေးကို မြောက်ပြရင်း....

“ကျုပ်ကားကို သိတယ်မဟုတ်လား၊ ကားရပ်ထားတဲ့ နေရာက နေအရမ်းပူနေပြီ၊ ပြီးတော့ ဝင်ဝထွက်ဝနဲ့လည်း မလွတ်မလပ် ဖြစ်နေတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နေရာရွှေ့ပေးပါလား၊ ကျုပ်

ဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့ပုန်းတစ်ခုစောင့်နေလို့”

“ရတယ်လေ...ငွေ ရွှေ့ပေးမယ်”

ငွေက သူ့လက်ထဲက သော့ကိုလှမ်းယူပြီး သွက်လက်စွာ ထွက်သွားပါသည်။

အဂ္ဂါက ပြုတင်းဝမှတစ်ဆင့် ငွေ့ရဲ့အမူအရာတွေကို လှမ်းကြည့် အကဲခတ်နေသည်။ ငွေ့ အမူအရာက အင်မတန် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ပါသည်။ ကားသော့ဖွင့်လိုက်ပုံ နေရာရွှေ့ပေးလိုက်ပုံဟာ တကယ်ကိုကွက်တိ၊ ဘာမှ အထစ် အငေါ့ မရှိ။

ကားရွှေ့ပေးခဲ့ပြီး ကားသော့ကလေးကို ကစားကာ ခုံးခန်းထဲပြန်ဝင်လာသော ငွေ့သည် ဖြုန်းခနဲ အဂ္ဂါရဲ့မျက်ဝန်း တွေကို သတိပြုမိသွားရပါသည်။

ဘုရားရေး....ငါမှားသွားပြီ...။

ငွေ့သည် ခုမှပဲ သူ့အဖြစ်ကို သတိပြန်ရသွားသည်။ ငွေ့ဟာ ငွေ့ ပုန်းကွယ်ထားရတဲ့ အခြေအနေမှန်ကို အမှတ်တမဲ့မေ့လျော့ သွားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ အစကတည်းက ငွေ့ ကားမောင်းတတ်သူလို့ ဘာကြောင့် မငြင်းခုံမိပါလိမ့်...။

ငွေ့သည် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်ကာ ကိုအဂ္ဂါ ရှေ့မှာ ထားသော့လေးပြန်ချပေးလိုက်ရင်း....

“အဟင်...ငွေ့ကလေ...ကားမောင်းအရမ်း ဝါသနာပါတာ သိလား၊ ငွေ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် သင်ပေးထားလို့ မောင်း တတ်နေတာ၊ အားရင် သူ့ကားပဲတက်တက်မောင်းပြီး သူ့ ဒရိုင်ဘာလုပ်ရင်း ကျွမ်းကျင်နေတာ...”

အဂ္ဂါသည် စာငုံ့ရေးနေရာမှ မျက်လွှာတစ်ချက်ပင် ကြည့်ကာ...

“မင်းကို ဘယ်သူက စစ်နေလို့လဲ”

“လိုရမယ်ရ ပြောပြတာပါ”

ငွေသည် နည်းနည်းစိတ်တိုလာကာ စုပွဲပြန်ပြောရင် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ပြန်လာထိုင်နေလိုက်သည်။ အဂ္ဂါကတော့ ခုနခိုင်းလိုက်တာ သူမဟုတ်တော့သလို၊ နေစိမ့် နေပါသည်။ ငွေသည် အသည်းယားလာကာ သူ့ကိုလှမ်းခေါ် လိုက်သည်။

“ ကိုအဂ္ဂါ ”

“ ပြော ”

“ မေ့နေသလား ”

“ ဘာကိုလဲ ”

“ ငွေ အခု ကိုအဂ္ဂါ အကူအညီတောင်းတာကို လုပ်ပေးပြီ ပြီလေ၊ အကူအညီတောင်းပြီးရင် ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ခြေရတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုအဂ္ဂါပြောဖို့ မေ့နေသလားလို့ ငွေ သတိပေးတာပါ ”

“ အေး...ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ် ”

သူက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောတော့ ငွေက သူ့ နောက်ခိုင်းလျက်နဲ့ပဲ ကျိတ်ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

စာခန်း (၁၄)

“ ငွေ...ငွေ အလုပ်တွေ ပြီးတော့မလား ”

“ ပြီးတော့မယ် သတိုး... ”

“ ငါ ကားပေါ်က စောင့်နေမယ် ”

“ သတိုးပြန်နှင့်လေ ”

“ မိုးချုပ်တော့မယ်ဟ၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ပြန်မလွှတ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါတို့ကားနဲ့ဝင်ပို့ပေးခဲ့မှာပေါ့၊ မြန်မြန်လာခဲ့နော် ”

သတိုးက ကားသေ့ကို ဆွဲယူကာ ကားပါကင်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အဂ္ဂါက ကားနားမှာရပ်စောင့်နေရင်း.....

“ ကြာလိုက်တာကွာ...ငါ ကားပျက်လို့၊ မင်းကားကို ကမ်းပြီဆို သိပ်စိတ်ကုန်ရတာပဲ... ”

“ ခဏနေဦးကွ...ငွေ ကိုစောင့်ရဦးမယ် ”

အဂ္ဂါက သတိုး ကားပေါ်တက်ထိုင်ရင်း သတိုးကို
ငဲ့ကြည့်ကာ ....

“မင်းက ငွေ့ကို လိုက်ပို့မလို့လား”

“ပို့ရမှာပေါ့၊ မိုးချုပ်တော့မယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်လွှတ်
လို့ဖြစ်မလား”

အဂ္ဂါက သတိုးကိုကြည့်ကာ ခပ်ဟက်ဟက်ရယ်ရင်း...

“သတိုး...သတိုး...မင်းက ခုမှစိတ်မချဖြစ်နေတာပါကွာ၊ မင်း
သူ့ကို စုတွေ့ခဲ့တာ ညကြီးမင်းကြီး တစ်ယောက်တည်းပဲကွ၊
သူသွားနေကျပါ”

“ဒါက တစ်ခါတစ်လေ နေမှာပါ”

“ခုလည်းတစ်ခါတစ်လေပဲ”

“မင်းက ဒီလိုပြန်ပို့တာလေးကိုတောင် မကြည်ဖြူနိုင်ဘူးလား
အဂ္ဂါ”

“မကြည်ဖြူတာတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း မေ့နေမှာစိုးလို့ ပြန်ပြော
ပြတာပါ...”

သတိုးက ကားနောက် ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ခပ်လျှော့လျှော့
မို့ထိုင်ရင်း ငွေ့အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိပါသည်။ ငွေ့ဟာ
တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပဲ၊ သူမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

တွေးစရာတွေလည်း အများကြီးပေးတတ်ပါသည်။ သူကတော့ အဲဒီလို
တွေးစရာတွေကြားကပဲ ငွေ့ကို ဖြူစင်သူကလေးအဖြစ် သံယောဇဉ်
ဖြစ်မိပါသည်။

အဂ္ဂါကရော...

သူကတော့ အသည်းမာသူကြီးပီပီ ငွေ့အပေါ် အမြဲတင်းမာ
နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား...

အဂ္ဂါသည် သတိုးနည်းတူ ငြိမ်တွေကက ငွေ့အကြောင်း
စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ငွေ့ဟာ ချစ်စဖွယ် အပြုအမူတွေကို လုပ်ပဲလုပ်တတ်
လွန်းသည်။ သူ့ဘယ်လောကပဲ စာင်းမဝပစေ...သူမကတော့
ချိုသာရွှင်ပျနေမြဲ။ သူကတော့ စာင်းလက်စနဲ့ပဲ ချက်ချင်းကြီး
အလျှော့မပေးနိုင်။ သူမကို သံယောဇဉ်တွယ်မိသော်လည်း သတိုးလို
တော့ လိုက်လျော့ချိုသာစွာ မဆက်ဆံတတ်ပါ။ ပြီးတော့ ငွေ့နဲ့
ပတ်သက်ပြီး သံသယဝင်စရာတွေလည်း အများကြီးရှိနေခဲ့တာ
ဟုတ်လား....

သတိုးသည် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသောငွေ့ကိုမြင်လျှင်
ဘားစက်နှိုးလိုက်ရင်း အဂ္ဂါကို ဖျတ်ခနဲမေးခွန်းတစ်ခု မေးခဲ့မိသည်။

“အဂ္ဂါ ...မင်း...ငွေ့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာသတိလားမိတာရှိလဲ”

“လျှို့ဝှက်မှု”

ရုတ်တရက် မိုးတွေ ရွာချလာတာမို့ သတိုးက ကားကို ဂရုတစိုက်ထိန်းမောင်းနေရပါသည်။ ကတ္တရာလမ်းမက မိုးရေဖြင့် နက်မှောင်ပြောင်ချောနေသည်။

“သတိုး...ကိုအဂ္ဂါကိုအလျင်ပို့လေ၊ ငွေ့ကို နောက်မှပဲပို့ပါ။”

ငွေ့က ကားနောက်ခန်းမှ လှမ်းမြောသည်။ သတိုးက လမ်းကွေ့လေးနားရောက်ပြီမို့ လီဗာကိုဖော့နင်းလိုက်ရင်း...

“ငွေ့ကိုပဲ အလျင်ပို့လိုက်မယ်။ အဂ္ဂါက ဝေးတယ်”

သတိုးက ဂရုတစိုက်မောင်းနေဆဲ။ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့ချလိုက်စဉ် လူရိပ်နှစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟာ...ဟေ့ကောင်...လူ”

“ပြဿနာပဲ”

သူ့ကားနှင့်ပွတ်တိုက်မိကာ လမ်းဘေးသို့လဲပြိုသွားသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကို လူရွယ်တစ်ဦးက ဖေးမနေသည်။

သူတို့အားလုံး ကားပေါ်မှဆင်းမည်ပြင်ဆဲ လူရွယ်က သူတို့ကားဆီ ဒေါသတကြီးလျှောက်လာနေပါသည်။

သူတို့လည်း ကားပေါ်က အဆင်း၊ လူရွယ်ကလည်း နားရောက်ကာ ထိရာမိရာစွပ်ထိုးပစ်လိုက်လေသည်။

“အား...”

ကံဆိုးသူ အဂ္ဂါမှာ သူ့မေးရိုးကိုလက်ဖြင့်အုပ်ကိုင် ထိတ်ရင်း...ဒေါသတကြီးရှေ့တိုးသွားသည်။

“ကိုအဂ္ဂါ...ခဏနေဦး၊ ဘာမှပြန်မလုပ်ပါနဲ့...တိုက်မိသွားတာ သူ့အမေထင်တယ်...”

ငွေ့က အဂ္ဂါရှေ့မှာဝင်ရပ်လိုက်သည်။

သတိုးကားလူရွယ်ကို တောင်းပန်ဖွဲ့ကြားစား နေပါသည်။

“ညီလေး...အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းမှပေါ့ကွာ၊ အစ်ကိုတို့ တမင်လုပ်တဲ့ကိစ္စလည်းမဟုတ်ရပါဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ ဘာကောင်တွေလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုယ် ခင်ဗျားတို့ ငါ့မှာကားရှိတယ်၊ ငါသူငွေ့ပဲ၊ လမ်းပေါ်လျှောက်နေတဲ့ သူတွေ ကို သောက်ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ အခိုးခိုးလာ မခိုးနဲ့၊ ကျုပ်တို့မှာ သွားရလာရတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးခန်းကို အခေါက် ခေါက်သွားရဦးမယ်၊ ဒုက္ခတွေ့အများကြီး ရောက်မယ်၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်ရန် ထမင်းတော်မယ်...”

“အေးပါကွာ...ညီလေးရယ်၊ အဲဒီအတွက် ကုန်ကျတဲ့ ငွေတွေ

အစ်ကိုတို့ ပေးမှာပါ။ ညီလေး အမေဘာဖြစ်သွားသလဲ
 ကြည့်ပါရစေဦး။ ဆေးခန်းပို့သင့်ရင်လည်း ပို့ရအောင်ပါ။
 “ငွေရလည်း အသားနာတာကပျောက်သွားမယ် မထင်နဲ့။
 အမေအသားနာသလို မင်းတို့လည်း အသားနာစေရမယ်
 ကားမောင်းတာဘယ်ကောင်လဲ။ အသေသတ်ပစ်မယ်”
 “ဟာ...ဟော့...ဟော့ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ”

သတိုးတားမြစ်နေဆဲ လူရွယ်က သတိုးကိုလက်သီး
 နှင့်ထိုးချလိုက်သည်။ သတိုး မြေပြင်ပေါ်ခွေကျသွားပါသည်။ ထိုသူက
 အရက်လည်းမူးနေပုံရကာ ထိရာမီရာ သွေးရူးသွေးတန်းလိုက်ထိ
 နေပါသည်။

ငွေသည် အဂ္ဂါနှင့်သတိုးရှေ့မှ ကွယ်ကာရပ်လိုက်ရင်း
 “မလုပ်နဲ့...မလုပ်နဲ့...ကားမောင်းတာက ကျွန်မပါ။ သတ်ချင်
 ကျွန်မကိုသတ်ပါ”

ငွေသည် ဗရန်းသုန်းကားရွပ်ထွေးနေသည့် လှည်းယောက်
 ကြားထဲကို ဇွတ်အတင်းတိုးဝင်ကာ...ထိုသူကို ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။
 ထိုသူက အနည်းငယ် တွေဝေသွားကာ...

“ခင်ဗျား မောင်းတာလား...”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို။ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်နော်။ သူတို့

ကျွန်မအစ်ကိုတွေပါ”
 “သူတို့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ရှင်။ အခုလို ရန်ဖြစ်နေမယ့်
 အစား၊ ရှင့်အမေကို သွားပြုစုလိုက်ရင် ပိုအကြောင်းထူးမယ်
 ခင်ပါတယ်။ ကဲ...လာပါ ရှင့်အမေကို သွားကြည့်ရအောင်ပါ။
 ဒေါသဆိုတာ နေရာတကာမထားကောင်းဘူး အစ်ကိုရဲ့။ ဒေါသ
 ချွတ်တန်းတင်ရင် ဘာကောင်းကျိုးမှ ဖြစ်မလာပါဘူး။ ဒီကိစ္စမှ
 ဟုတ်ဘူး။ နောက်ဘာကိစ္စပဲကြံကြံ ဒေါသမကြီးဖို့ ငွေ စေတနာနဲ့
 ကြည့်ပါရစေ...”

ငွေသည် ရှေ့ကဦးဆောင်ကာ လမ်းဘေးမှာလဲပြိုနေ
 သည့်အမျိုးသမီးကြီးဆီ လျှောက်သွားသည်။ ထိုသူလည်း သတိုးတို့
 အမှ အာရုံပြောင်းကာ ငွေ့နေောက်လိုက်လာသည်။ ငွေသည်
 အမျိုးသမီးကြီးကို ယုယစွာ ပွေ့ဖက်ထူမ၊ပေးရင်း...

“အန်တီ...ဘယ်များထိသွားသလဲဟင်။ ငွေ့ကြောင့် ဖြစ်ရတာ
 ငွေ့တောင်းပန်ပါတယ်နော်...”

“သိပ်မများပါဘူးကွယ်။ မြေထောက်ပဲနည်းနည်းနာသွားတာပါ။
 သားကနည်းနည်းမူးလို့ သမီးတို့ကို လာရမ်းတာ အန်တီ
 တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်မတို့က တောင်းပန်ရမှာပါ အန်တီရယ်။ အန်တီကို

ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးပါရစေနော်...”

“ရပါစာယ်ကွယ်၊ အန်တိုဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဘာသာသွားမယ်၊ ခင်ဗျား ကူညီရအောင်...ဆေးဖိုးဝါးခပေးပေါ့...”

“ခြောက်...ပေးမှာပါ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို မပြောခင်ကတည်းက ပေးမလို့ပါပဲ၊ ဒီမှာ ငွေ နှစ်သောင်းယူထားလိုက်နော်၊ ကျွန်တော် လိပ်စာပေးလိုက်၊ နောက်နေ့တွေလည်း လာကြည့်ပေးပါ့မယ်”

ငွေသည် ခုလောက်နဲ့ ကျေးအေးသွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာကာ ငွေစလင်းဘက်ထဲမှ ငွေ နှစ်သောင်းထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

သူတို့ သားအမိကို တက္ကဆီငှားပေးလိုက်ပြီးမှ ငွေက သတိုးတို့ဆီပြန်လာရင်း...

“ကိုအဂ္ဂါ ဘယ်ထိသွားလဲဟင်၊ သတိုးကော ဘယ်လိုနေသေးသလဲ ငွေဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ၊ ဒီလောက်နဲ့ပြီးသွားလို့ တော်သေးတာပေါ့...”

အဂ္ဂါသည် ကားကိုမီရပ်လိုက်ရင်း...သူတို့ နှစ်ယောက်တို့ စိတ်ပူပန်စွာ လိုက်မေးနေသည့်ငွေကို ငေးကြည့်မိပါသည်။

စိတ်ထားဖြူစင်သူလေး.....

ငွေဟာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အကာအကွယ်ပေးရအောင်

ပြဿနာတစ်ခုကို အေးဆေးစွာဖြေရှင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ငွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သူ မလေးစားဘဲမနေနိုင်။ သူ့ရဲ့ မောက်မာမှုတွေကို သူပြန်ရှက်မိပါသည်။

သတိုးကတော့ ငွေရဲ့အစွမ်းအစကို သိပြီးသူမို့ ထူးပြီး အံ့သြမနေတော့ပါ။

အဂ္ဂါသည် ငွေ့ကိုပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ကျေးဇူးအချားကြီးတင်ပါတယ်ဌေ၊ ဒီတစ်ခါ မင်း မတိုက်တွန်းရဘဲ ကိုယ် ပြောပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ဆိုရင် ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ စိတ်မကူးဘူးလား ကိုအဂ္ဂါ”

“ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ”

“ကိုအဂ္ဂါရဲ့ အမြဲတင်းနေတဲ့ မျက်နှာကို တ ထစ်လောက် လျှော့ပြီး ငွေ့ကို ဆက်ဆံပေါ့...”

“စိတ်ချပါ၊ ကိုယ်...ငွေ့ကိုတွေ့ရင် အမြဲပြုံးပြပါ့မယ်”

“အိုကေ...ကဲ...သတိုး...နင်ကရော ငါ့ကို ကျေးဇူးမတင်ဘူးလား”

“အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး.....”

“ကဲ...ဒါဆိုရင် နှစ်ယောက်စလုံးငွေ့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အသိမ်းအမှတ်အဖြစ် မနက်ဖြန်ကျရင် တစ်ယောက် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်စီ

ယူလာပြီ၊ ငွေကို လက်ဆောင်ပေးရမယ်။ ကိုအဂ္ဂါ ဘယ်လိုလဲ ပေးမှာလား”

“ ပေးမှာပေါ့ ငွေ...”

“ သတိုးရော ”

“ ပေးရမှာပေါ့ ”

“ အိုကေ အိုကေ မမေ့စေနဲ့နော်။ ကဲ ငွေ အိမ်ကသိပ် မစေးတော့ဘူး။ ငွေ ဒီကပဲလမ်းလျှောက်သွားတော့မယ် တာ့တာ..”

ငွေက လက်ညှိုးလေးတထောင်ထောင်ဖြင့် ပြောရင်း နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားနေရာက တာ့တာပြကာ လမ်းချိုးလေး ထဲဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အဂ္ဂါက ငွေအမူအရာလေးကို သဘောကျကာ ပြုံးကြည့် ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သတိုးက အဂ္ဂါရဲ့ မျက်နှာရှေ့မှာ လက်ဖဝါးကို လှုပ်ရှားပြရင်း....

“ ခုမှ ငြိမ်းချမ်းရေးအပြုံးတွေပြုံးမနေနဲ့၊ ငွေ... သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ စိုက်ပေးသွားတာ၊ သူ့ခမျာ စုထားတာလေးတွေကုန်ပြီထင်တယ် မနက်ဖြန် ဆက်ဆက်ပြန်ပေးဖို့မေ့မနေနဲ့ဦး...”

“ အေးပါကွာ ”

သတိုးက ခုမှတပြုံးပြုံးဖြစ်နေသော အဂ္ဂါကိုကြည့်မရ လှတာမို့ ကားကို ဆောင့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာကို မကျေနပ်မှန်းမသိပါ။

အခန်း (၁၅)

“ငွေအတွက်...”

ငွေရှာဖွေသည့် နှင်းဆီပန်းအနီရဲ့ရဲလေးတစ်ဖွင့် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ငွေ မော်ကြည့်တော့ အဂ္ဂါက ငွေကို ပြုံးကြည့်လျက် ပန်းပွင့်လေးကိုကမ်းပေးနေသည်။

အဂ္ဂါရဲ့ အပြုံးဟာ သိပ်ချိုမြိန်တာပဲ...

ငွေသည် မြင်ရခဲသော အဂ္ဂါရဲ့အပြုံးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲငေးမိသွားရပါသည်။ ငွေ တိတ်တခိုး လေးစား အထင်ကြီးမိသူက ငွေကိုအသာတကြည်ဆက်ဆံနေခဲ့ပြီ။ ငွေစိတ်တွေဟာ ထင်မှတ်မထားဘဲ ပေါ့ပေါ့လှုပ်လှုပ်ကလေးဖြစ်လာသည်။ ငွေ သိပ်ပျော်နေတာဟာ ဘာကြောင့်လဲမသိနိုင်ချေ။ သူ့ကို ခင်ရတာဟာ သတိုးကို ခင်ရတာနဲ့လည်းမတူနိုင်...။

“ဟေ့ ဘာငေးနေတာလဲ...ယူလေ”

“ကျေးဇူးပါမဲ့ ကိုအဂ္ဂါ..”

“အလျင်က ပြောဖူးတာကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပါတယ်ဌေ၊ အဂ္ဂါ လို့ပဲ ခေါ်လို့ရပါပြီ...”

“အိုကေ၊ အဂ္ဂါ..အဂ္ဂါ၊ အဲဒီလိုပဲခေါ်တော့မယ်နော်၊ ‘ကို ထည့်မခေါ်တော့ဘူး’”

ပန်းပွင့်လေးကိုလှည့်ကစားရင်း ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ ချစ်စဖွယ်ပြုံးရယ်၍ ပြောနေသော ဌေ့ကို အဂ္ဂါ ဖျတ်ခနဲငေး သွားရပါသည်။

မျက်ခွံမို့မို့လေးအောက်က သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေဟာ သူ့အားရပါးရရယ်လိုက်တိုင်း မှေးပိတ်သွားတတ်သည်။ ဆံပင်၊ စင်းစင်းလေးတွေ ပုခုံးပေါ်ဝဲပျံကျနေပုံက အရိုင်းဆန် နေတတ်ပါသည်။

ဌေ့ဟာ သူ့ရင်ထဲကို ခပ်ဆန်းဆန်းဝင်ရောက်ထိုး ဖောက်နိုင်သော မိန်းကလေးထစ်ထောက်ပါပဲ။ ဒါကို မကြာသေးခင်က သေချာသွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

“သတိုးရောဟင်၊ သတိုးက ဌေ့ကို ပန်းပေးမယ်ပြောထားပြီ ခုထိမလာသေးဘူး၊ ဒီကောင်ဘာဖြစ်နေတယ် မသိဘူး...”

ဌေ့သည် ခြံဝင်းဝဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ သတိုး

ကို ရှာဆဲ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းဝင်လာသော သတိုးကားကို တွေ့ရပါသည်။

“ခုမှလာတော်မူတယ်၊ မေ့နေသလားမသိပါဘူး။”

သတိုးသည် ရုံးခန်းထဲသို့ အမောတကောခလုတ် တိုက်မ တတ်ဝင်လာပါသည်။ သူက ခပ်မြောက်မြောက်ကိုင်လာသော နှင်းဆီဖြူတစ်ပွင့်ကို ဌေ့ထံကမ်းပေးလိုက်ရင်း..

“ဟူး...မောလိုက်တာ ဌေ့ရေ၊ သတိထားနေတဲ့ကြားက ဒီပန်းကိုမှ မေ့ကျန်ခဲ့တယ်ဟာ၊ မနေ့ကညနေကတည်းက သေသေချာချာ သွားဝယ်ပြီး၊ ရေစိမ်ထားတာပါ၊ လာခါနီးမှကပ်မေ့တာ၊ ငါ့ သတိမေ့ပုံနဲ့တော့မလွယ်ပါဘူး”

“ဒီမှာ အဂ္ဂါကဖြင့် အစောကြီးကတည်းက ဌေ့ကိုပန်းလာ ပေးပြီးပြီ...”

“သူက ငါ့လိုမှမမေ့တတ်ဘဲ၊ ထားပါတော့ ထားပါတော့၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်၊ ကဲ ဒီနှင်းဆီအဖြူရောင်ကို ဘာ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ငါက စိတ်ထားဖြူစင်တဲ့သူကို သဘောကျတယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လည်း ဖြူစင်အောင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အဖြူရောင်ပဲရွေး လာတာ...”

“အဂ္ဂါကရော...”

“ကိုယ်ကရဲရင့်ပြတ်သားမှုကို သင်္ဘောကျတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အနီရောင်ကိုရွေးလာတာ...”

“ဒီပန်းနှစ်ပွင့်လုံးကို ငွေသဘောကျပါတယ်...”

“ဒါဆို ကိုယ်တောင်းဆိုမယ်၊ ငွေ အဲဒီပန်းနှစ်ပွင့်ထဲက ကြိုက်တဲ့တစ်ပွင့်ကို ပန်ပြ...”

“ငွေက နှစ်ပွင့်စလုံးကြိုက်နေတာ၊ ဘယ်လိုရွေးမလဲ အဂ္ဂါရဲ့”

“ဒါက လွယ်ပါတယ်၊ ငွေမျက်လုံးမှိတ်ထား၊ ဒီပန်းနှစ်ပွင့် စလုံးကို ဒီစားပွဲပေါ်မှာတင်ထားမယ်၊ ငွေလက်နှံ့စမ်းကြည့်၊ ပထမဆုံးထိမိတဲ့ပန်းကို ပန်ရမယ်...”

“ကောင်းတယ်...ကောင်းတယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်၊ ကံ ငွေ မျက်စိမှိတ် ပြီနော်...”

အဂ္ဂါက ပန်းနှစ်ပွင့်ကိုစားပွဲရဲ့အစွန်းနှစ်ဘက်မှာ တင်ထား လိုက်ပါသည်။

“ကဲ...ငွေ စမ်းလို့ရပြီ”

ငွေလက်ချောင်းလေးတွေဟာ စားပွဲပြင်တစ်လျှောက် တို့ထိပြေးလွှားနေပါသည်။ သတိုးသည် ငွေလက်ရွေ့လျားရာကို လိုက်ကြည့်ရင်း၊ ရွေးတောင်ပြန်ချင်သည်။ သူ့နှင်းဆီဖြူ ကလေးကိုပဲ

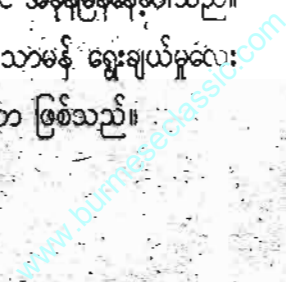
ငွေ ပန်ရစေချင်ပါသည်။ ငွေလက်ကလေးရေ နှင်းဆီဖြူကိုပဲ အလျင်ထိလိုက်ပါ။

အဂ္ဂါကတော့ တည်ငြိမ်စွာရပ်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အဂ္ဂါရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းအရောင်တွေ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ တာကို ယောက်ျားချင်းမို့ သူသိပါသည်။

အဂ္ဂါရာ မင်း ငွေကို ချစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ငါ့မယုံကြည်ပါ ဘူး။ ငွေကို မင်းအထင်သေးနေခဲ့တာမဟုတ်လား။ ကြည့်မရခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ ခုခုချက်ချင်းကြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတယ် ဆိုရင်တော့ ငါ့ ရယ်မိမယ် အဂ္ဂါ။

ငွေရဲ့ လက်ချောင်းကလေးတွေဟာ သတိုးရဲ့နှင်းဆီ ဖြူလေးအနီးကိုချဉ်းကပ်လာပါသည်။ သတိုး မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ကန် အရောင်တောက်လာသည်။ သို့သော် ငွေလက်က နှင်းဆီဖြူဆို မရောက်မီ မှာပင် နှင်းဆီနီကလေးဆိုသို့ ကျွေသွားပါသည်။ ပြီးတော့ နှင်းဆီဖြူ ဘက်ပြန်နီးကပ်လာသည်။ နောက် နှင်းဆီနီဘက် ရောက်သွားပြန်သည်။ သတိုးရင်မော အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် အခန်းမြန်နေခဲ့ပါသည်။ ဒါဟာ ပူးစာရှင်ရွေးနေတာလည်းမဟုတ်။ သာမန် ရွေးချယ်မှုလေး တစ်ခုအတွက် သူ့စိတ်ဓာတ် လှုပ်ရှားနေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

“ဟာ...”

ငွေ့လက်ချောင်းကလေးတွေ နှင်းဆီနီရဲ့ပွင့်ဖက်တွေ နှင့်ဖျတ်ခနဲထိမိသွားချိန်မှာ သတိုးရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ဒါဟာ နိမိတ်ပဲ။ သူ့ရဲ့ ပန်းကလေးတစ် ပွင့်တောင် ငွေ့ခေါင်းပေါ်မှာ နေရာမယူနိုင်။

“ဟယ်...ဒီမှာ ထိမိနေပြီနော်၊ ဘာရောင်လဲဟင်၊ ငွေ့ မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်လို့ရပြီလား...”

“ရပြီငွေ့၊ ဖွင့်လိုက်တော့”

အဂ္ဂါရဲ့အသံက အောင်မြင်သူကြီးလို...

“ဟယ်...အနီရောင်လေး၊ ကဲ ကံတရားပဲနော်၊ သတိုး စိတ်ခ ဆိုးကြေးနော်၊ ငွေ့ ဒီပန်းလေးပဲပန်လိုက်တော့မယ်”

အဂ္ဂါရဲ့နှင်းဆီနီဟာ ငွေ့ခေါင်းပေါ်မှာအခန့်သား နေရာယူ သွားခဲ့ပါသည်။ အဂ္ဂါကတော့ ကျေနပ်စွာပြုံးကြည့်နေခဲ့သည်။

“ငါ့ အလုပ်ကိစ္စချိန်းထားတာရှိလို့ အပြင်ပြန်ထွက်လိုက်ဦးမယ်” သတိုးက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောခဲ့ပြီး၊ လှည့်ထွက် လာခဲ့ပါသည်။

ငွေ့ရေ...ဒီလောက်ကလေးကိုတောင် ငါ ခံနိုင်ရည်မရှိပါဘူး နင်နဲ့ မဝေးချင်ဘူး ငွေ့...။

အခန်း (၁၆)

“ငွေ့...ငါ အမြင်မတော်ဘူးဟာ...”

သတိုးသည် ငွေ့နှင့်အတူထမင်းစားရင်း၊ ငွေ့နားရွက်ကလေး ဆီအကြည့်ရောက်ကာ လွတ်ခနဲပြောမိလေသည်။ ငွေ့ နားပေါက် ကလေးဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတာကို ငွေ့ ဆံပင်တွေ စုစည်းလာတိုင်း သူမမြင်ချင်ဘဲမြင်နေရပါသည်။ မြင်ရတာ စိတ်ကိုမချမ်းသာ။ ငွေ့ဟာ ကြည့်တော့သာ ဆင်းရဲကူး ထင်ရပေမယ့် သူ့နားရွက်ကလေးမှာတော့ နားကပ်တောင် မပန်နိုင်ရှာပါ။ ဆင်းရဲချင်ယောင်များဆောင်နေ သလားဟု တွေးမိတိုင်း နားပေါက်ဟောင်းလောင်းလေးကို ပြန်မြင်ဆောင်ရင်း ငွေ့ တကယ်ဆင်းရဲရှာတာယူမှတ်ထင်မိပါသည်။ ငွေ့သည် ထမင်းစားနေရာက သတိုးကို မျက်ခုံးပင့် ကြည့်ကာ မလုံမလဲ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ရင်း....

“ဘာလဲဟယ်၊ ငွေ ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“နင့်နားပေါက်ကလေးကို ဒီလိုပဲထားတော့မလို့လား၊ ငါ့အဘွားကဆို အမြဲပြောတယ်၊ သမီးမိန်းကလေး မွေးထားရင်နားသပြီ၊ နားကပ်ကလေးဝတ်ထားမှ တင့်တယ်တာတဲ့၊ နားပေါက်ဟောင်းလောင်းမနေကောင်းတဲ့၊ အစကတည်းက မဆင်နိုင်ရင်မဖောက်ဘဲ ထားတာက ပိုကောင်းတယ်တဲ့၊ သူ့မြွေမ ပေါက်စလေးတွေမြင်ရင် ပြောပြောနေတာ ငါကြားတယ်”

သတိုးစကားလည်းဆုံး ထမင်းအတူဝိုင်းစားနေကြသော နွယ်နီတို့တစ်သိုက်က သတိုးကို တအံ့လှည့်ဝိုင်းကြည့်ကြရင်း...
“ဟယ်...ကိုသတိုးရယ်၊ အဲဒါ ရှင် ပြောစရာလား၊ ရှင်အရာလား၊ ပြောသင့်မှန်း မပြောသင့်မှန်း မသိပါလား၊ ငွေကိုအားနာစရာဟယ်...”

“အားမနာရပါဘူး၊ ဒီလို သတိုးရဲ့၊ ငွေအမေက အလျင်တုန်းကတော့ ဆင်နိုင်မယ်ထင်လို့ ဖောက်ပေးတာပါ၊ အခု မဆင်နိုင်တော့လည်း မဆင်နိုင်သလို နေလိုက်တာပေါ့”

“တန်ဖိုးသိပ်မရှိတာတွေ အများကြီးရှိပါတယ် ငွေရယ်၊ ဟိုမှာကေသီတို့ဆို ကြည့်ပါလား၊ နားကပ်ကြီးတွေ၊ ဟို နွယ်နီနားကိုလည်းကြည့်၊ စရာမနားဆွဲကြီးနဲ့၊ ရွှေတွေ စိန်တွေ

ဝတ်မှလှတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမြင်တော်ရုံလေးဝတ်လို့ရပါတယ်”
“ကိုသတိုးနော်၊ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင်၊ ကျွန်မတို့ကို နှိပ်ကွပ်မနေနဲ့နော်..”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် သတိုးရဲ့၊ ငွေက လူကသာ ဘာမှမဟုတ်တယ်၊ နားကပ်ဆို (စိန်)ပဲကြိုက်တယ်၊ ငွေ ပိုက်ဆံရှိမှ စိန်ပွင့်သေးသေးလေးတစ်ပွင့်စီပါတဲ့ နားကပ်မျိုးဝယ်ဝတ်မှာ...။ ခုအတိုင်းလည်း နားရွက်ကလေး ရှင်းနေတော့ နေလို့ကောင်းတာပဲ....”

“ဟိတ် ငွေ သူ့အမြင်တော်သွားအောင် လောလောဆယ် စာမာရိုးလေးထိုးထားလိုက်ပါလား၊ New fashion ပေါ့...”

“ကောင်းသားပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ သတိုး၊ ငွေ သူတို့ပြောသလို လုပ်လိုက်ရမလား”

“အရူးမတွေစကားများဟာ နင်လိုက်လုပ်ရင် နင်လည်းအရူးပဲ...”
သတိုးက ထမင်းဝိုင်းမှထလာခဲ့ရင်း၊ ငွေအတွက် ဘာလုပ်လေးရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေမိပါသည်။

ငွေအကြောင်း၊ ငွေ မပန်ဖြစ်ခဲ့တဲ့နှင်းဆီဖြူလေး အကြောင်း၊ အဂ္ဂါရဲ့ အရောင်ပြောင်းလာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ အကြောင်း၊ အဂ္ဂါကိုဆို မသိမသာခိုးခိုးငေးရင်း အထင်ကြီး လေးစားရိပ်တွေသမီးနေသည့်

ငွေရဲ့ချက်ဝန်းလှလှလေးတွေ အကြောင်း၊ စဉ်းစားစရာတွေက သတိုးကို အခြံမိစီးနေခဲ့ပါ သည်။

ငွေကသာ သူမရဲ့ချိုင့်မှုအတွက် ဝမ်းနည်းပုံမပြပေမယ့်၊ သူကတော့ ငွေရဲ့လိုအပ်ချက်တွေကို လိုက်လိုက်တွေးရင်း ရင်မော နေတတ်ပါသည်။ အဲဒါဟာ ငွေအပေါ်ထားတဲ့ သူရဲ့ သံယောဇဉ် ပဲပေါ့...။

အဲဒီနေ့ ညနေ ရုံးအပြန်မှာ သူ စိန်တိုက်တစ်ခုသို့ ဝင်လာ ခဲ့ကာ စိန်ပွင့်သေးသေးကလေးတစ်ပွင့်စီပါသည့် နားကပ် သေးသေးလေးတစ်စုံကို ငွေအတွက်ရည်စူးဝယ်ယူ ခဲ့မိပါသည်။

တစ်ချိန်ချိန်မှာပေါ့ ငွေရယ်...

ဒီနားကပ်ကလေးကို ကိုယ်တိုင်ပန်ပေးခွင့်ရချင်ပါတယ်။

အခန်း (၁၇)

“သတိုး ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ ငွေမဟုတ်လား”

အဂ္ဂါသည် သတိုးကို လှမ်းပြောရင်း FMI center ရဲ့ ဝင်ဝထွက်ဝ လှေကားထစ်တွေဆီ ငုံ့ကြည့်နေမိပါသည်။

“ဟာ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငွေမှငွေပဲ”

သတိုးက တအံ့တသြရွှေတရင်း အဂ္ဂါနားမှာ လာရပ်ကာ ငုံ့ကြည့်နေလိုက်သည်။

ရုံးပိတ်ရက်မို့ FMIမှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားသည့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီလာရင်း ငွေကို အမှတ်မထင်လှမ်းမြင်လိုက် ရတာဖြစ်သည်။

ငွေသည် တန်ဖိုးကြီးကြီး ခေတ်မီမီအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး၊ ရတနာတွေညွတ်နေအောင် ဂုတ်ထားသည့်

အမျိုးသမီးကြီးနှင့်အတူ FMI ထဲဝင်လာသည်။ ဒူးခေါင်းရဲ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အနည်းငယ်စီခွဲထားသည့် အနားကွပ်ဘောင်းဘီလေးနှင့်။ ဖိနပ်က ခုံထူထူ။ ဦးထုပ်ပျော့ကလေးကို ဆောင်းကာ ပန်းဖျော့ရောင်ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးကို လွယ်ထားပါသည်။ လက်ထဲမှာ ရောင်စုံစက္ကူ လက်ဆွဲအိတ်တွေ စုကိုင်ထားသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ သတိုး...”

အဂ္ဂါက အောက်ထပ်က fashion ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည့် ငွေ့ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ လောလောဆယ်ငွေ့ကို ကြည့်ရတာ မံဆင်းခဲဘူး၊ တို့ရုံးမှာတော့ ဆင်းရဲတယ်၊ နားပေါက်ကလေးဟောင်းလောင်းနဲ့၊ နားကပ်ကလေးတောင် မဝတ်နိုင်ရှာဘူး...”

“ငွေက ဘယ်လိုကြီးလဲကွား၊ ငါနားမလည်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါသံသယဖြစ်တာလည်း အခါခါပဲ”

“ငါလည်း ဖြစ်တာပဲကွား၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမြင်လိုက်ရင်၊ သူ့ရဲ့ ဖြူဖြူစင်စင် မျက်လုံးလေးတွေကို မြင်လိုက်ရင်၊ သူက သွားဖြူလေးနဲ့ရယ်ပြလိုက်ရင် အဲဒီ သံသယတွေက ရှင်းသွားရောမင်းလည်း ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား”

“ဝန်ခံပါတယ်။ သူ့ကို ငါသံသယတွေရှိတယ်၊ ယုံကြည်ချင်

တယ်၊ ဟော ငွေ့ ပြန်ထွက်လာပြီကွ။ လာကွာ လိုက်ကြည့်ရအောင်...”

သူတို့နှစ်ဦးသား ငွေ့ကိုမိအောင် လှေကားထစ်တွေ အတိုင်း ပြေးဆင်းလာသည်။ သူတို့ အောက်ရောက်တော့ BMW ကားကြီးပေါ်အကော့သားတက်ကာ ကိုယ်တိုင် မောင်းထွက်သွားသော ငွေ့ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဘယ်လိုပါလိမ့် ငွေ့ရယ်....

အဂ္ဂါသည် ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းရင်း၊ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။ ငွေ့ကို သူ့ညာထိမမိနိုင်တော့ပါ။ သတိုးကတော့ ခပ်ရွတ်ရွတ် တီးတိုးပြောလိုက်ပါသေးသည်။

“သူ့ကားနံပါတ်က ငါတို့ကားနံပါတ်ထက်တောင် မြင့်သေးတယ်...”

ငွေ့သည် အမှန်တကယ်ချမ်းသာနေလျှင်တော့ သတိုးက သူဝယ်ထားမိသည့်နားကပ်ကလေးကို သနားပါသည်။

အခန်း (၁၈)

ငွေ့ရဲ့ရှေ့နောက်မညီသောဘဝကို တအံ့အားထွေးထွေး ဖြစ်နေရသော အဂ္ဂါနှင့်သတိုးတို့သည် နောက်တစ်နေ့ ရုံးတက်တက်ချင်း ငွေ့ကို အစ်အောက်မေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

သတိုးနှင့်အဂ္ဂါသည် တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ထိုင်နေသော်လည်း သူတို့ကို နောက်ခိုင်းထိုင်ကာ ကွန်ပျူတာနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေသော ငွေ့ကို မသိမသာ မေးခွန်းထုတ်ဖို့ကြံစည်ချောင်းမြောင်းနေကြပါသည်။

အဂ္ဂါသည် စာရွက်တွေကို လှန်လှောဟန်ပြုရင်း...
“ငွေ့...မနေ့က ဘယ်သွားသေးလဲ...”

ငွေ့သည် အဂ္ဂါရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကသတိ

အနေအထားဖြင့် အလိုလိုနေရင်း တောင့်မတ်သွားရပါသည်။ အဂ္ဂါ
ဘာလို့မေးပါလိမ့်။ ငွေမနေ့က မေနဲ့အတူတူပြီး ဈေးဝယ်ထွက်လိုက်
တာ တစ်နေ့လုံး၊ ငွေလိုချင်တာတွေ ဝယ်လိုက်တာလည်း အများကြီး။
ငွေက အဂ္ဂါကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ... mouse ကိုနေရာ ရွှေ့လိုက်ရင်း...

“အိမ်မှာပဲ နေရတာပေါ့ အဂ္ဂါရယ်”

“ရုံးပိတ်ရက်ဆို ငွေဘာတွေလုပ်တတ်သလဲ”

ဘုရားရေ...အဂ္ဂါရဲ့ မေးခွန်းကို ရှောင်တိမ်းဖြေလို့မှ
မဆုံးသေးခင် သတိုးရဲ့မေးခွန်းတစ်ခုက ထပ်ဝင်လာသည်။ ငွေသည်
ကွန်ပျူတာခလုတ်တွေကို ခပ်မြန်မြန်နှိပ်ရင်း...

“အိမ်မှကိစ္စတွေကျုံးလွှမ်းနေရတာပေါ့ သတိုးရဲ့၊ ဘယ်မှ
မသွားနိုင်ဘူးလေ၊ အပြင်ထွက်ရင် ဘတ်စ်ကားခ၊ က ကုန်ဦးမှာ
မဟုတ်လား၊ အပျော်အပါးကိစ္စတွေဘက်လည်း ခြေဦးမလှည့်
နိုင်ပါဘူး။ အိမ်မှာပဲနေလိုက်တော့ အလုပ်တွေလည်းပြီး၊
ပိုက်ဆံလည်း အကုန်သက်သာတာပေါ့...”

ညာလက်စမို့ ညာနေရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး သတိုးရယ်။
ငွေသာအမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ရင် သတိုးတို့ ဖျားသွားမယ်။ ငွေက
ရုံးပိတ်ရက်ဆို Restaurant မှာ ထိုင်းစာ သွားစားတယ်။ shopping
center ဝတ်လည်ဆောင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်လျှောက်သွားတယ်။

အားကိုမအားပါဘူး။

“ငွေ တကယ်ပဲ မနေ့ကဘယ်မှမသွားဘူးလား၊ ကိုယ်တို့
နှစ်ယောက်တောင် မနေ့က FMI ရောက်ဖြစ်သေးတယ်”

အဂ္ဂါရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ငွေ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဒိမ်းခနဲဆောင်ခုန်
တာ အချက်ပြမီးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လင်းလာပါသည်။ ဆေးချာတယ်။
သူတို့ မနေ့က ငွေ့ကိုတွေ့သွားပြီ။ ဒါကြောင့် ငွေ့ကို အစစ်အောက်
အေးနေကြတာ။ ငွေသည် ငွေ့ရဲ့ ဉာဏ်နိဉာဏ်နက်တွေကို အစွမ်းကုန်
ညှစ်ထုတ် လိုက်ပြီးနောက်...

“ဪ ငွေ့ပြောဖို့ မေ့နေလိုက်တာ၊ မနေ့က မနက်ပိုင်းပဲ
အိမ်မှာ နေဖြစ်တယ်၊ နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ ငွေ့ မေ့ဖေ့ရဲ့
အလုပ်ရှင် မေမေကြီး ဈေးဝယ်ထွက်တာကို အဖော်လိုက်ပေးရ
သေးတယ်၊ မေမေကြီးက ငွေ့ကိုဆို သိပ်ချစ်တာ၊ သူဈေးဝယ်
ထွက်ရင် ငွေ့ကိုပဲအမြဲခေါ်တယ်၊ ပြီးတော့ သူနဲ့လိုက်ရင်
သားသားနားနားလှလှ ယပလေးဝတ်မှုကြိုက်တယ်ဆိုပြီး၊ သူ့သမီး
အဝတ်ဟောင်းတွေပေးဝတ်ပြီး၊ ခေါ်သွားတာလေ၊ အဝတ်အစား
တွေက အသစ်မဟုတ်ပေမယ့် တန်ဖိုးတော့ ကြီးတယ်၊ ငွေ့တို့
FMI တောင်ရောက်ဖြစ်သေးတယ်၊ ငွေ့က ကားမောင်းတတ်
နေတော့ ဒရိုင်ဘာလည်းလုပ်ပေးရသေးတယ်၊ အဲဒီနေ့က

သတိုးတို့သာ ငွေကိုတွေ့ရင် မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ငွေ
 အရမ်းလှနေတာသိလား။ ကားမောင်းတော့လည်း ကိုယ့်ကားလို
 လိုဘာလိုလိုနဲ့ တကယ့်သူဌေးသမီး စတိုင်လ်ပဲ။ ဒါပေမယ့်
 ငွေက ဝင်ကစွပ်လိုပါပဲ။ မေမေကြီးခေါ်မှပဲ သွားရလာရတာ
 သနားစဖွယ် ငွေအပြောကြောင့် အဂ္ဂါရော့ သတိုးပါ
 မေးခွန်းဆက်မထုတ်ရက်တော့ဘဲ၊ ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

ငွေပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပါပဲဟု တွေးကာ သံသယတွေ
 မှေးမှိန်သွားခဲ့ကြပါသည်။

“အားမငယ်ပါနဲ့ ငွေရာ၊ တစ်ခုခု အကူအညီလိုရင်လည်း
 တို့ကို ပြောပေါ့...”

သတိုးက ငွေကို အားပေးဖေးမလိုက်သည်။

သူတို့ကို နောက်ခိုင်းလျက် ငွေ့မျက်နှာလေးပြုံးစိစိ
 ဖြစ်နေတာကိုတော့ သူတို့ မတွေ့ကြချေ။

အခန်း (၁၉)

ရုံးပိတ်ရက် တစ်ညနေတွင် အဂ္ဂါက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
 ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုကိုလာရင်း ငွေနဲ့ စ၊ တွေ့ခဲ့သော နေရာလေးကို
 အမှတ်တရလှမ်းကြည့် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဒီနားမှာ ငွေတို့အိမ်ရှိမှာပဲ။
 မြဲဝင်းကြီးကြီးထဲက ခမ်းနားတဲ့တိုက်ကြီးရဲ့ နောက်ဖေးတန်းလျား
 လေးမှာ ငွေရှိနေလိမ့်မည်။

သူက အဲဒီလမ်းဆေးလေးကိုဖြတ်ကာ သိပ်မကြာခင်ကမှ
 ကားတိုက်မှုဖြစ်ပြီး သူနဲ့သတိုး လက်သီးစာမိခဲ့ရသော လမ်းခိုင်းလေးနား
 ကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ လမ်းကျဉ်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်ကာ
 လမ်းမပေါ်တက်ဖို့ ကားအရှင်း စောင့်နေသော အဂ္ဂါမှာ မထင်မှတ်ဘဲ
 ငွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ငွေက အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ကို တယုတယတွဲကာ
 လမ်းဖြတ်ကူးလာသည်။ အဒေါ်ကြီးက ဟိုတစ်နေ့က FMI မှာ

ဆွေခံသည့်အဒေါ်ကြီးမဟုတ်။ ဝတ်စားထားတာက တော်တော်ကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေပါသည်။ ငွေအမေများလား။ ဟိုက်...ဒါဟိုတစ်နေ့က သူ့ကားနဲ့ပွတ်မိသွားတဲ့ အဒေါ်ကြီးပါလား...။

အဂ္ဂါသည် သူ့ကားကို လမ်းမပေါ်မတက်တော့ဘဲ လမ်းဘေးမှာ ကပ်ကပ်သပ်သပ်ရပ်လိုက်ပါသည်။ ငွေက သူ့ကားကိုတွေ့သွားကာ...

“ဟယ်...အဂ္ဂါပါလား၊ ဘယ်ကိုလာတာလဲဟင်”

“ဒီနားက မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ပွဲတစ်ခုကို လာတာ၊ ဒီအဒေါ်ကြီးက ငွေနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ...”

“အဂ္ဂါ မမှတ်မိဘူးလား၊ ဒါ ဟိုတစ်နေ့က ငွေတို့ကားနဲ့ တိုက်မိသွားတဲ့ အဒေါ်ကြီးလေ၊ ခြေထောက်နည်းနည်းနာနေသေးလို့ ငွေက ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးတာ...”

“ဟဲ့...ဒါ...ဟိုတစ်နေ့က အဒေါ်သား လက်သီးနဲ့ထိုးတာ ခံလိုက်ရတဲ့ သူငယ်လေး မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်ပါတယ် အဒေါ်၊ အဒေါ်ခြေနာသက်သာရဲ့လား ခင်ဗျာ”
“သက်သာပါတယ်ကွာ၊ ဟောဒီသမီးလေးက ဂရုစိုက်လိုက်တာလည်း လွန်ပါရော၊ အင်မတန်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သမီးလေးကွယ်၊ ညနေရုံးဆင်းချိန်တိုင်း အဒေါ်ဆီဝင်လာပြီး ကြည့်တယ်”

မှန်တွေလည်း ဝယ်လာတယ်၊ ဆေးခန်းလည်းလိုက်ပို့တယ်၊ သူတော်ကောင်းမလေးပါကွယ်၊ အဒေါ်သား လူပုလူတော်ကြီးက တောင် သမီးလေးကို ရိုရိုသေသေလေးလေးစားစားဆက်ဆံနေပြီကွယ်..”

အဂ္ဂါသည်လည်း ငွေကိုလေးစားစိတ်နှင့် ကြက်သီးအုန်းညင်းပင် စိမ့်ဖြာလာရပါသည်။ ငွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကလေးဟာ သိပ်ကိုဖြူစင်ကြည်လင်တာပဲ။ ငွေထံမှာ ဘာကလိမ် ကကုန်စိတ်မျိုးမှ မရှိတာကို သူ ယုံကြည်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ့ရဲ့ သံသယတွေအတွက် ငွေကို သူကျိတ်၍အားနာသွားရ ပါသည်။ ဘာဒဏ်ရာမှလည်း ဘာမဟုတ်။ သူ့သားကလည်း ကိုယ့်ကိုစွတ်ရွတ်ထိုးလိုက်သေးတာမို့ ငွေပေးပြီးပြီးရော ဂရုစိုက်ဘဲနေမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် ခြန်ရှက်သွားရသည်။

“ဆေးခန်းက ဘယ်မှာလဲ ငွေ။ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဆေးခန်းက သွားပြီးပြီ အဂ္ဂါရဲ့၊ ပြန်လာတာ နီးနီးနားနား ဒီရပ်ကွက်ထဲက ဆေးခန်းပဲသွားလိုက်တာ၊ အဒေါ်ကြီး အိမ်က ဒီနားတင်ပဲ၊ ငွေ လိုက်ပို့လိုက်ပါ့မယ်..”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း အဒေါ်ကြီးအိမ်ကို ကိုယ်ပါလိုက်ခဲ့မယ်”

“လက်သီးစာ ထပ်မိနေဦးမယ်နော်”

“မိမိစေရပါဘူးကွယ်၊ အဒေါ်တာဝန်ယူပါတယ်၊ သူလည်း သူ့ရမ်းကားမိတာအတွက် နောင်တရနေပါတယ်။”

အဒေါ်ကြီးကလည်း သူ့ကားကို စီးချင်ပုံရကာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေတာမို့ ငွေက သဘောတူကာ သူ့ကား နောက်ခန်းမှာ အဒေါ်ကြီးနှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“အောင်မလေး...ကားကြီးကစီးလို့ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ အဒေါ်အိမ်က ဒီနားတင်ဆိုတော့ သိပ်ကြာကြာ စီးရမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား သူငယ်ရယ်...ဟိုနား ဒီနား ခဏ တဖြုတ်ပတ်မောင်းပေးပါလား၊ အဒေါ် ဒီကားမျိုးတစ်ခါ မစီးဖူးလို့ပါ၊ ခုတော့ ကားနဲ့တိုက်မိတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် မလိုဖြစ်နေပြီ”

“ကဲ...ကဲ...ကျွန်တော်မောင်းပို့ပါ့မယ်..”

အဂ္ဂါက ကလေးတစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်တာမို့ ငွေ ပြုံးမိသွားရပါသည်။ တကယ်တော့ အဂ္ဂါဟာလည်း စိတ်သဘောဆိုးလှတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အဂ္ဂါက ကားကို ပတ်မောင်းပေးရင်း ရွှေတိဂုံဘုရားနားသို့ရောက်လာပါသည်။ အဒေါ်ကြီးက ဘုရားဘက်သို့ လက်အုပ်ချီကာ ဘုရားစာတွေတတ်တတ်ရွတ်ဆိုနေတာမို့ အဂ္ဂါက

သဘောကောင်းနူးညံ့လှစွာ...

“ အဒေါ်ကြီး ဘုရားသွားချင်သေးလား”

“ သွားချင်တာပေါ့ကွယ်၊ ဘုရားမရောက်တာတောင် အတော် ကြာပြီ...”

“ကဲ ဒါဆို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

ငွေက သူတို့နှစ်ယောက်ပြောကြဆိုကြပုံကို အသာလေး ခြုံကြည့်ရင်း ကျေနပ်မိနေခဲ့ပါသည်။

ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ အဒေါ်ကြီးက အကြာကြီး ဘုရားရှိခိုး နေတာမို့ အဂ္ဂါနှင့်ငွေက တန်ဆောင်းတစ်ခုရဲ့ လှေကားထစ်တွေမှာ ဆိုင်ရင်းစောင့်နေခဲ့ရသည်။

ငွေသည် အဲဒီအခြေအနေအပေါ်မှာ တစိမ့်စိမ့်ကြည်နူး သာရကာ အတော်ထူးဆန်းလေသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ဆွတ်ဖြူးဖြူးတိုက်နေတာမို့ ငွေရဲ့လည်စည်းပုဝါလေးဟာ တလွင့်လွင့် ချုပ်နေသည်။ ငွေကော အဂ္ဂါပါ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးဆီ သွားမော့ကြည့်နေခဲ့ကြပါသည်။

ငွေသည် သူနှင့်နီးကပ်စွာ လှုပ်ငန်းခွင်ပြင်ပမှာ ရှိနေတာကို သယ်လိုကျေနပ်မှန်းမသိချေ။ သတိုးနှင့်အတူရှိနေရတာနဲ့လည်း

မတူချေ။ အမှန်တကယ်တော့ ငွေက သူ့ရဲ့ သံဟောက်သံဟာ အပြောအဆိုတွေကို ခံခဲ့ရစဉ်ကပင် သူ့ အပေါ် ဘယ်လိုမှသံဟာ မထားနိုင်ခဲ့ဘဲ ခင်မင်နှစ်လိုနေခဲ့ ရတာဖြစ်သည်။

အဂ္ဂါရယ် စိတ်ဆိုတာ အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲလည်း ခံစားမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေတတ်ပါသည်။

ငွေသည် ဘုရားရှေ့ရောက်နေတာမို့ ငွေအမြဲရွတ်ဆိုနေသည့် မုသားတွေအတွက် လိပ်ပြာတောင်မလုံချင်ပေ။

“အဂ္ဂါ...အဂ္ဂါ ငါးပါးသီလလုံလားဟင်”

“အင်း...များသောအားဖြင့်ကတော့ လုံပါတယ်။ အလုပ်ထိ ပြောကြဆိုကြရင်း မုသားသုံးမိတာမျိုးတော့ရှိတာပေါ့ ငွေ ငွေရော...လုံလား”

“ငွေက တစ်ပါး အမြဲမလုံဘူး”

“ဆိုပါဦး ဘယ်သီလကို ချိုးဖောက်နေမိလို့လဲ”

“အဂ္ဂါလို့ပဲ မုသားပြောမိတာမျိုးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငွေကခင်စက ပြောမိနေတာ”

“သတိထားပြီး မပြောမိအောင်နေပေါ့၊ လူဆိုတာ မုသားတော့ ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲ ငွေရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတစ်ပါးကို ထိခိုက်နိုင်တဲ့မုသားမျိုးမဖြစ်ဖို့တော့ထိုတယ်”

ငွေသည် အဂ္ဂါရဲ့စကားတွေကို တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ရင်း တစ်ယောက်တည်းကျိတ်နှောင်တာ ရနေမိပါသည်။ ငွေဟာ ပျော်ရဖို့ နောက်ရဖို့သာဆိုရင် မေ့ကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် လိမ်ပြောလိုက်တာပဲ။ အဂ္ဂါနဲ့ သတိုးကိုဆိုလည်း တစ်ချိန်လုံးလိမ်ပြောနေတာပဲ။ ခုကျမှ ဖွင့်ပြောဖို့ကျတော့ ဘယ်လို အကြောင်းပြရမလဲ ငွေ မသိပေ။ ငွေကို ဆင်းရဲသူဟု တကယ် ထင်မှတ်ကာ သနား နေရသော သူတို့ကိုလည်း အားနာကာ ငွေကို အညာမဟု သတ်မှတ်ပြီး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး အလုပ်ထုတ် ဖန်တိုက်မှာကိုလည်း ငွေက ကြောက်လေသည်။ ငွေအပေါ်စေတနာ ထားတဲ့ ဒီနှစ်ယောက်နဲ့ ငွေတို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လမ်းမခွဲကြရ အောင် ငွေ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ သူတို့ကို အရူးလုပ်ထားသည့် အဖြစ်သနစ်ကြီးကို သူတို့ကလည်း အလွယ်တကူ ခွင့်လွှတ် နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“ဟာ...ငွေပဝါလေးလွင့်သွားပြီ၊ နေ...နေ ကိုယ်သွား ကောက်ပေးမယ်”

လေတိုက်နေတာကြောင့် ငွေလည်ပင်းဆီမှ လျှောခနဲ လွင့်ထွက်သွားတဲ့ ပဝါလေးဟာ ခပ်ဝေးဝေးဆီလွင့်သွားပါသည်။ ခွ သွားကောက်မည်ပြင်ဆဲ အဂ္ဂါက ပျာပျာသလဲ သွားကောက်လေ

သည်။ သူ့ငုံ့ကောက်လိုက်တော့ ပဝါလေးက လွင့်သွားပြန်သည်။ သူက အပြေးအလွှားလိုက်ကောက်ရပြန်သည်။ အဂ္ဂါရဲ့ ဟိတ်ဟန်တွေဟာ ဘယ်ကိုပျောက်ဆုံးနေသည်မသိ၊ လူငယ်ပီပီ သွက်လက်ပေါ့ပါးနေသော သူ့ကို ငွေက အထူးအဆန်သဖွယ်လှမ်းကြည့် သဘော ကျနေမိပါသည်။

“မိတော့မယ်...မိတော့မယ်၊ ဟော မိသွားပါပြီရှင်”

ငွေက ဘောလုံးပွဲကြော်ငြာသူလို ရေရွတ်နောက်ပြောင်နေတာမို့ သူက ငွေဆီပြန်လာတာ...

“ကဲ...ရော့...ဟာသလုပ်မနေနဲ့... ကောင်မလေး”

ငွေခေါင်းကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်ရင်း ပြောလိုက်ပုံက တကယ်ချစ်စနိုးဟန်တည်း။ ငွေသည် မျက်ဝန်းလေးတဖျပ်ဖျပ် လက်လျက် သူ့ကို စိုက်ခနဲငေးမိသွားရတာ...

“အဂ္ဂါက ခုလိုတော့လည်း ဟန်ပန်မလုပ်တတ်ဘူးနော်၊ မားလည်းမကြီးဘူး သိလား”

“ဟာ ငွေက ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမျိုးထင်နေတာလား”

“အလျှင်တုန်းကတော့ နည်းနည်းထင်သလိုပဲ၊ ခုတော့ပဝါလေးကို မရရအောင် ပြေးကောက်ပေးတဲ့စတိုင်လ် ကိုတွေ့ပြီး မထင်ရက်တော့ပါဘူး”

“ဘာကောင်မလေးလည်း မသိဘူးကွာ”

အဂ္ဂါက ပြေးလျက်ပြောရင်း ငွေကို နှစ်လို့စွာ ငေး ကြည့်နေလေသည်။

အခန်း (၂၀)

“ငွေရေ...”

“ဟေ...ဘာတုန်း...သတိုးရဲ့”

“ဟာ ထူးပုံကြီးကလည်းကွာ”

သတိုးက ငွေထူးပုံကို ချက်နှာရှုံ့မဲ့ရင်း ညည်းညူရုတ်
ချလိုက်ပါသည်။ ငွေတစ်ယောက်မှာ ခုနောက်ပိုင်း အဂ္ဂါကို လေးလေး
စားစား စကားအတည် ပြောလာတတ်ပေမယ့် သတိုးကိုကျတော့
အမြဲ နောက်တီးနောက်တောက်လုပ်ဖို့ပဲ အားသန်နေတတ်ပါသည်။
သတိုးကိုဆို ပေါက်လေးလို သဘောထားနေသလားမသိပါ။

“ဘယ်လိုထူးထူး ထူးဖို့ပဲ အဓိက မဟုတ်လား၊ ပြောတာကိတ်”

“ကော်ဖီသွားသောက်မလို့၊ အဲဒါ ငွေကို အဖော်ပဲတာ”

“သွားလေ အဂ္ဂါရော မလိုက်ဘူးလား...”

“သူ့မှာ appointment တစ်ခုရှိတယ်၊ နင်ကလည်းဟာ အဂ္ဂါမပါရင် မျိုမကျတော့မယ့် အတိုင်းပဲ”

“ဟာ ဘလိုင်းကြီးပါလား သတိုးလေးရယ်...သူမပါရင် ငွေ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောမိလို့လား...တယ်ခက်တဲ့ ကလေးပါလား...”

သတိုးသည် လွတ်ခနဲပြောမိတာကို အနည်းငယ်ပြန် ရှက်သွားကာ....

“ငါကလည်း အဲဒီသဘောမပြောပါဘူး၊ ရုံးဆင်းတော့မယ်၊ နှင့် အလုပ်တွေဖြတ်ထား၊ အဂ္ဂါက ပြန်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ပဲ တန်းပြန်မှာ...”

“ပြီးရော...ပြီးရော...”

ရုံးဆင်းဖို့ (၁၅)မိနစ်ပဲလိုတော့တာမို့ သတိုးက ဖိုင်တွဲ သိမ်း၊ စစ်စရာရှိတာစစ်၊ ဖုန်းဆက်စရာရှိတာဆက်၊ Toilet ဝင်- ဘာဘာညာညာဝိစိကိစ္စတွေပြီးတော့၊ ငါးနာရီအတိ။ သတိုးက ကားသော့ကိုလှမ်းယူပြီး ငွေ့ကိုကြည့်တော့ ငွေ့ ကလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

ငွေ့နဲ့သတိုးက ရုံးခန်းထဲမှရှေ့ဆင့်နှောက်ဆင့် ထွက်လာကာ ကားပါကင်ဆီသွားဆဲ... မိနိုမတ်ကက်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးထိုးရပ်လာကာ

ထိုကားထဲမှ ခေါင်းတွေအများကြီး ငွေ့ဘက်ပြုလာပြီး....

“ဟိတ်...ငွေ့ ဒါ ဘယ်ကဘယ်လိုတယ်သူနဲ့သွားမှာလဲ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ..”

“မိန်းမ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေလိုက်တာတနင်္ဂနွေ လာမယ် ဆိုပြီး မလာဘူး၊ ဆင်ဒီတို့ အိမ်မှာ ဘတ်ဒေးပါတီရှိတယ် ဟ၊ နင့်ကို ဖိတ်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ငွေ့က ယူနီဖောင်းလေးနဲ့တော့...ဘာတွေစတန့်ထွင်မှန်းမသိ ပါဘူး”

ရှုပ်ယှက်ခတ်ဆူညံသွားသော် အသံတွေကို သတိုး နားအူ သွားရပါသည်။ ဘာတွေလဲကွာ၊ ဒါတွေက ငွေ့ သူငယ်ချင်းတွေလား။ ငွေ့က မအူမလည် ရုပ်ကလေးနှင့် သူတို့ကိုကြောင် ကြည့်နေကာ...

“ကျွန်မနာမည် ငွေ့ တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်တို့ သူငယ်ချင်း ငွေ့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူမှားနေတာ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်၊ သတိုး လာ သွားကြရအောင်”

ငွေ့က ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထွက်လာပေမယ့်လည်း နောက်မှာတော့ ဆူညံပွက်လောရိုက်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ သတိုးက ငွေ့ ကို စဝေဝေါကြည့်နေတာမို့ ငွေ့က ရယ်မောလိုက်ရင်း...

“သူတို့ သူငယ်ချင်းက ငွေနှ့် နာမည်ကောလူပါတူရတယ်
လို့များ သတိုးရယ်၊ ရယ်စရာကြီးနော်၊ ငွေမှာဖြင့် အဲဒီလို
ဗရတ်သုတ်ခ ဟောရှေ့သူငယ်ချင်းမျိုးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

“အေးလေကွာ၊ လူတူမရှား နာမည်မှာမရှားဆိုတဲ့ စကားဟာ
ငွေနှ့်မှကွက်တိလာဝင်နေသလား မသိပါဘူး”

သတိုးတ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမစဉ်းစားတော့ဘဲ ငွေကိုသာ
ထောက်ခံဆွေးနွေးပေးလိုက်လေသည်။

ခခခန်း (၂၁)

“သမီးရေ...သမီးသူငယ်ချင်းတွေအိမ်က ခုလေးဝဲ ဖုန်းတွေ
တဂွမ်ဂွမ်လာသွားတယ်၊ သမီးက သူတို့ကို ပုံမှားရိုက်သွားလို့တဲ့
သူတို့မျက်စိမှာစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ သမီးမှသမီးပဲတဲ့၊ မွေကို
လှမ်းတိုင်နေကြတယ်ညည်း ဘာတွေဗရတ်ကျလိုက်ပြန်ပြီလဲ”

ငွေ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မေက ငွေသူငယ်ချင်းတွေ
အကြောင်းဆီးပြောလေသည်။ ငွေ သူတို့နဲ့ အဲဒီပြဿနာကိုတော်တော်
ရင်းယူရဦးမည်။ ငွေသည် မေပုဆိုးကို ခေါင်းနှင့် လှမ်းတိုက်လိုက်ရင်း....

“ဟဲ့ဟဲ့..ငွေက သူတို့ကို နောက်လာတာပါမေရဲ့”

“နေရာတကာ နောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ညည်းရဲ့ နောက်တီး
နောက်တောက်အကျင့်ကို ပျောက်ဦး၊ ဪ ညည်းအဖေအိမ်က

ဖုန်းလာသွားတယ်”

“ဟုတ်လား ဖေ ဘာပြောသေးလဲ မေ၊ ငွေ့ကို ဘာပြော
သေးလဲ၊ မေကရော ငွေ့အကြောင်းတွေ ဘာပြန်ပြောလိုက်
သလဲ...”

“အသက်ရှူပါဦးအေး၊ ပြောမှာပေါ့၊ မေကတော့ ငွေ့ အကြောင်း
တွေအားလုံး ဖေကြီးကို တိုင်လိုက်တာပေါ့၊ ရှင့်သမီးရယ်
ဘာတွေအရှုံးထမုန်းမသိဘူးလို့၊ ရုံးသွားရုံးပြန်ကိုလည်း ဘတ်စ်
ကားပဲတိုးတိုးစီးနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လည်း မသိဘူးလို့”

“အဟိဟိ အဲဒီတော့ ဖေက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ညည်းအဖေက ညည်းဘက်ကပါအေ၊ ကောင်းတယ်
ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ ငါ့သမီးလူတွေနဲ့ နီးစပ်ပြီး အောက်သက်
ကြေမှာတဲ့...”

“ဒါမှ ငွေ့ဖေဖေကွ”

“အေးပါ အေးပါ ဝမ်းသာနေပါ၊ ညည်းဖေဖေက ညည်း
သူ့ဆီမှာ တစ်ပတ်လောက်လာနေပါဦးတဲ့”

“ဟင် ငွေ့မှာက အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့”

“ခွင့်ယူသွားပေါ့ ငွေ့ငွေ့ရယ်”

“တစ်ပတ်ကြီးတောင် ယူရမှာဆိုတော့”

“ယူလို့မရရင်လည်း အလုပ်ထွက်လိုက်ပေါ့၊ သမီးဖေဖေက
သိပ်မကြာခင်ပြန်လာတော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်အဖေကုမ္ပဏီမှာ ပြန်ဝင်
လုပ်လေ”

ငွေ့သည် မေ့စကားကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်လေး စဉ်းစား
နေမိပါသည်။ ငွေ့ ခွင့်တော့ယူရမှာပဲ။ ဘယ်လို အကြောင်းပြပြီး
ယူရင်ကောင်းမလဲ။ ငွေ့မှာ ငရဲတွေလည်း ကြီးလှပါပြီ။ တော်ကြာ
မေ က ဆင်းရဲလိုက်၊ သူများအလုပ် သမားဖြစ်လိုက်၊ ဖေက
သူများဒရိုင်ဘာဖြစ်လိုက်၊ ငွေ့ပါးစပ်ထဲမှာ အမျိုးမျိုးဖြစ်နေကြသည်။
ဘုရား...ဘုရား ငွေ့တော် တော် ငရဲကြီးနေပြီ။

ငွေ့ တစ်နေ့တော့ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပဲ။ နောက်ထားတဲ့
ကိစ္စကြီးဟာ တစ်နေ့တော့ပေါ့မှာပဲ မဟုတ်လား။ တစ်သက်လုံး
ညာသွားလို့လည်း ရတာမှမဟုတ်တာ။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲ သွားမယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ် မေ သွားမယ်လေ၊ မနက်ဖြန်တော့ ငွေ့ရုံးတက်ပြီး
ခွင့်ယူမယ့်ကိစ္စပြောရဦးမယ်”

“အေး...အေး ဒါဆိုလည်း ညည်းဖေဆီ ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ဦး”

“မေကော မလိုက်ဘူးလားဟင်”

“လိုက်လို့မဖြစ်ဘူးလေ ငွေ့ရဲ့၊ သမီး ဘွားဘွားနေဖေကောင်း

ဖြစ်နေတာ မေ့ သွားသွားပြုစုနေရတာ။ သမီးဖေဖေကလည်း
ခေါ်နေလို့သာ သူ့အမေကို စိတ်ချနိုင်တာ မဟုတ်လား”

မေကတော့ ဖေအပေါ်တင်ချစ်မြတ်နိုးလှတာ မဟုတ်ဘဲ
ဖေနောက်ကြောင်းအေးအောင် ယောက်ျားမကို ပြုစုစောင့်ရှောက်
ပေးတတ်ပါသည်။ သားအငယ်ဆုံး အိမ်မှာနေပေမယ့် သားကလည်း
သိပ်ရရှိနိုင်လှတာမဟုတ်ဘဲ အထီးကျန်နေတတ်သည့် ဘွားဘွားကို
မေ့ သွားသွားပြုစု နေရတာပါ။ “ဘွားဘွားက အနည်းငယ်လည်း
ကျစ်ကျစ်က ငွေတို့အိမ်ကိုတော့ လိုက်မနေ၊ သားငယ်ကလည်း
ဂရုစိုက် နိုင်တာမို့ မေ့သွားနေရတာ ကရိုက်ထတော့ အများသားပင်။

“ဖေကတော့ မေ့ကိုလွမ်းနေတော့မှာပဲကွယ်”

“ကောင်းမလေး အမေကို နောက်စရာလား”

ငွေက မေ့ကိုနောက်ဖြစ်အောင်နောက်ခွဲပြီးမှ ဖေဆီ
ဖုန်းဆက်ရန် ထလာခဲ့ပါသည်။ မေတင်မဟုတ်ပါဘူး။ ငွေလည်း
ဒီတစ်ပတ်အတွင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုလွမ်းနေရမှာကို ကြိုညံ
နေမိပါသည်။

အခန်း (၂၂)

“ငွေ ခွင့်တစ်ပတ်လောက်ယူချင်လို့ပါ”

ငွေခွင့်ပန်စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းတွေ
ခတ်လာကာ အဂ္ဂါက စတင်မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ငွေ”

“ငွေ မေမေ နေမကောင်းလို့ပါ။ ငွေ မေ့ကို ပြုစုချင်လို့ပါ”

ကန်တော့ပါ မေရေ ကန်တော့၊ ငွေက မေ့ကိုလွမ်းပြီး
တောင်းပန်လိုက်မိပါသည်။ ငွေမှာ နောက်တောက်တောက်လုပ်
ဖုတ်နေ အစပြုပြီး ဇာတ်လမ်းရှည်ဝေးကာ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး
လိမ်လည်နေရတာကို စိတ်ညစ်လှပါပြီ။ ငွေ စင်္ကာပူကပြန်လာလျှင်
တော့-ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မည်။

“ဒါဆိုလည်း ယူလေ ငွေ၊ လခကြိုထုတ်သွားလိုက်၊ တခြား အကူအညီလိုတာရှိရင်လည်းပြော၊ ငွေ၊ လိပ်စာပေးခဲ့ဦးလေ တို့လာမေးရအောင်...”

“မလာပါနဲ့ ရပါတယ်၊ ငွေတို့က သူများအိမ်နောက်မှာ နေရတာ”

“ဟာ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ငွေ အဲဒီလို အားငယ်စကားတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ”

ငွေက သူတို့ကိုလိပ်စာပေးခဲ့ဖို့ ခက်ခဲနေပါသည်။ ငွေ အလုပ်လျှောက်တော့လည်း လိပ်စာကို တိတိပပရေးထားခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ သေသေချာချာ မကြည့်လို့သာ မရိပ်မိတာပါ။

“ဟို ငွေက ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ရန်ကုန်မှာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး သတိရဲ့၊ ငွေ မေမေက သူ့ဇာတိ နယ်ကို သွားချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပို့ရမှာ”

“နေမကောင်းတဲ့သူက ခရီးသွားဦးမလို့လား”

“လူက အရမ်းကြီးနေမကောင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နယ်က ဘွားဘွားကိုလွှမ်းတဲ့စိတ်လည်း ပါတာပေါ့၊ မေမေနဲ့ ဘွားဘွားက သိပ်ချစ်ကြတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်တွေကြာရင် မကြာပါဘူး မေ-နေကောင်းသွားမှာပါ”

အဲဒီနေ့က အဂ္ဂါရာ သတို့ပါ ငွေအတွက် စိတ်မကောင်း ကြပါ။ ငွေ မေမေအတွက် အဘွားအတွက် စားသောက်စရာ တွေကို သတိုးကသွားဝယ်လာသည်။ အဂ္ဂါကလည်း စိတ်ပူပန်စွာပင် အားဆေးတွေ ဝယ်လာပေးခဲ့သည်။ ငွေမျက်နှာလေး အားတုံ့အားနာ ဂျက်ယွင်းနေတာကိုတွေ့တော့ပိုလို့တောင် ကရုဏာသက်မိကြ ပါသေးသည်။

ငွေ ပြန်ခါနီးတော့ သတိုးက ငွေနားပေါက်ကလေးကို ချွတ်ခနဲခိုးကြည့်မိရင်း...

- “ငွေ..”
- “ပြောလေ သတိုး”
- “ဟို ငွေကိုပေးချင်တာလေး တစ်ခုရှိလို့”
- “ဘာများလဲ အထူးအဆန်း”

သတိုးသည် မနေနိုင်၍စကား စ,မိပြီးမှ သွားခါနီး ငွေ စိတ်အနေနှင့်အယုက်ဖြစ်မည်ကို စိုးစွာ...

- “ငွေသွားပါ၊ ပြန်လာမှပဲဖေးတော့မယ်”
- “ဒါဆိုလည်းပြီးရော ရှင်”

ငွေ ခွင့်ယူသွားသည့်တစ်ပတ်အတွင်းမှာတော့ သတိုးနဲ့အဂ္ဂါ ဘို့ဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစိလွမ်းဆွတ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အဂ္ဂါက ခါတိုင်းထက်ပို၍တိတ်ဆိတ်နေပြီး ငွေဆိုင်
ခဲသည့်နေရာလေးကို မကြာခဏခိုးငေးလျက် သတိုးကတော့ ပြက္ခဒိန်
ခဏခဏကြည့်ကာ ချောက်ကပ်ကျန်ခဲ့သော ရုံးခန်းထဲမှာမနေတတ်
မထိုင်တတ်ဖြစ်လျက်။ ညနေရုံးဆင်းချိန် ရောက်လျှင်တော့ ငွေနှင့်အတူ
ထိုင်ဖူးသည့်ကော်ဖီဆိုင်လေး ထဲမှာ ငွေကြိုက်သည့် Blue mountain
ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို စမ်းသောက်လျက်...

အခန်း (၂၃)

ငွေ ခွင့်ယူသွားခဲ့ပြီး (၆)ရက်မြောက်နေ့တွင် ဖြစ်သည်။
သတိုးနဲ့အဂ္ဂါသည် ပြည်ပသို့ပြန်မည့် မိတ်ဆွေတစ်ဦး
ကို လိုက်ပို့ရန် လေဆိပ်သို့အတူတကွ ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။
သူတို့မိတ်ဆွေလိုက်ပါသည့် လေယာဉ်ထွက်ခွာသွား ပြီးနောက်
လေဆိပ်ခန်းမထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာချိန်တွင် သတိုးက ငွေကို
သတိတရဖြင့်...

“ငွေတောင် နယ်ကပြန်ရောက်ပြီလား မသိဘူး၊ မနက်ဖြန်ဆို
သူ့ ခွင့်ရက်စေပြီ၊ သူမရှိတော့လည်း ခြောက်တပ်ကပ်ကြီး
ကွ...နော်”

သူတို့စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာဆဲ... “ပြည်ပ
ဆိုက်ရောက်” ဘက်သို့ အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်မိလောအခါ ငွေကို

လမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

“သတိုး...ဟိုမှာ ...ငွေ”

“အေး...ငါမြင်တယ် အဂ္ဂါ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့သိပ်မအံ့သြကြတော့ပါ။ ငွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မသင်္ကာဖြစ်ရတာလည်းအခါခါ။ ပြန်လည်ယုံကြည်ခဲ့ရ တာလည်းအခါခါ။ ခုတစ်ခါတော့ ငွေဘယ်လိုရှင်းပြပြ သူတို့ မယုံနိုင်တော့ပြီ။

ငွေသည် ဈေးအတော်ကြီးမည့် နေကာမျက်မှန်အနက်ကို တစ်ထားသည်။ ဆင်စွယ်ရောင် ဘောင်းဘီရှည် ဖွဲ့ကလေးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီအနက်ကလေးကိုဝတ်ကာ လည်စီးပါဖြူဖြူလေးစည်းထား သည်။ ခွဲမြဲကျိုးဖိနပ်အနက်ကလေး တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လက်ဆွဲအိတ် ကို တွန်းလှဲပေါ်တင်တွန်း လာပုံကို သူတို့ငေးကြည့်နေမိခဲ့ကြပါသည်။

“ငွေဟာ လုံးဝ ဆင်းရဲတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ သူ ငါတို့ကို တစ်ချိန်လုံး လိမ်ညှာနေခဲ့တာ၊ အဲဒါကို ငါယုံ သွားပြီး သတိုး”

အဂ္ဂါက အေးစက်စွာ ပြောလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာတော့ သူတို့နှစ်ယောက် မတိုင်ပင်ဘဲ ငွေ့ရှေ့သို့ထွက် ရပ်လိုက်ကြပါသည်။

“ဟယ်..နင်တို့”

ငွေသည် ကိုယ့်ရှေ့မှောက်သို့ ဖြုန်းခနဲ ရောက်လာသော ကိုယ်လှည့်စားထားသည့် လူနှစ်ယောက်ကို အတွေ့တွင် လန့်ဖျပ်တုန်ရင်သွားရသော်လည်း အချိန်မီပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“အဟင်...ဘယ်တဘယ်လိုရောက်လာကြတာလဲ ဟင်”

“ဒါ ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ငွေ”

“ဟို...စင်္ကာပူက”

“ဪ...ဪ...ကဲ လာပါ ဒေါ်ငွေကြေးမုံ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ဘယ်လို စကားလုံးတွေနဲ့ဆက်လက် လိမ်ညှာဦး မယ်ဆိုတာ ကြားချင်သေးလို့ပါ”

အဂ္ဂါက ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ရှေ့ကလှည့်ထွက် သွားသည်။

“ကဲ သွားလေ”

အဂ္ဂါနှင့်သတိုးက ငွေ့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ရံကာ သူတို့ကားဆီခေါ်ဆောင်လာပါသည်။ ငွေက မေ့ဆီကြိုတင် အကြောင်းမကြားဘဲ ဖြုန်းခနဲ အိမ်ပြန်ချသွားပြီးမှ မေ့ကို စနောက်ဖို့ ကြံဖူးတာမို့ အိမ်က ကားလာမကြိုတာကပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း။ နောက်မို့ဆို သူတို့လုပ်ပုံနှင့် ခက်ဦးမည်။

ငွေသည် ခုလိုတော့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြောက်ကာ စကားမများရဲ။ ကားနောက်ခန်းမှသာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဝင်ထိုင်လိုက် ပါသည်။

သူတို့မျက်နှာတွေက အင်တော့ကိုင်းထားသလို တင်းနေသည်။ သတိုးက မျက်ခုံးနှစ်ခုကို တအားကုပ်ထားပြီး အဂ္ဂါက နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ငွေမှာ လူဆိုး တွေပြန်ပေးဆွဲလာသလိုမျိုး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်ထိုင်ရင်း သူတို့ အရိပ်အကဲကိုသာ ကြည့်လာရ ပါသည်။ ငွေစိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ကို နှစ်သိမ့်ချော့မော့ ပေးဖို့ စကားလုံးတွေကို အသည်းအသန်စဉ်းစားနေရသည်။ ဒီအခြေအနေမှာ ရှေ့ဆက် လိမ်ညာဖို့တော့ စကားလုံးမကျန်တော့ပါ။ သူတို့ကလည်း ယုံမှာမဟုတ်။

“ဒီနားက အိုအေစစ် စားသောက်ဆိုင်ကို ဝင်လိုက်မယ် သဘော တူပါသလား သူဌေးမလေး”

“တူပါတယ်”

သတိုးက ခပ်ငေါ့ငေါ့မေးပြီး ကားကို လမ်းသွယ်ထဲ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကျင့်စရိုက် မတူပေမယ့် ခုလို ငွေကို စိတ်ဆိုးဖို့ကြတော့ တက်ညီလက်ညီ ရှိကြပါလေသည်။

အိုအေစစ်ထံ ဝင်လာတော့ သူတို့က ငွေကိုလည်း မခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တစ်နေရာစီသွားထိုင်နေသည်။ ငွေက ဘယ်လိုကံ ထိုင်ရမှန်းမသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်ရပ်ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

ငွေမှာ တစ်ခါထည်းနဲ့ပြောလိုမပြီး။ တစ်ယောက်တစ်ခါ လိုက်ပြောနေရဦးမည်။ ငွေကလည်း ငွေအမှားနှင့်ငွေမို့ စိတ်ပြန် မကောက်ရဲပါ။ ငွေသည် ပထမဦးဆုံး သတိုးဆီသို့ ဦးတည် လိုက်သည်။ သတိုးက သဘောကောင်းကောင်း စိတ်ပျော့ပျော့မို့ ကြာကြာချော့ရမည် မထင်ပါ။ အဂ္ဂါကိုတော့ အချိန်ယူချော့ရမှာမို့ နောက်ဆုံးမှ ချော့တော့မည်။

“သတိုး”

ငွေ...သတိုးရှေ့မှာဝင်ထိုင်တော့ သတိုးက မှန်ကုပ်
ကုပ်လုပ်ကာ မျက်နှာလွှဲနေသည်။ ငွေကိုလည်းမကြည့်။

“သတိုး ငွေခေါ်နေတယ်လေဟယ်၊ အဲဒီလို မနေစမ်းပါနဲ့
ကလေးဆိုးကြီးစိတ်ကောက်နေတာနဲ့တူတယ်၊ သတိုးက
ကလေးလား။”

“ကလေးမဟုတ်လို့ နှင့်လုပ်ပုံကို စိတ်တိုနေတာပေါ့၊ အရူးလုပ်တဲ့
နေရာမှာတော့ စံပြပဲ၊ တကယ့်ကို ချီးကျူးပါတယ် ဒေါ်ငွေ
ကြေးမုံရယ်၊ နှင့်ကို သနားရတာ အရှူးကြီးကျနေတာပဲ၊
ခုပြန်တွေးရင် ခုဒေါသဖြစ်တယ်၊ ငါတို့ကို ငပေါကြီးလုံးလုံး
ဖြစ်အောင်နှင်လုပ်နေတာ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့
လုပ်တယ်ဆိုတာ..”

“ဆိုးဝါးတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တော့ မရှိပါဘူး၊ ငွေက နောက်ချင်
ရုံသက်သက်ပါပဲ သတိုးရယ်”

“အေး ဒါပေမယ့် နှင့် နောက်နေတာကို ငါက သနားနေရတယ်
စာနာနေရတယ်၊ ဘယ်လောက်ရယ်စရာကောင်းလဲ၊ ဒါကို
နှင်ကကွယ်ရာမှာ ဟားတိုက်နေမှာပေါ့။”

“ငွေတောင်းပန်ပါတယ် သတိုးရယ်၊ ငွေက သတိုးတို့ကိုလည်း
ခင်လိုပါ။”

“ခင်ရင် နောက်ရောလား၊ ကြောက်စရာကြီးပဲ၊ နှင်နောက်တာက
လည်း တော်တော်ပြောင်မြောက်ပါတယ်၊ သူငွေသမီးဘဝကနေ
ဘတ်စ်ကားတိုးစီးလိုက်၊ အမေကိုဆင်းရဲခိုင်းလိုက်၊ အဖေကို
ဆင်းရဲခိုင်းလိုက်၊ ဒီကြားထဲ နားပေါက်ကလေးတောင် ဟောင်း
လောင်းလေးလုပ် ထားလိုက်သေးတယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဒုက္ခ
ခံပြီးမှသူများကိုနောက်ရတယ်လို့ ခုမှပဲကြုံဖူးတယ်၊ ဆိုစမ်းပါဦး
-အခုကော ဘယ်ကဘယ်လို နိုင်ငံခြားရောက်သွားတာလဲ
ဆိုတာ..”

“ဖေက စင်္ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ၊ ငွေက မေ့ဆီ အလည်
သွားတာ”

“ဪ...ဪ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားအမေဖို့ ပျာယီး ပျာယာ
ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ မှန်တွေကော ဘယ်အမှိုက်ပုံးထဲလွှင့်ပစ်ခဲ့လဲ”

“မလွတ်ပစ်ပါဘူး၊ စားဖို့ပဲ ယူသွားတာပေါ့၊ သတိုးနော်
ငွေကို ကပ်သီးကပ်သပ်တွေ လျှောက်မမေးနဲ့၊ ဒါ အခု
သတိုးက စိတ်ဆိုးနေတာပေါ့၊ ငွေကို ဒေါသဖြစ်နေတာပေါ့
ဟုတ်လား..”

“ဒါမေးစရာလား...ဒီလောက်ပြောနေဆိုနေရတာ အာပေါက်တော့
မယ်။ ဒေါသဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အလိုလိုမသိဘူးလား။”

“ဪ...ဪ သတိုးလေးက ဒေါသဖြစ်နေတာကို သနားပါတယ်။ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်၊ ငွေက သတိုးဆိုတာ စိတ်ဆိုးတတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးလို့ထင်ထားတာ၊ ခုတော့ ငွေ အထင်မှားပါပေါ့”

သတိုးက ငွေနဲ့ပြိုင်ပြောမနေတော့ဘဲ တစ်ဖက်လှည့် ကာ ထိုင်နေလေသည်။

ငွေသည် စားပွဲပေါ်သို့ တံတောင်ဖြင့် ထောက်ကာ ကိုယ်တိုကိုင်းညွှတ်လျက် သတိုးကို ကြည့်ရင်...

“သတိုး စိတ်ဆိုးနေသည် ငွေ ချော့၍ မရပါ။ သတိုး ဗိုက်ဆာနေ၏။ မုန့်ကျွေးလျှင် ပျော့နိုင်ပါသည်”

ငွေသည် ကလေးစာအံသလို တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း ငွေအိတ်ထဲက ချောကလက်ကလေးကိုထုတ်၍ သတိုးကို ကမ်းပေး လိုက်ပါသည်။ သတိုးက ကြာကြာမျက်နှာ မတည်နိုင်ဘဲ မသိမသာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်လာသည်။

“သတိုး ပြုံးချင်နေသည်၊ မပြုံးနိုင်ဘူးလား၊ အိုက်တင်ခံနေစေ စိတ်မပုပ်လျှင် ပြုံးနိုင်ပါသည်။”

သတိုးမျက်လုံးတွေ ရယ်မြူးရိပ်သမ်းလာတာမို့ ငွေက အားတက်လာကာ...

“ကဲ ပြုံးချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ငွေ့ကို မမုန်းရင် ပြုံး လိုက်တော့”

သတိုးသည် ဖျတ်ခနဲပြုံးမိသွားရရင်း ငွေ့ပုံစံလေးကို ချစ်စနိုးစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်စိပါသည်။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ငွေကလေး။ ခဏတဖြုတ်စိတ်ဆိုးမိပေမယ်လည်း ဒင်းကလေး ကိုတော့ ပစ်စိခါခါ မမုန်းရက်နိုင်ပါ။ ငွေ ဘာလုပ်လုပ်ခွင့် လွတ်ဖို့ အသင်ရှိသည်ဆိုတာ ကိုယ်တိုင်သေချာနေခဲ့ပြီ။

“နောက်ဆုံးတော့လည်း ပြုံးရတာပဲ မဟုတ်လား သတိုးရယ်၊ စကတည်းက စိတ်မဆိုးဘဲ နေလိုက်ပါတော့လား၊ ကဲ အချိန်မရှိဘူး၊ ဟိုဘက်က ကောက်တေးကို ချော့ရဦးမယ်၊ သူ့ကိုချော့တာတော့ တော်တော်ခက်မယ်။ ဪ ငွေပြန်လာရင် လက်ဆောင်ပေးမယ်လို့ပြောထားတာ ဘာလဲဟင် ဘယ်တော့ ပေးမှာလဲ”

သတိုးက ငွေ့ရဲ့နားရွက်ကလေးဆီလှမ်းကြည့်လိုက် မိပါသည်။ နီလာလုံးချောလေးကို စိန်ပွင့်လေးတွေ ဝိုင်းရံထား သည့်နားကပ်ကလေးက ငွေ့နားရွက်ဖျားမှာတင့်တယ်နေခဲ့ပြီ။ မလိုတော့ပါဘူး ငွေ့ရယ်။

“ပြောလေ သတိုး၊ ဘာလဲ မပေးချင်တော့ဘူးလား”

“နှင့်အတွက် အသုံးမဝင်နိုင်တော့ပါဘူး ငွေရယ်”

“ပြီးတာပဲ၊ မပေးလည်းနေ”

ငွေက သတိုးကိုထားခဲ့ကာ အဂ္ဂါဆီခြေဦးလှည့်လိုက်
ပါသည်။ အဂ္ဂါက ဟိုးအောက်ဘက်ကန်စပ်နားက တံတား
လေးပေါ်ကို ရောက်နေလေပြီ။

အေးစက်စက် အဂ္ဂါမျက်နှာကငွေကို နာကျင်စေ ပါသည်။
သူက သတိုးလို ပြီးပြီးရောမေ့ပျောက်လွယ်တာ လည်း မဟုတ်
ငွေတို့ အညှိုးတကြီး နာကြည်းမုန်းမျက်နေမဖြစ်....

“အဂ္ဂါ”

“ဘယ်လိုလိမ်ညာဖို့ ကြံစည်ပြီးပြီလဲ ငွေ၊ ဆိုပါဦး။ ပြောင်
မြောက်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ကိုယ် နားထောင်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

“ငွေကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့ အဂ္ဂါရယ်၊ ငွေက အဂ္ဂါတို့ နှစ်ယောက်ကို
နောက်ရင်းက ပြန်ဖြည့်လို့မရတော့ဘဲ ဆက်နောက်နေမိတာပါ”

“ကိုယ့်ထက်တောင်ချမ်းသာဦးမယ့် သူငွေ့သမီးကို ခိုင်းမိတာ
တွေအတွက် ကိုယ်အားနာပါတယ်”

“အဲဒီလို ခန့်တဲ့တွေ့ မပြောပါနဲ့ အဂ္ဂါရယ်၊ ငွေသိတယ်၊

အဂ္ဂါက စိတ်ပိုဆိုးလိမ့်မယ်ဆိုတာသိလို့ နောက်ဆုံးမှ
အချိန်များများပေးပြီးချောမယ်ဆိုပြီး စိတ်ပြေလွယ်တဲ့
သတိုးကို အလျင်ချောလိုက်တာ၊ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ..”

“ချောတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မသုံးပါနဲ့ ငွေ ကိုယ်မိန်းမကြီး
မဟုတ်ဘူး၊ ချောစရာမလိုပါဘူး”

ငွေသည် အဂ္ဂါရှေ့ကျတော့ သတိုးရှေ့မှာလို စကား
လုံးသွက်သွက်ထွက်မလာပါ။ သူ့ကိုသာ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်
ကြည့်နေမိပါသည်။

အဂ္ဂါရယ် ငွေ အဂ္ဂါကိုချစ်နေတာ အဂ္ဂါမသိဘူး
မဟုတ်လားဟင်။ ငွေကို ဒီလိုမဆက်ဆံပါနဲ့။

အဂ္ဂါသည် မျက်နှာငယ်လေးထဲမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိ
ပါသည်။ ဒီလို မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပဲ လူတကာသနားအောင်
သရုပ်ဆောင်သွားပုံက ပြောင်မြောက်ပါဖေတယ် ငွေရယ်။

“ကိုယ် ငွေအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်စဉ်းစားထားတာ
တစ်ခုရှိတယ်ငွေ၊ အဲဒါက ငွေအလုပ်ထွက်လိုက်ဖို့ပဲ၊ ကိုယ်တို့
ဆီမှာ လာပြီး အပင်ပန်းခံမနေပါနဲ့တော့”

“အဂ္ဂါက ငွေကိုအလုပ်ထုတ်တာလား”

“ထုတ်သင့်လို့ပါ၊ ငွေအတွက်မို့ကောင်းသွားမှာပါ...”

ငွေက ဝဲလာသည့်မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်၍ ဖုံးကွယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်းပြီတာပါပဲ။ ငွေကို အဂ္ဂါတို့ ဘယ်တော့မှ မတွေ့စေရပါဘူး။”

ငွေက အဂ္ဂါကိုဖျတ်ခနဲကျော့ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေဝဲနေတာ ငွေ မသိတာလိုက်လို့ သူ့ ငွေကိုသိထားခြင်းမပြတ်နိုင်ပါဘူးဟု ငွေကအလိုလို သိနေပါသည်။

“ငွေ”

“ဘာလဲ”

“ခဏနေဦး”

ငွေ ခြေလှမ်းတွေကို ရုပ်ပစ်လိုက်တော့ အဂ္ဂါက ငွေ နောက်မှာရပ်လျက်...

“ဒါ တကယ်ပဲ သွားတော့မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ်လေ အဂ္ဂါပဲနင်နေတာ၊ ငွေ နောက်မိတာလေးကို ဗွေယူနေတာ၊ သတိုးကဆို အဂ္ဂါလို မဟုတ်ဘူး၊ ငွေ ကို ခွင့်လွှတ်တယ်၊ အဂ္ဂါလို အညှိုးအတေးကြီးမနေဘူး။”

“မင်းက ကိုယ်မပြောခင်ကတည်းက အလုပ်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားပြီ သား-မဟုတ်လား။”

“ဘယ်သူကပြောလဲ”

“နောက်ရုံသက်သက်ဝင်နေတဲ့အလုပ်မှာ ဘယ်သူဌေးသမီးတ အကြာကြီး နေချင်ပါ့မလဲ ငွေ”

“ဘယ်သူပြောလဲ”

“ကိုယ်က မင်းပြောဖို့ ခက်နေမှာစိုးလို့ ဝင်ပြောလိုက်ရတာပဲ ငွေ၊ သွားပါ မင်းဆန္ဒအတိုင်းပဲ သွားပါ။”

“ဘယ်သူပြောလဲ ဘယ်သူပြောလဲ... သွားချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောသလဲ”

ငွေသည် စုဆောင်းအောင်၍ ပြောရင်း အဂ္ဂါကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်လေသည်။ ဘုရားရေ ခုတော့သည် သူ့မျက်နှာက အင်္ဂတေကိုင်းထားသလို မဟုတ်ဘဲ ပျော့ပျောင်းနေလို့ပါလား။ သူက ငွေကို နူးညံ့နွေးထွေးသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငုံ့ကြည့်ရင်း...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကိုယ် ငွေကို မခွင့်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ရုံးခန်းထဲမှာပဲ အပိုင်သိမ်းထားချင်ပါတယ်”

ငွေသည် ဖျတ်ခနဲရှက်ရွံ့ရင်ခန်းသွားရကာ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှ လွဲဖယ်လိုက်မိပါသည်။ စိတ်ဆိုးတယ်လည်းဆိုသေး ရည်းစားစကားလည်းပြောသေး...

“သိမ်းထားခွင့်ရမလား ငွေ”

ငွေက မျက်လုံးလေးတွေ မှေးပိတ်သွားအောင် ရယ်ရ
လိုက်ရင်...

“သိမ်းမထားပါနဲ့၊ အလုပ်ရှုပ်နေပါဦးမယ်၊ ငွေဘာသာ
သေးသေးလေးဖြစ်အောင်ကျွဲပြီး အဂ္ဂါ စားပွဲပေါ်က ပန်း
အိုးလေးထဲ ဝင်နေမှာပေါ့...”

“ဟာ...ငွေ၊ တကယ်လား!”

ငွေက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင် သူ့ရှေ့မှပြေးထွက်
လာခဲ့ပါသည်။ ချစ်တဲစိတ်ကိုလည်း အကြာကြီးသိမ်းမထား နိုင်ပါဘူး
အဂ္ဂါရယ်။

ငွေနဲ့အဂ္ဂါတို့ရဲ့ ချစ်သူဘဝသည် မျှော်လင့်ထားတာ ထက်ပင်
ပို၍ချိုမြိန်နေခဲ့ပါသည်။ ငွေသည် အဂ္ဂါထံမှ ကြွေနာ ယုယမှုများ
မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားမှုများကို တပွေ့တပိုတ်ရရှိခဲ့ရသည်။ အဲဒီ
အချိန်တွေမှာ သတိုးရဲ့ သံယောဇဉ်တွေကို ငွေက မေ့လျော့နေခဲ့
မိလေသည်။

အခန်း (၂၄)

ငွေနဲ့အဂ္ဂါတို့ ချစ်သူဖြစ်ပြီးနောက်။ တစ်ညနေ
နားဆင်းချိန်တွင် ညနေစာအတူစားရန် သတိုးမသိအောင် တိုးတိုး
တိတ်တိတ်ထွက်ဖို့ ကြစည်မိကြပါသည်။

စားပွဲပေါ်ခေါင်းစိုက်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေသော သတိုး
မမြင်အောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်မျက်စိပိပြရင်း ငွေက
ခြေဖွနင်းကာ အဂ္ဂါက ဟိုလိုလိုဒီလိုလို လမ်းလျှောက်ရင်း
မသိမသာထွက်ခွာဖို့ စတင်လိုက်သည်။ မသိစေချင်ကာမှ
ငွေလွယ်ထားသည့် စလင်းဘက်အိတ်က စားပွဲပေါ်က ဘောလံပဲနံ
ထည့်သည့် ခွက်ကလေးကို တွန်းထုတ်လိုက်သလိုဖြစ်ပြီး အောက်ပြုတ်
ကျကာ အသံဗလံတွေ ထွက်လာရပါသည်။ သတိုးက ပစ္စည်းတွေကို
ခိုင်းကောက်ပေးရင်း...

“ငွေက အိတ်တွေဘာတွေတောင် လွယ်လို့ပါလား၊ ပြန်တော့ မလိုလား”

“ဟုတ်တယ် ပြန်တော့မလို့”

“အိမ်ကကား လာကြိုမှာလား”

“မကြိုပါဘူး၊ ငွေဘာသာပြန်မှာ”

“ဒါဆိုနေဦးလော့၊ ငါလိုက်ပို့မှာပေါ့၊ အိမ်ကကားက မေမေ ယူသုံးနေလို့ ထားခဲ့ရတာ၊ ညနေဟော့ ဒရိုင်ဘာနဲ့ လွှတ်ပေးမယ် ပြောတယ်”

“ငွေက အဂ္ဂါနဲ့ပြန်မှာ”

“ဪ အဂ္ဂါက အခုပြန်တော့မလို့လား၊ ဒါဆို အတော်ပဲ ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ အိမ်က ကားက မသေချာဘူး၊ ခုထိ မလာဆေးဘူး”

“စောင့်ကြည့်ပါဦးလား သတိုးရဲ့၊ လာမှာပါ၊ လာရင်လွဲနေပါဦးမယ်...”

“ဟုတ်သားပဲ သတိုး၊ မင်းကားလာကြိုမှာကိုပဲ စောင့်နေလိုက်ပါလား”

“မင်းတို့က ဘယ်လိုလဲကွ၊ ငါ့ကို ယထုတ်နေသလိုကြီးပါလား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါနဲ့ငွေက သွားစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ငါလိုက်ခဲ့လို့မရဘူးလား”

“ငွေကြီးပဲကွာ”

“ငွေ နင်ကပါ ငါ့ကိုမလိုက်စေချင်လို့ ခွဲထုတ်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး သတိုးရဲ့”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ ငွေ၊ ခုတလော နင်တို့ဘာဖြစ်နေရတာလဲ၊ တစ်ခုခုဆို ငါ့ကိုခွဲခွဲခွဲခွဲနဲ့ ဟိုကောင်အဂ္ဂါကလည်း အလျင်နဲ့ ကိုမတူဘူး၊ ခုမှပဲ ငွေ့ကို ဂရုစိုက်နေလိုက်ရတာ...ရိုးကို မရိုးသားဘူး၊ ငါ သိပ်ကြည့်လို့ မရဘူး”

“ဟ ဘာလိုင်းကြီးပါလား”

“အေး ဘာလိုင်းကြီးပဲ၊ ငါက ငါ့မြင်တာကိုပြောတာ၊ ငွေကလည်း တော်တော်အချို့ပြောင်းတယ်၊ သူငွေ့ သမီးမို့ ဓာတ်မြင့်သွားတာ လားတော့ မသိဘူး၊ ခုလည်း ငါ့ကိုထားပြီး တိတ်တိတ်လေး လစ်ထွက်ဖို့ ကြံစည်တာ မဟုတ်လား၊ ဒါ ဘာသဘောလဲပြော”

“အေး...အေး ဘာသဘောလဲဆိုတာ မင်းသိချင်ရင် ငါပြောပြမယ်၊ ငွေ ရှက်မနေနဲ့တော့ကွာ၊ ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြောပြလိုက်တော့မယ်၊ မျက်နှာပူရင် ဟိုဘက်ခဏလှည့်နေ...”

ပြုံးစိစိ လိုလို ရှက်သလိုလို မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ငြိမ်နေသော ငွေ့ကို လိုက်ကြည့်ရင်း သတိုး ရင်ထဲ

တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ လက်မခံနိုင်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟာ သူ့ဆီတည့်တည့်ဦးတည်လာနေခဲ့ ပြီ။ ရှောင်လွှဲလို့လည်းမရနိုင်။ အဂ္ဂါက ငွေ့ကို ငုံ့ကြည့်နေပြီးမှ ကြည်နူးပီတိဖြစ်နေသော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကိုကြည့်ကာ...

“ငွေ့နဲ့ငါ ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီ သတိုး၊ မင်းကို အစောကြီးကတည်းက အသိပေးမလို့ပါပဲ။ ငွေ့က ရှက်နေသေးလို့ မပြောဘဲနေနေတာ၊ ကဲ ငွေ့ မရှက်နဲ့တော့ကွား၊ ခေါင်းမော်လိုက်တော့၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်ဆိုင်စမ်းပါ”

ငွေ့သည် ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားလေးဖြင့် ခေါင်းမော်လာကာ...

“အဟီး ဟုတ်တယ် ငွေ့မရှက်တော့ပါဘူး၊ ငွေ့က အမြဲနောက်တောက်တောက်လုပ်နေမိတော့လေ၊ အခုလိုအတည်ပေါက်ကြီး ချစ်သူ ရသွားတော့၊ နေရထိုင်ရ တစ်မျိုးကြီးပဲ သတိုးရဲ့၊ ပျော်လည်းပျော်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါကျကိုယ့်ကိုကိုယ်ရယ်ချင်နေတာ”

“ကဲ သတိုး ရှင်းပြီနော်၊ ကိုယ်ချင်းမစာရင် ဝဋ်လည်တတ်တယ်ကွာ၊ ကဲ ငါတို့သွားပြီ”

“သတိုး တာ့တာ”

သတိုးသည် ခုချိန်ကျမှ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သေချာသွားကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ပါသည်။ ငွေ့ကို သူ့သိပ်ချစ်သည်။ လမ်းဘေးမှာ စုတွေ့ကတည်းက ငွေ့ဟာသူ့စိတ်ကို စုတင်လွမ်းမိုးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ငွေ့ကို သူ့တို့နှစ်ယောက်ရှိ ရာသို့ ဆွဲခေါ်ခဲ့တာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲဖြစ်သည်။ ခုတော့ နှင်ထုတ်ချင်သူ အဂ္ဂါက ငွေ့အချစ်ကို ရယူသွားခဲ့ပြီ...။

အဂ္ဂါရဲ့အချစ်ကို သူ ဓယုံကြည်ပေ။ အဂ္ဂါထံမှ အချစ်တု အချစ်ယောင်တွေကို ငွေ့ ရရှိသွားမှာကို သူ အင်မတန်ကြောက်ရွံ့ပါသည်။

ငွေ့ကို တွေ့စကတည်းက အထင်သေး၊ အမြင်သေး နိမ့်ချခဲ့သော၊ ငွေ့အပေါ်အမျိုးမျိုးအပြစ်ရှာ တင်းမာခဲ့သော၊ အလုပ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့ ဟန်တပြင်ပြင်ရှိခဲ့သော အဂ္ဂါရဲ့ အရိပ်တွေက သူ့ ပြန်လည်မြင်ယောင်ရင်း ငွေ့အတွက် ပိုလို့သာ စိုးရိမ်လာခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၅)

နောက်တစ်နေ့မှ စကာ သတိုးသည် ငွေ့အဂ္ဂါကြား
မှာ အနှောင့်အယှက်တစ်ခုအဖြစ် အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက်ဖို့
ကြိုးစားလေသည်။

ငွေသည် သတိုးရဲ့အပြုအမူများကို နားမလည်နိုင် တော့ပေ။
အမှန်တကယ်တော့ သတိုးဟာ စိတ်ထားဖြူစင် ကြည့်လင်သူ
ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးအပေါ်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း အလျှင်းမရှိသော
လူငယ်လေးလည်းဖြစ်သည်။ ကူညီရိုင်းပင်းတတ်သော သနား
ဉာဏာတတ်သော လူငယ်လေး လည်း ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ရုတ်တရက်အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲကာ ပုပ်ပုပ်
ပိပ်ပိပ်အလုပ်များကို စတင်လုပ်ဆောင်လေသည်။

နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် ငွေနှင့် အဂ္ဂါက ကြွေရုရုစကားထိုင်ပြောနေဆဲ သတိုးက ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာကာ....

“ကဲ ငွေရေ အားနေရင်ဒီအတိုင်းထိုင်မနေနဲ့... ဒီမှာ ရိုက်ဖို့ စာတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ၊ ရိုက်ပေးပါဦး။ ဒါ ဒီနေ့ပြီးမှဖြစ်မယ်။ အဂ္ဂါ မင်းကဒီအခန်းထဲမှာပဲ အချိန်ဖြုန်းမနေနဲ့ကွာ၊ အပြင်လေး ဘာလေးထွက်ဦးမှအေး။ ငါတစ်ယောက်တည်း ထွက်နေရတာ ပေးနေပြီ နားပါရစေဦး။ ကွန်တိန်နာတစ်လုံးထပ်ရောက်လာတာ မင်းသွားစစ်လိုက်ဦးလေ...”

“ကောင်းပြီလေ...ငါသွားလိုက်မယ်၊ ငွေ ကိုယ် သွားလိုက်ဦးမယ်”
“ဟုတ်”

အဂ္ဂါက သတိုးကို ခပ်စိမ်းစိမ်းတစ်ချက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက် သွားခဲ့လေသည်။

ဇွေသည် သတိုးကိုမသင်္ကာပေ။ သတိုးဟာ ငွေတို့ နှစ်ယောက်ကို မရှုစိမ့်နိုင်ဘဲ တမင်ဝေးကွာအောင်လုပ် နေသည်ဟု ခံစားလာရပါသည်။

အဂ္ဂါထွက်သွားတော့ သတိုးက ငွေ့ရှေ့မှာလက်ဝိုက် ရပ်ကာ....

“ ငွေ...”

“ ဘာလဲ ”

“ လေသံက မာလိုက်တာဟာ ”

“မာတာပေါ့ နင် ဘာဖြစ်လို့ ဖုပ်ဖုပ်စပ်စပ်အလုပ်တွေ လုပ်နေ သေးလဲ”

“ ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ ”

“ငါနဲ့ အဂ္ဂါကို တမင်ခွဲထုတ်နေတာလေ...”

“ငါကနင့်ကို စိုးရိမ်လို့ပါ ငွေ”

“ဘာစိုးရိမ်ရာရှိလဲ၊ အဂ္ဂါက လူဆိုးကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး”

“လူဆိုးကြီးမဟုတ်လို့ စိုးရိမ်တာပေါ့ ငွေ။ လူဆိုးအစစ်က သူဆိုးမှန်းလူတကာသိတယ်။ လူဆိုးအတုက သူတော်ကောင်း ယောင်ဆောင်ပြီး၊ နောက်ကွယ်မှာကောက်ကျစ်နေတတ်တာ၊ အဲဒါမျိုးကို ပိုကြောက်ရတာ”

“နင်ပြောနေတာ ဘာသဘောတွေလဲ”

“ ငါ အဂ္ဂါကိုမယုံဘူး ငွေ၊ ခုနေတော့ ငါ ဒါပဲပြောချင် တယ်။ နင်လည်းကြည့်ယုံပေါ့”

သတိုးထွက်သွားတော့ ငွေက ပခုံးလေးတစ်ချက်တွန့် ကာ တွန့်ပျူတာဆက်ရိုက်နေလိုက်ပါသည်။ ငွေကတော့ ဘယ်သူ

ဘာပြောပြော အဂ္ဂါကိုယုံတာပဲ။ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ယုံကြည်ခြင်းဟာ အဓိကကျသည်ဟု ငွေက ထင်သည်။

အဂ္ဂါက ငွေကိုယုံနေသရွေ့၊ ငွေကအဂ္ဂါကိုယုံနေသရွေ့ ငွေတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ဘယ်အရာကမှမဖြုခွင်းနိုင်။

သတိုးကတော့မလျော့ပေ...။

နောက်နေ့တွေမှာလည်း ငွေတို့ကို နှောင့်ယှက်ဖို့ တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်းကြီးစားနေခဲ့ပါသည်။ သတိုးရဲ့ စိတ်ထားဖြူဖြူလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။ ငွေက နှမြော လှပါသည်။ တကယ်ဆို ငွေက သတိုးကို အဂ္ဂါထက်တောင် သိသောဥပုခဲသေးတာပါ။ သူ့ကို ငွေရဲ့အဖြူစင်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အမြဲ ငွေနဲ့ဘေးမှာ ရှိနေစေချင်ပါသည်။

အခန်း (၂၆)

နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်တွင် ဖြစ်သည်။ ငွေနှင့်အဂ္ဂါတို့က ရုံးခန်းရှေ့လမ်းမရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းက စားသောက် ဆိုင်လေးမှာ အတူထိုင်ရင်း ထမင်းစားနေခဲ့ကြပါသည်။

အဂ္ဂါက ငွေပန်းကန်ထဲ အရိုးနှင့်ထည့်ပေးနေဆဲ သတိုးက ဖြုန်းခနဲ ငွေတို့အနားသို့ ရောက်လာကာ...

“ဟာ မင်းတို့က ဒီရောက်နေကြတာကိုး၊ ဘာဟင်းတွေနဲ့ စားနေကြတာလဲ၊ ငါလည်း စားမယ်ကွာ၊ ငွေ ဟိုဘက် နည်းနည်းတိုး”

သူ့လုပ်ရပ်က ဝရန်းသုန်းကား ဆန် လှတာမို့ ငွေက တစ်ဖက်သို့အမြန်ရွှေ့ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ သတိုးက ငွေတို့ နှစ်ယောက် ကြားမှာ မျက်နှာပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဝင်ထိုင်ရင်း၊ စားပွဲထိုးကို လက်ရပ် ခေါ်ကာ ဟင်းတွေတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မှာနေပါသည်။

“သတိုး ဘယ်လိုကြီးလဲကွာ၊ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး စားနေတာ၊ မင်း တမင် ဝင်နှောင့်ယှက်နေတာ အသိသာကြီးပဲ။ သွားကွာ စားချင်ရင်လည်း ဟိုဘက်မှာထိုင်၊ ကြားထဲမှာ ကပ်သီးကပ်သပ်လာမထိုင်နဲ့”

“မင်းက ဘာဖြစ်နေတာလဲ ၊ ငွေတောင် ဘာမှမပြောဘူး”

“ငွေက မပြောချင်လို့ကြည့်နေတာ”

“နင်ကပါ ငါ့ကို မကြည်ဖြူတာလား ငွေ”

“သတိုးကလဲနော်၊ မကြည်ဖြူတာ မဟုတ်ပါဘူးဟဲ့၊ နင်က ဗရုတ်သုက္ကလိကလုပ်နေတာကိုး စိတ်တိုတာပေါ့၊ နင်ပဲ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး၊ ငါလည်း ငါ့ ချစ်သူနဲ့ ငါ အေးအေးဆေးဆေးနှစ်ယောက်တည်း တွေ့ချင်၊ စကားပြောချင်သေးတာပေါ့၊ တကယ်ပဲ၊ ဒါတွေပြောပြနေရတာ ရှက်တောင်ရှက်ပါရဲ့၊ ဒီလိုမှမပြောရင်လည်း နင်ကမှ အလိုက်မသိတော့ ခက်တာပေါ့”

ငွေ့ကိုမော်ကြည့်လိုက်သော သတိုးရဲ့မျက်ဝန်းတွေ ဟာ ငွေ့ အဓိပ္ပါယ်မဖော်နိုင်သော အရိပ်အယောင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း အလိုက်သိရမှာပေါ့...ဆောရီး”

“ဟဲ့ ပြန်တော့မလို့လား၊ ဟင်းတွေမှာထားတယ် မဟုတ်လား”

“နင်တို့ စားလိုက်တော့၊ ပြီးမှ ကျသင့်ငွေ ငါပြန်ရှင်းပေးမယ်”

“သတိုးတစ်ယောက်ဟာ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး”

ငွေကသာ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် အဂ္ဂါကတော့ သိပါသည်။

သတိုးအူတိုနေတာ အဂ္ဂါရဲ့ငွေ့ အပေါ်ထားတဲ့ အချစ်ကိုမယုံကြည်နိုင်တာ။ ဒါကြောင့်ပဲ အမျိုးမျိုးအနှောင့်အယှက်ပေးနေခဲ့တာ။

ယောက်ျားချင်းမို့ သတိုးရဲ့နှလုံးသားကိုလည်း သူလှမ်းမြင်ရပါသည်။ ငွေ့အပေါ်ထားတဲ့ သတိုးရဲ့သံယောဇဉ် ကိုလည်း သူမှန်းဆမိပါသည်။ သို့သော် သတိုးကို ငဲ့ညှာပြီး ငွေ့ကို မချစ်ဘဲနေဖို့အထိတော့ သူနှလုံးသားက အတ္တမကင်း စင်သေးပါ။

ငွေ့အပေါ်မကြည်မဖြူ ဆက်ဆံခဲ့တာတွေဟာလည်း သံသယတွေကြောင့်သာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ။ သံသယတွေကြားက ခေါင်းပြုလာတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို မာနတွေ ဟန်ဆောင်မှုတွေဖြင့် ဇွတ်အတင်းကွယ်ကာ ထားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ဝုန်းခနဲပွင့်ထွက်လာခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ် ခုကို သူ ဘယ်လိုတားဆီးမလဲ။ သတိုးမယုံကြည်တာကိုတော့ သူစိတ်မကောင်းပါ။

အခန်း (၂၅)

“သတိုး ဘာလာရုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ငါ မင်းကားနဲ့ကားကြုံလိုက်မလို့”

အဂ္ဂါက သတိုးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြည့်မိလေသည်။ အမျိုးမျိုးနှောင့်ယှက်ဖို့ ကြံစည်နေသော သတိုးသည် သူ့ကားကို တမင်ထားခဲ့ကာ အဂ္ဂါကားကို မှီ၍စောင့်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဂ္ဂါကားသော့ဖွင့်လိုက်တော့ သတိုးက ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ ရှေ့ခန်းမှာ အခန့်သားတက်ထိုင်နေပြီး ကားကွက်ဆက်ကို လှမ်းဖွင့်လိုက်သည်။ အဂ္ဂါက ကွက်ဆက်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်ရင်း...

“သတိုး ဘာကောင်လဲကွာ၊ မင်း တမင်နှောင့်ယှက်နေတာ၊ ကလေးကျင့်ကလေးကြံတွေ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ဟိုမှာ ငွေထွက်

လာတော့မယ်၊ ငွေရှေ့မှာမင်းနဲ့ငါ စကား မများချင်ပါဘူး၊ မင်းမှာ ကားပါတယ် မဟုတ်လား၊ သွားပါကွာ”

“မသွားဘူးကွာ၊ ငါ့ငွေကိစ္စိတ်မချလို့ မင်းတို့နဲ့ အတူလိုက်မလို့”
“ကျွတ် ဘာစိတ်မချစရာအကြောင်းရှိလဲ၊ ငွေသိက္ခာပွန်းပဲ့အောင် ငါဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ငါမယုံဘူး”
“မင်း နည်းနည်းလွန်ပြီ ထင်တယ် သတိုး”

“မင်း သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါမယုံဘူး အဂ္ဂါ”
“လဲသေလိုက်ကွာ၊ မင်းမယုံလည်း ငါရှင်းမပြတတ်ဘူး၊ ငါ့ငွေကို ချစ်တယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်ငါ သေချာတယ် ၊ ငွေကလည်း ငါ့ကိုချစ်တယ်၊ ငါချစ်တာကိုယုံတယ်၊ ဒါဆို မပြီးဘူးလား၊ မင်းမယုံတဲ့ကိစ္စကို ထည့်စဉ်းစားရဦးမှာလား”

“မင်း ငွေကို ဘယ်လို သဘောထားခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ အသိဆုံးပဲ”
“ကျွတ် မင်းနားလည်အောင် ငါဘယ်လိုရှင်းပြရဦးမလဲဟိုမှာ ငွေလာနေပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ မနက်ဖြန်ကျ အဲဒီကိစ္စကို နှစ်ယောက် တည်းရှင်းမယ်”

ငွေက သူတို့ရဲ့ တင်းမာမှုကိုမသိဘဲ သူတို့အနီးသို့

ရောက်လာကား...

“ဟောတော့ သတိုးက ငွေထိုင်မယ့်နေရာမှာ အခန့်သား ပါလား၊ ဘာလိုက်ရုပ်ဦးမလို့လဲ၊ အမယ် မျက်နှာကြီးကလည်း ပုပ်သိုးနေတာပဲ၊ ကဲ ကဲ ကလေးကလိမ္မာတယ်၊ လိုက်ခဲ့နော်၊ အဂ္ဂါ ငွေတို့ သုံးယောက်အတူ မသွားဖြစ်တာကြာပြီနော်၊ သုံးယောက်အတူတူ ကော်ဖီသွားသောက်ကြရအောင်၊ ဒီကလေးကိုလည်းချောရင်းပေါ့”

ငွေက သတိုးကို နောက်ရင်း ကားနောက်ခန်းထဲဝင် ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အဲဒီနေ့က ငွေသည် ငွေပစ်ထားမိသည့် သူငယ်ချင်း လေးကို ချော့မော့ရင်း အဂ္ဂါကိုတောင် စကားသိပ်မပြောနိုင်ဘဲ သတိုးနှင့်သာ စကားဖောင်ဖွဲ့နေမိပါသည်။

နှင်းဆီဖြူနှင့်အလားတူသော သတိုးက ငွေကို ဖြူစင် စွာ နောင်ဖွဲ့ထားနိုင်ပြီး၊ နှင်းဆီနီနှင့် အလားတူသော အဂ္ဂါက တော့ ငွေကို ကြိုးပေါင်းများစွာဖြင့် ရုန်းမရအောင်အထပ် ထပ်နောင်ဖွဲ့ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ငွေဘဝအတွက်တစ် ယောက်ကို တစ်မျိုးစီ အရေးပါသည်ဟု ငွေယုံကြည်လက်ခံ ထားပါသည်။

အခန်း (၂၈)

လေတွေတဟူးဟူးတိုက်နေသော ဂေါ(ဖိ)ကွင်းအစပ်မှာ သူတို့ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရပ်လိုက်ပြီး၊ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ သတိုးက သူ့ကားကိုမှီကာ အဂ္ဂါကို စောင့်နေခဲ့တာမို့ အဂ္ဂါကသတိုးထံလျှောက်သွားတာ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်ရင်း.....

“ကဲ ပြော သတိုး၊ မင်းဘာပြောချင်လဲ၊ မင်း ဘာတွေကို မကျေနပ်ဘူးလဲ၊ ဘာတွေကို မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသလဲ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြော”

“အေး လိုရင်းကိုပြောရရင် မင်းကို ငါလုံးဝ အယုံအကြည် မရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် ငွေအပေါ်ထားတဲ့ မင်းရဲ့အချစ်ကို အတုအယောင်လို့ပဲ ယူဆတယ်၊ မင်းကိုချစ်နေတဲ့ငွေဟာ

တစ်နေ့တော့စိတ်ဆင်းရဲရမယ် လို့ပဲထင်တယ်။ ငွေ စိတ်ဆင်းရဲ ရမှာကို ငါမလိုလားဘူး။ အဲဒါပဲ အဂ္ဂါ၊ ဒါငါပြောချင်တာပဲ”
“မင်းကဘယ်လို အထောက်အထားတွေနဲ့ ဒီလိုစွပ်စွဲတာလဲ သတိုး...”

“မင်း စိတ်ကို မင်းပြန်ဆန်းစစ်ပေါ့၊ ငွေအပေါ် မင်းဘယ်လို သဘောထားခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လို ဆက်ဆံခဲ့သလဲ၊ ငွေသူဌေး သမီးဆိုတာ သေချာသွားပြီးတဲ့နေ့ခက်မှာ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ချစ်သွားရတာလဲ”

“မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုစွပ်စွဲချင်သေးတာလဲ၊ ငွေကိုသူဌေး သမီးမို့ အပိုင်ဖမ်းတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား၊ မင်းသူငယ်ချင်း အဂ္ဂါဟာ အဲဒီလောက် အောက်တန်းမကျဘူးဆိုတာ မင်းသိထား ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဧါလည်း စုတ်ပြတ်သပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ သတိုး၊ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့ကိစ္စမှာ ငွေကြေးကိစ္စကို ထည့်တွက်စရာတောင် မလိုဘူးကွာ”

“ငါ ဒီသဘောမျိုးမဆိုလိုပါဘူး၊ မင်းရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကို အံ့ဩတာ၊ ငွေနေရာမှာ ဝင်စားကြည့်ပြီး မယုံနိုင်တာ”

“သတိုး သတိုး၊ ငါ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ၊ အချစ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အပြစ်ပေးရတဲ့ သေခွန်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံနေတတ်

တယ်၊ ငွေအပေါ် မယုံတာတွေ တင်းမာတာတွေရဲ့ နောက် ကွယ်မှာ ချစ်ခြင်းဆိုတဲ့ ဝှက်ဖဲတစ်ခုရှိနေနိုင်တယ်လို့ မင်းတစ်ခါ မှစဉ်းစားမကြည့်မိဘူးလား၊ အဲဒီ ဝှက်ဖဲဟာ မထင်မှတ်တဲ့ အချိန်မှာ လှပတဲ့အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို မဖန်တီးနိုင်ဘူးလား”
“ဒါက မင်းရဲ့ဆင်ခြေတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်းစကားက သိပ်ကလေးဆန်မနေဘူးလား သတိုး”

“ငါသိထားသလောက်ကတော့ မင်းဟာ မိန်းမတွေကို အထင် သေးတယ်၊ တော်ရုံမိန်းမဆိုရင် အထင်မကြီးဘူး၊ ငွေတို တွေစ၊ ကတည်းကမင်း အထင်သေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖေးမရမယ့်အစား နိမ့်ပြီး ဆက်ဆံတယ်၊ နိုင်လို့ရတိုင်း နိုင်ချင်တယ်၊ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံတယ်၊ ငွေဟာ အဆင့်အတန်းမနိမ့်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ဆိုတာ သိတော့မှ မင်းရဲ့အထင်သေးမှုတွေ ပျောက်ပြီး ငွေကို အလျှော့ပေးလာတယ်၊ နောက်ဆုံး ချစ်သူ အဖြစ်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းလိုက်တယ်၊ ငွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သဘောထားကြီးမှု၊ မြတ်နိုးမှု၊ သနားငဲ့ညှာမှုဆိုတာ မင်းဆီမှာ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့ဘူး၊ ကဲ ဘယ်မှာလဲ မင်းရဲ့စစ်မှန်တဲ့အချစ်”
“အချစ်ဆိုတာ ငါ့ရင်ထဲမှာရှိတာလေ၊ ငါ့ခံစားချက်လေ၊

အချစ်ဆိုတာကို ဆွဲထုတ်ယူပြီး ဒီမှာပါ။ စစ်ပါတယ်လို့ ပြလိုရနိုင်သလား။ အချိန်အခါနဲ့ ငါ့ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ဆော့ကြည့်လိုက်ပေါ့ သတိုး၊ မင်း တစ်နေ့ကျ နားလည်လာပါ လိမ့်မယ်။ ကဲ ဒါထက်ပိုပြီးတော့လည်း ငါ့မှာ ရှင်းပြစရာ စကားလုံး မရှိတော့ဘူး၊ ငါ သွားတော့မယ်”

အဂ္ဂါသည် သူ့ကားဆီသို့ပြန်လျှောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ကားကို သတိုးဘေးမှတွေ့ပိုက်ကာ မောင်းထွက်လာ တာမို့ သတိုး နားအရောက်မှာ ကားကိုရပ်တန့် လိုက်ရင်း...

“သူများရဲ့စိတ်ကိုပဲ လိုက်သံသယဖြစ်မနေနဲ့ သတိုး၊ မင်းစိတ်ကို မင်းသေချာပြန်စစ်ဆေးလိုက်ဦး၊ ငွေအပေါ်မင်းရဲ့စိတ်ကရာ ပုံမှန်ဟုတ်ရဲ့လား”

အဂ္ဂါက သတိုးနဲ့ဘေးမှ ကားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းမောင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။

တစ်နိး (၂၉)

သတိုးဘာပဲပြောပြော၊ ငွေနှင့်အဂ္ဂါတို့မှာ လက်ထပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဂ္ဂါသည် ငွေကို သူ့အမေထံ ဧည့်ဆောင်သွားခဲ့ပြီး၊ သူ့ရဲ့သတိုးသမီးလောင်းအဖြစ် မိတ်ဆက် ပေးခဲ့လေသည်။ အဂ္ဂါရဲ့မာမိက ငွေကို မြင်မြင်ချင်း သဘောကျကာ...

“ဟယ် သမီးလေးက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ဖြူဖြူ၊ စင်စင်သဘောကောင်းကောင်းပုံစံမျိုးလေးပဲ၊ သား ဘယ်ကများ ရှာတွေ့လာသလဲကွယ်”

“လမ်းဘေးကတွေ့တာ မာမိ”

“ဟဲ့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”

“လမ်းဘေးကဆိုတာက လမ်းဘေးမှာ သူ့ကားပျက်နေတုန်း

တွေ့တာကို ပြောတာမပါ မာမိရဲ့။”

“မင်းဟာလေ အပြောအဆိုကို မဆင်ခြင်ဘူး။”

ငွေက သူ့မာမိမမြင်အောင် လက်သီးထောင်ပြလိုက်သည်။

အဲဒါ ငွေ့ကို သရော်တာ မဟုတ်လား အ...ရဲ့။

“အေးကွယ် မာမိလည်း ခုမှပဲ စိတ်အေးရတယ်။ မာမိ ကတော့ ကိုယ့်သားသမီးကို အရွယ်ရောက်လို့ ပညာစုံရင် အိမ်ထောင်ရက်သားချပေးပြီးမှပဲ စိတ်ချချင်တယ်။ ခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေမှာလည်း အန္တရာယ်က အများသား မဟုတ်လား သမီးရယ်၊ မိန်းကလေး အနှောင့်အယှက်ဆို ပိုကြောက်ရသေးတယ်။ -ကိုယ်က အပျော်သဘောသွားပတ်သက်မိလို့ မိန်းမလည်တွေနဲ့တွေ့ရင် ကိုယ်ပဲ သိက္ခာကျရမှာ မဟုတ်လား။”

“သူက မိန်းကလေးတွေကို အပျော်သဘောသွားပတ်သက်စာတ် သလား အန်တီ၊ ငွေ့လည်း သူ့ကို သိပ်မသင်္ကာဘူး။ သူ့အကျိုးမှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဘာတွေများတွေ့မိသလား...”

“ဟင် အဲ သားက အဲဒီလောက်ကြီးတော့”

“ဟား ဟား အလကား မာမိရေ အဲဒါ ငွေ့ မာမိကို သက်သက်ကြပ်နေတာ၊ ဟိုတစ်ခါ မာမိတွေ့တဲ့နှုတ်ခမ်းနီ ကိစ္စက

သူ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်လုပ်ကြတာ၊ သူ့နှုတ်ခမ်းနီ တောင်နဲ့ ကျွန်တော်အလစ်မှာ ကျွန်တော့် အကျိုးကို ခိုးသုတ်ထားတာ၊ ကျွန်တော် ဘုဂလန်ပြောတာကို ကြည့်မရလို့တော့ သူ့မှာ ဗရုတ်ကျကျအကျင့်ရှိတယ် မာမိ၊ ဆုံးမဖို့က မာမိတာဝန်ပဲ။ မာမိလက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ”

ငွေ့နဲ့ယောက္ခမလောင်းတို့ရဲ့ တွေ့ဆုံပွဲက ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှု ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာပြီးဆုံးခဲ့ကြပါသည်။

ခဏန်း (၃၀)

ငွေ၊ မေမေနှင့် အဂ္ဂါတို့ရဲ့အေးဆုံးပွဲကလည်...ငွေ
မျှော်လင့်ထားသလိုပင် ချောမွေ့နေခဲ့ပါသည်။

“သမီးကိုတော့ မောင်အဂ္ဂါတော်တော်သည်ညည်းခံရမယ်၊
သမီးက အလိုလိုက်ထားတော့ ဆိုးချင်တယ်ကွယ်”

“သူ့ဆိုးတာတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်တွေ့ပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို
နောက်ချင်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်သူဆင်းရဲချင်ယောင်ဆောင်ပြီး
ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လာလုပ်တယ်လေ”

“ဘုရားရေ အမလေး မေ အခုမှသိရတာပါလား ငွေရယ်၊
ညည်းက အကြံနဲ့ကိုး၊ အန်တို့ကို ဒီအကြောင်းတွေ သူပြော
မထားဘူး မောင်အဂ္ဂါရေ”

ရိုးလှသော မေက ခုမှပဲ ရင်သပ်ရုံမောဖြစ်နေသည်။

ငွေကလည်း ငွေရဲ့ဗရုတ်ကျမှုတွေကို ကြုံပြောမထားခဲ့ပေ။ ငွေက ဖော်ကောင်လုပ်နေသော အဂ္ဂါကို မျက်စောင်းထိုး လိုက်မိပါသည်။ မေသည် အဂ္ဂါကို တွေ့တွေ့ချင်းပဲ ရင်းနှီး ချစ်ခင်ပုံနှင့်....

“သမီးက သူ့မှာ လက်ထပ်ဖို့ရည်စူးထားတဲ့ ချစ်သူရှိ နေပြီဆိုပြီး သူ့အဖေဆီလည်း ဖုန်းဆက်ပြော၊ အန်တီကိုလည်း ပြောပြီး သားအကြောင်းနည်းနည်းပါးပါးပဲ ကြုံပြောထားတာ၊ မေတို့ချင်း တွေ့မှ မေသိချင်တာတွေမေးကြည့်ပေါ့တဲ့၊ ကဲ ဘယ်လောက် ဗရုတ်ကျလိုက်သလဲဆိုတာ...”

“သူကလေ ငွေ့ကို အမြဲစွပ်ဟောက်နေတာ မာမိရဲ့၊ ငွေ့ကို သူ့ကကယ်ချစ်ရဲ့လားဆိုတာတောင် မသေချာဘူး၊ မေပဲ နည်းနည်းစစ်ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဪ ဝီကောင်မလေးဟာ”

ငွေတို့သည် နစ်ဘက်မိဘများကို ချွံနဲ့ကြရင်း... လက်ထပ်မည့်ရက်ကို လျှင်မြန်စွာသတ်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်ထိ အနှောင့်အယှက်ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ ချောမွေ့ဖြောင့်ဖြူးခဲ့ကြပါသည်။

အခန်း (၃၁)

လက်ထပ်ရက်ကို သတ်မှတ်လိုက်ကြပြီး နောက်တစ်နေ့ မှာပင် ငွေနှင့်အဂ္ဂါသည် ရုံးရှိစန့်ထမ်းများအားလုံးရှေ့တွင် ငွေတို့ရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းကို ကြော်ငြာလိုက်လေသည်။

“အားလုံးကို အသိပေးစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်နဲ့ ငွေကြေးမုံတို့ ရှေ့လထဲမှာ လက်ထပ်ကြဖို့ဆုံးဖြတ် ပြီးပါပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့..ငွေကလည်း အားလုံးကို လှည့်စားခဲ့မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငွေ ဆင်းရဲချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့စဉ်က သား စနာပေးခဲ့ကြတဲ့...နွယ်နီတို့ ကေတို့အားလုံး အားလုံးကို အနူး အညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငွေ့ရဲ့မုသားတွေအတွက် အဂ္ဂါနဲ့

သတိုးက ခွင်လွတ်သလို ကျန်တဲ့သူအားလုံးကပါ ခွင်လွတ်ပေးကြဖို့ လောဘတကြီးတောင်းဆိုပါတယ်။

“ဟေး...ဟေး ထင်တယ်၊ ကေ အစကတည်းက ထင်သားပါ။ ငွေဟာ ဆင်းရဲတဲ့သူမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆိုတာ...”

“ခုတလော ကိုအဂ္ဂါကြည့်ရတာ သဘောကောင်းကောင်း ရွှင်ရွှင်ပျပျဖြစ်နေတာ တစ်ခုခုတော့တစ်ခုခုပဲလို့ နွယ်နီထင်နေတာလက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး...”

“ငွေ... ငွေတို့လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုအဂ္ဂါ ခုလိုသဘော ကောင်းကောင်းလေ အမြဲဖြစ်နေအောင် ထိန်းထားပေးနော်...ဒါမှ နွယ်နီတို့အဆုတ်မခံရမှာ...”

အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆူညံပျော်ရွှင်သွားကြပါသည်။ အဂ္ဂါကလည်း ရယ်မောရွှင်ပျနေကာ ဝန်ထမ်းအားလုံးနှင့် တရင်းတနီး ရောနှောစကားပြောနေခဲ့သည်။ ရုံးဝန်ထမ်းကောင်လေးတစ်ယောက်က ရုတ်တရက် မတ်တပ် ထရပ်ကာ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်....

“ဪ ဆန်းကြယ်လိုက်တာနော်၊ အချစ်ဆိုတာ... မျက်နှာတည်တည်ကိုတောင် ရယ်မောရွှင်ပျတဲ့မျက်နှာမျိုးဖြစ်လာအောင် ပြောင်းလဲနိုင်စွမ်းရှိပါတယ်လား”

“ဟေး...ဟေး၊ ဖြောင်း...ဖြောင်း”

ထိုကောင်လေးအပြောကို အားလုံးကသဘောတကျ အားပေးလိုက်ကြလေသည်။

“ပြောကြဗျာ ကြိုက်သလိုပြောကြတော့...”

အဂ္ဂါသည် အားလုံးအပေါ်ဗွေမယူဘဲ ပြုံးပြုံးကြီးကျေနပ်နေခဲ့သည်။ ငွေသည် သတိုးကိုသတိရသွားရကာ...

“ဒါနဲ့ သတိုးတစ်ယောက်ကော မမြင်ပါလား၊ ဒီကောင်ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“ရှိမယ် ရှိမယ်၊ မနက်ကတော့ တွေ့လိုက်တယ်”

“စတိုးခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းစစ်နေတယ် ထင်တယ်”

“သတိုးတစ်ယောက်ဟာ အချိုးကိုမပြေဘူး၊ အရေးထဲကျမှ ပစ္စည်းစစ်နေရတယ်လို့... အဂ္ဂါ ငွေ သတိုးကို သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ငွေက စတိုးခန်းထဲဝင်လာကာ သတိုးကို ရှာလေသည်။ ပစ္စည်းတွေက ပြည့်ကျပ်နေတာမို့ သတိုးကို မမြင်ရ။

“သတိုးရေ”

ငွေက အော်ခေါ်ရင်း စက္ကူသေတ္တာတွေပုံထပ်ထားသည့်နေရာနားကို ရောက်လာပါသည်။

“ဟဲ့ ကြည့်စမ်း နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ”

သတိုးသည် စက္ကူပုံ တစ်ခုကို မှီကာ မျက်နှာပေါ် ဦးထုပ်တစ်လုံးအုပ်ပြီး ထိုင်နေခဲ့လေသည်။ ငွေက သတိုး မျက်နှာပေါ်က ဦးထုပ်ကိုဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သောအခါ သတိုးက မျက်စိ ပျက်၊ မျက်နှာပျက်ဖြင့်...

“ဟာ ဘာလဲဟာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ ပစ္စည်းစစ် ရင်း ညောင်းလာလို့ ခဏထိုင်နေတာ၊ လာမနှောင့်ယှက်စမ်းပါနဲ့ ငွေရာ...”

“နားချင်လည်း ကိုယ့်ရိုးခန်းထဲကိုယ်ဝင်နားနေပါလား၊ လာပါ သတိုးရာ..ငွေတို့ လက်ထပ်မယ့်သတင်းကို အားလုံးရှေ့မှာ ကြော်ငြာနေတာဟာ၊ နင်တစ်ယောက်တည်းဘက်ပဲပြီး ခွဲထွက် မနေစမ်းပါနဲ့...လာ လာ သွားမယ်”

ငွေက သတိုးလက်ကိုဆွဲယူလိုက်တော့ သတိုးက ငွေကို တုန်လှုပ်စွာကြည့်ရင်း...

“နင်တို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရက်တောင်ရွေးပြီးသွားပြီ”

“ဪ... ဪ...”

“လာ မြန်မြန် ဟိုမှာအားလုံးစောင့်နေကြတယ်”

ငွေ့နောက်မှ လိုက်လာသောသတိုးကို မြင်တော့ အားလုံးက ရယ်မောကြရင်း...

“သတိုးတစ်ယောက်တော့ ဘက်ပဲကျန်ခဲ့ပြီ၊ အကြာမခံနဲ့လေ သတိုးရဲ့ ချစ်သူလေးတစ်ယောက်လောက် အမြန်ရှာပြီး သူတို့ ထက်ဦးအောင် လက်ထပ်လိုက်စမ်းပါ”

သတိုးက အားလုံးနှင့်ရောကာ ရယ်မောနေခဲ့ပါသည်။ သတိုး ရဲ့ ရယ်မောခြင်းတွေထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုမပါတာကို အဂ္ဂါ တစ်ယောက်သာ သိလေသည်။

အခန်း (၃၂)

ငွေ.....

နင်နဲ့ငါ ကော်ဖီအတူမသောက်ရတာကြာပြီ။ ငါ့ကို
နင်ကြိုက်တဲ့ Blue mountain တစ်ခွက်လောက်လိုက်တိုက်
ပါလား...။

နင်...အခု ထွက်လာခဲ့။

ငါ ကားပါတင်နားကစောင့်နေမယ်

သတိုး...

“ သတိုးတစ်ယောက်ကတော့ ရစ်ပြီကွာ...ဒီမှာ အလုပ်တွေ
မပြီးနိုင်ရတဲ့ကြားထဲ...”

ငွေ့စားပွဲပေါ်မှာ ဖိထားသည့်စာရွက်ခေါက်လေးကို
ဖြန့်ဖတ်လိုက်ပြီး...ငွေက တီးတိုးညည်းညူမိပါသည်။

အဂ္ဂါကလည်း အပြင်ထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မလာသေးပါ။ ရုံးချိန်အတွင်း ခေါ်နေတာမှို ငွေ စိတ်ရှုပ်သွားရသည်။ လိုက်ကာစကို သေးသို့ကပ်ကာ ကားပါကင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်မိတော့ သတိုးက ရောက်နှင့်နေခဲ့ပြီ။

ငွေက အကျိုးအကြောင်းပြောရန် သူ့ဆီထွက်လာခဲ့သည်။ သူက ငွေကိုတွေ့တွေ့ချင်း ကားတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ထားလိုက် သည်။

“နှင့်ကားတံခါးကြီး ပြန်ပိတ်လိုက်ဦး။ ငွေ လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ရုံးချိန်အတွင်းကြီး ဘာရောဂါ ထ,တာလဲ သတိုးရယ်၊ ညနေမှ သွားပါလား။”

“ညနေ ငါ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုသွားစရာရှိတယ်”

“ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန်ပြန်မှသွား”

“ငါက အခုပဲသွားချင်တာ”

“ခက်ပါလား...။ အဂ္ဂါလည်းမရှိဘူး။ နင်နဲ့ငါကပါ အပြင်ထွက် သွားတော့ ရုံးကအလုပ်ကိစ္စတွေ လစ်ဟင်းကုန်မှာပေါ့...”

“ခဏပဲ၊ မကြာပါဘူး”

“ဇွတ်ပဲဟာ၊ နင့်ကြည့်ရတာ ကလေးဆိုးကြီးကျနေတာပဲ။ ကဲ တက် သွားမယ်...ခဏဆိုခဏမိနော့၊ ခြေခံ နေဦး...”

ငါတို့ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ရုံးမှာ မှာခဲ့ဦးမယ်လေ...”

“မှာမနေပါနဲ့ဟာ၊ ခဏပဲ၊ ပြောချင်ရင် ဟိုရောက်မှ ငါ hand phoneနဲ့ လှမ်းပြောလည်းရတာပဲ၊ နင့် hand phone က ဘယ်မှာလဲ ပါလာလား...”

“ဘယ်လိုလုပ် ပါမလဲ၊ ဝိုက်ဆံအိတ်တောင်မပါဘူး၊ နင်နဲ့ လိုက်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ထွက်လာတာမှ မဟုတ်တာ...”

ငွေသည် သတိုးနံ့သားမှောင်ထိုင်လိုက်ချိန်အထိ သတိုးအပေါ် သံသယမရှိခဲ့ချေ။

သတိုးက ကားတံပုံမှန်ထက်အချိန်မြင့်ကာ မောင်းထွက် လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှ စ,ကာ ငွေတို့သုံးယောက်ကြားမှာ မယုံနိုင် စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အခန်း (၃၃)

သတိုးအတွက်တော့ ဒီနေ့ဟာ မိုက်မမှုတစ်ခုအစပြု ခဲ့သော
နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် အမည်းစက်တစ်ခုအဖြစ်
ထင်ကျန်ရစ်မည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဖန်တီးမည့်ခရီးကို သူ
စတင်ခဲ့မိပြီဖြစ်သည်။

ငွေကို ချစ်သောစိတ်၊ ပိုင်ဆိုင်လိုသောစိတ်၊ အဂ္ဂါရဲ့
ရှင်ခွင်ဆီမှာ ငွေကို စိတ်မချနိုင်သည့် ခံစားမှုတွေက သူ့ရဲ့
ဆင်ကန်းတော့တိုးလုပ်ရပ်ကို တွန်းအားပေးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

သတိုးက ကားကို မြို့ပြင်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်
ချိန်တွင် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်လိုက်လာသော ငွေက
မျက်လုံးလေးပြူးဝိုင်းကာ...

“ဟဲ့ သတိုး ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ ကော်ဖီဆိုင်က တက္ကသိုလ်

ရိပ်သာလမ်းထဲမှာပဲ...”

“မြို့ပြင်ဘက်သွားမလို့...”

“ဪ မြို့ပြင်မှာအသစ်ဖွင့်တဲ့ကော်ဖီဆိုင်ရှိလို့လား၊ နင်ဟာလေ တော်တော်အတတ်ဆန်းတယ်၊ အချိန်သိပ်ကြာလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ မြန်မြန်တော့မောင်း...”

ငွေရဲ့ယုံကြည်မှုက သူ့ရဲ့မိုက်မမှုကိုလှောင်ပြောင်သရော်နေခဲ့သည်။ ငွေသည် သူ့ကိုယုံကြည်စိတ်ချစွာပင် ကက်ဆက်ကို လှမ်းဖွင့်ရင်း သီချင်းညည်းနေလိုက်သေးသည်။ သူ့ကားက မြို့ရဲ့အနားသတ် နယ်နိမိတ်ကိုပင် ကျော်လွန် လာခဲ့ပြီ။

ငွေသည် ရုတ်တရက် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ကာ...

“သတိုး ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“နင့်ကို လက်ထပ်မလို့ခေါ်လာတာ”

“အရူး၊ နောက်မနေနဲ့...”

“တကယ်ပြောတာ ငွေ၊ ငါ နင့်ကို အဂ္ဂါရင်ခွင်ထဲ မထည့်နိုင်ဘူး”

ငွေသည် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားရသော်လည်း သတိုးကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိရင်း...

“ဪ ဒီလိုကိုး၊ ကဲ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲပြော၊ ပဲခူးဘက်

ကိုလား...”

“ငွေ ငါနောက်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်ပြောနေတာ”
“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်၊ နင်တကယ်ပြောနေတယ်ဆိုတာကိုလည်းယုံတယ်”

“ယုံရင် နင်ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုရန်မလုပ်တာလဲ”

“နင်က ရန်လုပ်ရလောက်အောင် မိုက်မဲတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူငယ်ချင်းလေးရယ်၊ နင့် စိတ်ကို ငါ အသိဆုံးပါ၊ ကဲ နင်ခေါ်တဲ့နောက်ကိုလိုက်ရင်း တို့နှစ်ယောက် စကားပြောကြတာပေါ့...”

သတိုးသည် ငွေရဲ့ဆန်းကြယ်မှုကို အံ့ဩလို့သာနေမိပါသည်။ ငွေကတော့ သွေးပူတုန်လှုပ်ခြင်းအလျှင်း မရှိပါ။ ဘေးဒတ်ရှိတုတ်ထဲက သကြားလုံးဘူးကို ထုတ်ယူကာ သူ့လည်းယူစား၊ သတိုးကိုလည်း အခွံခွာပြီး လှမ်းပေးနေသည်။

သတိုးက သကြားလုံးကို လှမ်းယူရင်း ငွေကို စိတ်မှနှံ့ရဲ့လားဟူသောအကြည့်ဖြင့် အူကြောင်ကြောင်ကြည့်မိလေသည်။ ငွေက ထပ်ပြုံးမြဲကာ...

“ဘာလဲ ငွေကို စိတ်မနှံ့ဘူးထင်သွားလို့လား၊ အထင်မမှားပါနဲ့၊ သတိုးလေးရယ်၊ ကဲ သတိုးဘာပြောချင်လဲ၊

သတိုးရင်ထဲမှာ ရှိတာတွေအားလုံးဖွင့်ထုတ်မစ်လိုက်၊ ငွေ
နားထောင်ပေးမယ်၊ ပဲခူးမရောက်ခင်အထိပေါ့ ဟုတ်လား။”

သတိုးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း...

“ကောင်းပြီ ငွေ၊ ခုချိန်မှာ ငါ့စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရ
တုန်လှုပ်နေတယ်၊ နင့်ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရတာဟာ ငါ့ဘဝရဲ့
အကြီးမားဆုံး ဆုလာဘ်တစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုပဲ”

“ငါ နင့်ဘေးနားက ခွဲခွာသွားဖို့ စဉ်းစားကြည့်တယ်၊ ဘယ်
လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နင့်နဲ့ ငါကြားကို အဂ္ဂါဆိုတဲ့ စည်းတစ်
ခုခြားသွားပြီးကတည်းက ငါနဲ့နင်ဟာ အလိုလိုဝေးသွားတယ်၊
နင့်နဲ့အတူ ကော်ဖီသောက်ခွင့်၊ နင့်ကိုပြန်လိုက် ပို့ပေးခွင့်
ဘာမှမရတော့ဘူး...”

“နင့်ကို ငါသိပ်ချစ်တယ်ငွေ...၊ လမ်းဘေးမှာ ကိုးရိုးကားရှားပုံစံနဲ့
စ၊ တွေ့ကတည်းက ငါ့ နင့်ကိုတန်ဖိုးထားခဲ့တယ်၊ အဂ္ဂါကို
ငါမယုံဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် အဂ္ဂါဆီက စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကိုပဲ
နင်ရထိမိမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

“သူ့အချစ်ကို ငါမယုံဘူးငွေ...၊ ဒါကြောင့် နင့်ကိုစိတ်မချနိုင်ဘူး။
ပြီးတော့ ငါ ငါ နင့်ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး”

“ငါ မိုက်ပါရစေ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ မိုက်ပါရစေ ငွေရယ်။

ငါ့ကိုခွင့်ပြုပါ...”

သတိုးရဲ့ စကားလုံးများက ငွေရင်ထဲကို နစ်ဝင်သွား
ခဲ့ပါသည်။

ဖြစ်ရလေ သတိုးရယ်။ ငွေ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်း
ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နှလုံးသားဆိုတာ ပြင်ဆင်လို့လည်း မရနိုင်
တော့ဘူး...။

“သတိုးပြောပြီးပြီးဆိုရင် ငွေကို ပြောခွင့်ပြုပါ သတိုး”

“အချစ်ဆိုတာဟာ ဘာနဲ့ဘာပေါင်းရင် ဘာရတယ်ဆိုပြီး၊
အိကွေးရှင်းချပြီး...အဖြေရှာလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ သတိုး
ရယ်...၊ ချစ်ခြင်းမှာတည်မြဲတဲ့ ပုံသေနည်းရှိလို့လား...”

“အဂ္ဂါရဲ့ ဟိုအလျင်က ငွေအပေါ်ပြုမှုခံစားတာတွေအတွက် ငွေ
သူ့ကိုမချစ်ရဘူးလို့ ဘယ်လိုအရာကမှ တားမြစ်လို့ မရဘူး
ငါ သူ့ကိုသိပ်ချစ်သွားခဲ့ပါတယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ့ဆီက
အဆိုးတွေရခဲ့ရင်လည်း ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ သည်းခံခွင့်လွှတ်
ငါ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ...၊ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခတွေရလာခဲ့ရင်လည်း
အဲဒီဒုက္ခထဲမှာ ငါ ပျော်နေမယ်ဆိုရင် နင် မကျေနပ်နိုင်ဘူးလား၊
ပိတ်မချနိုင်ဘူးလား...”

သတိုးက ကားကို လမ်းဘေးတွင် ဖြည်းဖြည်းစွာ ရပ်

တန်ခွဲလေသည်။

“သတိုးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ပါလို့ ငွေက စပြီး မတောင်းဆိုဘူး သတိုး၊ သတိုးဆန္ဒအရ ရှေ့ဆက်သွားနိုင် သလို နောက်ကို ဆုတ်လို့လည်း ရတယ်”

ငွေက သွေးအေးစွာပြောရင်း ကားနောက်မှီပေါ် သက်သောင့်သက်သာ ကျောခိုကာ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

“ငွေရယ်...”

သတိုးသည် ငွေကိုငေးကြည့်ရင်း၍ တွေ့ဝေတိတ်ဆိတ် သွားခဲ့သည်။

“တစ်ခုထပ်ပြောချင်သေးတယ် သတိုး၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ် မါတယ်၊ အဖြူစင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ငါ သိပ်ချစ်တယ်၊ နင့်ရဲ့ အရောင်ပါတဲ့ အချစ်ကို ငါမတုံ့ပြန် နိုင်တော့ပေမယ့် တန်ဖိုးတော့ထားတယ်၊ ငါ သိမ်းထားပေးပါ မယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ငါ အဂ္ဂါအပေါ်ချစ်တဲ့အချစ်၊ အဂ္ဂါက ငါ့ အပေါ်ချစ်တဲ့အချစ်ကိုလည်း နင်တန်ဖိုးထားပေးစေချင်တယ်”

သတိုးသည် ငွေရဲ့လေးနက်တည်ကြည်သော မျက်နှာ ကလေးကို တသသငေးကြည့်မိခဲ့ပါသည်။ ငွေရဲ့ ခိုင်မာတော့သော အချစ်က သူ့ရဲ့စိတ်မိမှုကို လှောင်ပြောင်သရော် နေခဲ့သည်။ သူက

မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ထဲ ဝှက်ထည့်ရင်း ငြိမ်သက် သွားခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာတွေ ခမ်းခြောက်သွားတော့မှ ငွေကို မေးကြည့်ရပါသည်။

“ဆောရီး ငွေ၊ ငါ မှားသွားခဲ့တယ် တောင်းမန်ပါတယ်၊ ငါ နင်တို့အချစ်ကို တန်ဖိုးထားပါ့မယ်၊ နင့်ကို အဂ္ဂါဆီပြန်ပို့ ပေးမယ်၊ ငါ့ကို ရန်မလုပ်တဲ့အတွက်လည်း အရမ်းကျေးဇူးတင် ပါတယ်”

သတိုးက သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ဘူးလေးတစ်ဘူး ထုတ်ယူ ဖွင့်ပြလိုက်ရင်း....

“ဒီမှာ ငွေ၊ ဒါ ငွေကိုဆင်းရဲတယ်လို့ ထင်ခဲ့တုန်းက ငွေ အတွတ်ရည်စူးပြီး ဝယ်ထားတဲ့နားကပ်ကလေးပါ၊ ဒီ နားကပ် ကလေးကိုတော့ ငါ ပန်ပေးလိုက်ပါရစေ၊ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ပါ”

“လှသားပဲ သတိုးရဲ့ ဖန်ပေးလေ၊ နေဦး ငါ့နားကပ်ချွတ် လိုက်ဦးမယ်”

ငွေသည် အဂ္ဂါထံပြန်ရတော့မည်ဖြစ်၍ ချက်ချင်း ရွှင်လန်း လစကား နားကပ်ကလေးကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

ငွေက နားရွက်ကလေးကိုဝှဲပေးလိုက်သောအခါ သတိုးဟာ ငွေရဲ့နားရွက်ကလေးကို မရော့ရဲကိုင်ကာ နားကပ် သေးသေးလေးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဝတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကောင်းကင်တွင် နေရောင်ပျောက်စပြုသည့်အချိန် တွင်
ငွေတို့ကားလေးက ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်ခဲ့
လေသည်။

ခဏန်း (၃၄)

ငွေ ပထမဆုံးရင်ဆိုင်ရသည်မှာ အဂ္ဂါရဲ့ ဒေါသဖြစ်သည်
ငွေရဲ့ရိုးစင်းသော ဖြောင့်ချက်တစ်ခုက အဂ္ဂါရဲ့ ဒေါသက
မွေးဖွားစေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

မှောင်စပျိုးသည့်အချိန်တွင်ကျမှ ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့
ပြန်ရောက်လာခဲ့သော ငွေသည် သတိုးကိုအဂ္ဂါရှေ့သို့ခေါ်ဆောင်ကာ
အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံတောင်းပန်စေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ငွေက အဂ္ဂါအပေါ်
ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်လိမ့်မည်ခြင်း မပြုလိုခဲ့ပေ။

“ဗြူးကွယ်ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကနေ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ သံသယတွေ
ကို ငွေ မခံစားချင်ဘူး သတိုး... သတိုး အဂ္ဂါကိုအမှန်အတိုင်း
ဝန်ခံရင်ဆိုင်ပါ၊ အဂ္ဂါ ဖုန်းကို ငွေခေါ်ပြီး ချိန်းလိုက်ဖယ်

ငွေက သတိုးဖုန်းကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အဂ္ဂါရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ထွေကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ ဖုန်းဝင်သွားသည်နှင့် တစ်ဖက်က အဂ္ဂါရဲ့ ဒေါသတကြီးအသံပေါ်လာကာ...

"သတိုး မင်း အခုဘယ်ရောက်နေလဲ...ငွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ငွေကို မင်းခေါ်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း ဖုန်းပိတ်ထားတာလည်း လုံးဝမရှိသေးဘူး၊ ဟောကောင်မင်း..."

"အဂ္ဂါ သတိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေပါ သတိုးဖုန်းနဲ့ဆက်နေတာပါ"

"ငွေ မင်း သတိုးဘေးမှာရှိနေတယ် မဟုတ်လား...၊ ကိုယ့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းငွေ၊ ကိုယ် မင်းတို့ကို လိုက်ရှာနေတာ တစ်မြို့လုံးနဲ့နေပြီ၊ ရုံးက လူတွေက မင်း သတိုးကားနဲ့ပါ သွားတယ်၊ ဘဝမှမမှာခဲ့ဘူး ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ ရုံးဆင်းတဲ့ အထိ မင်းရှောသတိုးပါ ပြန်မလာဘူး၊ သုံးယောက်စလုံးရဲ့ သိက္ခာတွေ ပဲ့ရွဲ့ကုန်တော့မယ်ကွ၊ မင်း သိရဲ့လား"

"ဒေါသကိုလျှော့ပါ အဂ္ဂါ၊ သတိုးဘေးနားမှာ ငွေရှိနေတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဂ္ဂါစိတ်ပူသလို သိက္ခာတွေပဲ့ရွဲ့စေမယ့် ဖြစ်ရပ်မျိုးတွေ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ အဂ္ဂါ အခုဘယ်မှာလဲ...ငွေတို့က ကားပေါ်မှာပဲ၊ ဂေါ(ဖ်)ကွင်းနားရောက်နေပြီ..."

"ကောင်းပြီ...အဲဒီကစဲစောင့်၊ ကိုယ် ငါးဖိနပ်အတွင်းရောက် အောင်လာခဲ့မယ်"

ငွေနဲ့သတိုးက ကားကိုဂေါ(ဖ်)ကွင်းအစပ်မှာရပ်ကာ မကြာခင်ကျရောက်လာမည့် ကံကြမ္မာတစ်ခုကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ ကြသည်။ ကံကြမ္မာတစ်ခု လှပမည်မလှပမည်ဆိုတာကိုတော့ ငွေတို့ကြိုတင် မမှန်းဆနိုင်ပေ။

"သတိုးကို အဂ္ဂါ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါစေ..."

ငွေက ခပ်တိုးတိုး ဆုတောင်းနေဆဲ၊ အဂ္ဂါကားက ငွေတို့ဆီ ဦးတည်လာနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

"ငါ မစွန့်လွှတ်နိုင်လို့ ခေါ်သွားမိတဲ့ ငွေကို မင်းလက်ကို ပြန်အပ်ပါတယ် အဂ္ဂါ...၊ ငါ ငွေကို တန်ဖိုးထားခဲ့ပါတယ်၊ မဲ့တစ်ပေါက်မှမစွန့်အခဲပါဘူး၊ အဲဒါကို မင်းယုံပေးပါ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့ မတောင်းဆိုဘူး အဂ္ဂါ၊ မင်း ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ"

"ခွပ်..."

သတိုးစကားဆုံးသည်နှင့် အဂ္ဂါရဲ့လက်သီးများက

သတိုးမျက်နှာပေါ် ဆင့်ကဲဆင့်ကဲကျရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ သတိုးက မခုခံပေ။ နောက်ဆုံးတွင် မြက်ခင်းပေါ် ဒူးညှတ် ကျသွားခဲ့သည်။

“အဂ္ဂါ တော်ပါတော့ တော်ပါတော့ အဂ္ဂါရယ်၊ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း ဒီလောက်တောင် မလှုပ်ပါနဲ့”

“သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း လက်သီးနဲ့ထိုးတာဟာ... သူငယ်ချင်း လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူကို ဖြတ်ခေါ်တာထက်စာရင်အများကြီး တော်ပါသေးတယ် ငွေ”

“သူ နေခင်တရပြီပဲ သတိုး၊ ငွေကိုလည်း သူ ဘာတစ်ခုမှ မစော်ကားခဲ့ဘူး၊ ခု အဂ္ဂါရှေ့မှာ လာဝန်ခံနေပြီပဲ၊ သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်နေပါ၊ ဒီလောက်တော့ မရက်စက်သင့်ပါဘူး အဂ္ဂါ...”

“ငွေ ဖယ်ပေးလိုက်ပါ၊ သူ့ကြိုက်သလောက်ထိုးပါစေ၊ ငါ့ အပြစ်အတွက် ငါခံနိုင်ပါတယ်”

“နင်ခံနိုင်ဖေမယ့် ငါ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး သတိုး”

“ငွေ မင်း ဘာဖြစ်လို့ သတိုးဘက်က ဒီလောက်တောင် အကာအကွယ်ပေးနေတာလဲ”

“သတိုးဟာ ငွေ သူငယ်ချင်းပဲ၊ အဂ္ဂါရဲ့ သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်တယ်...၊ သူမိက်ခဲ့တာဟာ အဆုံးစွန်အထိလည်း မဟုတ်ခဲ့

ဘူး၊ သူ့စိတ်က ဖြူပါတယ် အဂ္ဂါ၊ ဖြူလွန်းလို့အဖွန်အထင် လွယ်သွားတာပါ၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“ဆောရီး ငွေ၊ ကိုယ် သူ့ကို တစ်ခုခုတော့ ဒဏ်ခတ် လိုက်ရဦးမယ်။ အခုလို ဒဏ်ခတ်တာဟာ အပေါ်ယံ အသား နာရုံပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ကိုယ့် စိတ်ကို နာကျင်အောင် သူ ညှဉ်းဆဲခဲ့သလို သူ့စိတ်နာကျင်အောင်လည်း ကိုယ်ညှဉ်းဆဲရ ဦးမယ်၊ ဟေ့ကောင် သတိုး၊ ထစမ်း”

သတိုးက အားယူကာ ထရပ်လိုက်ပြီး...အဂ္ဂါချော့ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေသည်။

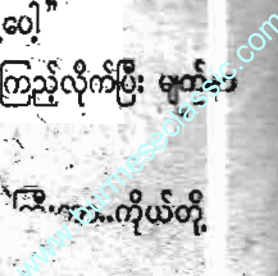
“မင်း လုပ်ခဲ့တဲ့အပြစ်အတွက် မင်းဘက်က အလျှောက်ခံ ပြန်ပေးရမယ်”

“ပြော ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ငါတို့မင်္ဂလာပွဲကျရင် မင်း သတိုးသားအရံလုပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ငွေကိုင်ဖို့ ဘိုကေးကို မင်းကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး ယူလာရမယ်၊ ငါတို့အတွက် မင်းရဲ့လက်ဖွဲ့အနေနဲ့ပေါ့”

သတိုးက ငွေတို့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာ လွှဲသွားကာ...

“ကောင်းပြီ...ငါလုပ်ပေးမယ်”

“အိုကေ...မင်းသွားနိုင်ပြီ...”

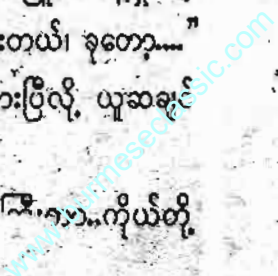
သတိုးထွက်သွားပြီးနောက် ငွေရင်ဆိုင်ရသည်မှာ အဂ္ဂါရဲ့ စိမ်းလက်တောက်ပသောမျက်စိများကို ဖြစ်သည်။ သတိုးထွက်ခွာ သွားသည်နှင့် အဂ္ဂါရဲ့မျက်နှာဖုံးဖိမရအောင် ညှိမှောင်ပြိုကွဲလာသည်။ အဂ္ဂါက ငွေ့ပခုံးနှစ်ဘက်ကို တင်း တင်းဆုပ်ကာ...

“ငွေ့...ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကို ကိုယ့်ဘဝထဲက ဆွဲထုတ်ပေးလို့ မရဘူးလား ငွေ့ ကိုယ်ဟာ တော်ရုံမိန်းမကို အထင်မကြီးခဲ့ဘူး၊ ကိုယ်ယူတဲ့မိန်းမဟာလည်း မှဲ့စွန်းမရှိအောင်ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မိန်းမပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကိုယ် ရည်စူးခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုတော့...”

“အဂ္ဂါဆိုလိုတာက ငွေ့ဟာ မှဲ့စွန်းသွားပြီလို့ ယူဆချင် တာလား...”

“မဟုတ်သေးဘူး ငွေ့ ဒီအဖြစ်... ကြီးတာ...ကိုယ်တို့

ဖြစ်တယ်... သူ့

နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှိမလာသင့်ဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံးသယ်ဆောင်မသွားချင်ဘူး...”

“အဂ္ဂါ သဘောအတိုင်းပဲရှိပါစေ၊ ငွေကတော့ အားလုံးကို ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်၊ အဂ္ဂါ ငွေကို သံသယတွေနဲ့လက်ထပ်ပြီး တစ်သက်လုံးနိပ်စက်သွားမယ်ဆိုလည်း ငွေက အဂ္ဂါကိုချစ်တဲ့ အချစ်နဲ့ ခံနိုင်ရည်ရှိနေမှာပဲ၊ အဂ္ဂါဆီက အချစ်နဲ့ ယုံကြည်မှုကိုမရနိုင်လည်း ငွေက ရသမျှနဲ့ ပျော်ရွှင်နေဦးမှာပဲ၊ အဲဒါဟာ အဂ္ဂါကို ချစ်တဲ့ငွေရဲ့အချစ်ပဲ အဂ္ဂါ...”

“ချစ်တယ်”ဆိုတာ ချစ်သူချင်းမှ သုံးစွဲရတဲ့စကားလုံး မဟုတ်ဘူး ဆဂ္ဂါ၊ ငွေဘဝမှာ တစ်ပြိုင်တည်း ပတ်သက်မိတဲ့ ယောက်ျား နှစ်ယောက်စလုံးကို ငွေ ချစ်တယ်၊ အဂ္ဂါကိုချစ်တယ်၊ သတိုးကိုလည်း ချစ်တယ်၊ အဂ္ဂါချစ်တဲ့အချစ်ထဲမှာ ရင်ခုန်ခြင်းတွေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေ တွယ်ငြိတပ်မက်မှုတွေ အများကြီး ပါတယ်၊ သတိုးကိုချစ်တဲ့အချစ်ထဲမှာတော့ ဖြူစင်ငြိမ်းချမ်းခြင်းတွေပဲ ရှိတယ်၊ သူနဲ့ ခွဲခွာခြင်းဟာ ငွေစိတ်ကို အဆိပ်မသင့်စေဘူး၊ အဂ္ဂါနဲ့ခွဲခွာခြင်းကတော့ ငွေစိတ်ကို အဆိပ်သင့်စေတယ်၊ သတိုးမှာ ရှိတဲ့ စိတ်ရှည်သည်းခံမှုတွေ၊ နူးညံ့မှုတွေ အဂ္ဂါမှာမရှိပေမယ့်လည်း အဂ္ဂါကိုငွေက ချစ်ခြင်းနဲ့ ရွေးချယ်

တယ်၊ ဘကယ်တမ်းချစ်ကြပြီဆိုရင် ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူ့ဆီက ကောင်းတာလေးတွေကို မက်မောတာ၊ မကောင်းတာတွေကို မလိုချင်တာတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူး အဂ္ဂါ၊ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး...”

“အဂ္ဂါ သံသယရှိလို့ ငွေကိုစွန့်ပစ်လည်းငွေက အေးအေးဆေးဆေး လိုက်လျောမှာပါပဲ...”

“ငွေ၊ ငွေကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်...မစွန့်ပစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်မှန်းတာက ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကိုပါ၊ ငွေရဲ့ သိက္ခာကို ကိုယ်ယုံကြည်တယ် ပြီးတော့...”

အဂ္ဂါက ရုတ်တရက်တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ တီးတိုးပြောသည်မှာ....

“ဟိုကောင် သိက္ခာတိုလည်း ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်”
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဂ္ဂါ”

ထိုအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ငွေတို့ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတော့မည် ဖြစ်သည်။

မင်္ဂလာပွဲနီးကပ်လာတာနှင့်အမျှ သတိုးသည် အကောင်းဆုံး ဘိုကေးတစ်ခုဖန်တီးရန် အလုပ်စွပ်လျက်ရှိ လေသည်။

ဘိုကေး ပြုလုပ်ဖန်တီးရန် ကက်တလောက်များ၊ စာအုပ် များကို ရှာဖွေဝယ်ယူခြင်း၊ ဓိတ်ဆွေတစ်ဦး၏အကူ အညီဖြင့် Floral တစ်ခုတွင် ဘိုကေးလုပ်နည်းကို သွားရောက်သင်ယူခြင်း၊ နှင်းဆီဖြင့် ကြိုက်ရာနှင်းဆီဖြူဖူးများကို ရွေးချယ်ကာ booking လုပ်ထား ခြင်းတို့ဖြင့် ငွေအတွက် အကောင်းဆုံး ဘိုကေးတစ်ခု ဖန်တီးနိုင်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိလေသည်။

မနက်ဖြန်တွင် မင်္ဂလာပွဲကျင်းပတော့မည် ဖြစ်သည်။

သတိုးက သူ့လက်ရာ ဘိုကေးတစ်ခုလုံးကို နှင်းဆီဖြူ များဖြင့်သာ ဖန်တီးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ငွေမပန်ဖြစ်သောနှင်းဆီဖြူများကို ငွေအတွက် အမှတ်တရ အဖြစ် ပေးအပ်ချင်ပါသည်။

သတိုး၏အခန်းထဲတွင် နင်းဆီဖြူများစွာ ပျံ့ကြနေခဲ့
လေသည်။

ကန်တလောက်စာရွက်များ၊ ကပ်ကြေး၊ ဖဲကြိုး အစ
ရှိသည့် ပစ္စည်းများစွာက သတိုးကို ဝိုင်းရံထားခဲ့သည်။

သတိုးသည် လှပသော သိုကေးတစ်ခုကို- စိတ်တိုင်းကျ
ဖန်တီးလျက်ရှိလေသည်။

နင်းဆီဖြူသိုကေးတစ်ခု ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သတိုးက
သိုကေးလေးကို တဖွဖွကိုင်တွယ်ကြည့်နေဆဲ...တံခါးခေါက်သံ
ပေါ်လာကာ...

“သားရေ...သားကားက ဘရိတ်မိဘူး ဖြစ်နေတယ်နော်၊
မနက်ကျ ဒရိုင်ဘာလာရင်ပြင်ခိုင်းလိုက်ဦး၊ နေပြီ စီးသွားမိမှာ
စိုးလို့သတိပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

သတိုးက ပြီးစလွယ်ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ပြီး၊ ငွေနဲ့ တွေ့
စကတည်းက ငွေ သူ့ကားထဲ ပစ်ပေါက်ထည့်ခဲ့သည့် ဖိနပ်
အနီလေးတစ်ဖက်ကို လှပစွာထုပ်ပိုးလိုက်လေသည်။

သတိုးသားအရံဝတ်စုံပြည့်ဝတ်ထားသော သတိုးသည်
ဖိနပ်ထုပ်ကလေးနှင့် နင်းဆီဖြူဘိုတေးကို ကိုင်ကာ သူ့ကားရှိရာသို့
စိတ်မှတ်ခဲ့သူလို ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျှောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ကားတံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ ဘိုကေးထည့်ထားသည့် ကြိမ်ခြင်း
လေးကို သူ့နံဘေးနေရာမှာ တယုတယတင်လိုက်ပြီး သူ့ကားကို
ငွေတို့မင်္ဂလာပွဲရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

မင်္ဂလာပွဲ စတင်ချိန်အထိ ဘိုကေးလက်ဆောင်ပေး မည့်
သတိုးသားအရံ ရောက်မလာသေးသောအခါ သတိုးသမီးလေးသည်
စိတ်ပူစ၊ ပြုလေသည်။

“မျှော်မနေနဲ့တော့ ငွေ၊ ဒီကောင် အတ္တိကြောင်တာ၊ ရှောင်ထွက်
သွားတာ..”

“မဟုတ်သေးဘူး အဂ္ဂါ၊ ငွေစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ ထင်နေတယ်၊
သူ့လာတော့လာမှာပါ”

“မင်္ဂလာခွဲက စ၊ နေပြီ ငွေ၊ ဘိုကေးမပါဘဲ ထွက်မလား”

“ဟော ပိုမှာ လူတစ်ယောက်ဝင်လာနေတယ်တွေ့လား အဂ္ဂါ၊
သူ့လက်ထဲမှာ ဘိုကေးနဲ့...”

ခန်းမထဲသို့ ရေးကြီးသုတ်ဖျာဝင်လာသောသူသည် ဘိုကေး
မပါဘဲ ထွက်လာရသည့် သတိုးသမီးရှေ့သို့ရောက်လာခဲ့ကာ...

“ဒီမှာ သတိုးသမီးအတွက် ဘိုကေးပါ...၊ ကိုသတိုး ပို့ခိုင်း
လိုက်တာပါ၊ ဒီအထုပ်ကလေးပါ ယူထားလိုက်ပါ...”

“သူက ဘယ်မှာကျန်ရစ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်တိုင် လာမပေး
သလဲ...”

အဂ္ဂါက မေးခွန်းထုတ်နေဆဲတွင် ငွေက ပဲ့ရွဲနေသည့်
အထုပ်ထဲက တစ်စွန်းတစ်ထွက်ပြုနေသည့် ဖိနပ်ကလေး ဟစ်ဘက်

ကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ငွေသည် ရုတ်တရက် ပါကင် စက္ကူပေါ်က သွေးစတစ်ချို့ ဆီအကြည့်ရောက်သွားရကာ ရင်ထဲ လှုပ်ခနဲ တုန်ရင်သွားရပါသည်။ ငွေသည် ငွေရှေ့ကလူကို မော့ကြည့် လိုက်မိရင်း...

“ဒီမှာ ... သူ...သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား”

“ကိုသတိုးချို ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေပါတယ်၊ ကားထဲကနေ ဒီဘိုကေးကို မပျက်မစီးပြန်ရပါတယ်၊ သူ့သတိရ လာတော့ ခင်ဗျားတို့မင်္ဂလာပွဲကို ဘိုကေးနဲ့ ဖိနပ်ထုပ်လေး ရောက်အောင်ပို့ပေးဖို့ တောင်းပန်လို့ လာပို့ပေးတာပါ”

“အဂ္ဂါ ငွေကတော့ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ပစ်ပြီး သတိုးဆီခုပ် သွားရမယ်၊ အဂ္ဂါလိုက်ချင်သလား”

“လိုက်မယ်ငွေ၊ ကိုယ်တို့ အားလုံးကို ခဏတောင်းပန် ထားခဲ့ မယ်...”

အဂ္ဂါသည် ငွေလက်ကိုဆွဲကာ ပရိသတ်ရှေ့သို့ထွက် လာခဲ့ပြီး...

“အားလုံးပဲ...ကျွန်တော်တို့ အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တဲ့သတင်းကို ခုပ်ရလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ခဏသွားခွင့်

ပြုပါ၊ လာ...ငွေ”

အဂ္ဂါသည် ငွေလက်ကိုဆွဲကာ မင်္ဂလာခန်းမထဲမှ အပြေး အလွှားထွက်လာခဲ့လေသည်။

သတို့သားအရံ၏ မျက်ဝန်းများသည် အခန်းဝဆီသို့
မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားနေခဲ့လေသည်။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီးရောက်လာခဲ့ချိန်တွင် မျက်ဝန်းများ
က ဖျတ်ခနဲအရောင်လက်လာခဲ့ပြီး နှုတ်ခမ်းများ မသိမသာပြုံးကာ
ငြိမ်သက်သွားခဲ့လေသည်။

“သတိုး...”

ငွေသည် မျက်ရည်စုများကို လက်ခုံနှင့်ပင့်သုတ်လိုက်ပြီး
တစ်ချက်ကျိတ်ရှိက်လိုက်သည်။ နှင်းဆီဖြူနှင့်အလားတူသော
လူယော်လေးကိုတော့ ငွေတို့ပြန်မရနိုင်တော့ပြီ။

“ငါတို့ မင်းကိုခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ မင်းလည်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ
သတိုး”

အဂ္ဂါက တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

ငွေသည် ငွေလက်ထံကဘိုကေးလေးကို သတိုးရင်ဘတ်
ပေါ်အသာအယာတင်ပေးခဲ့လေသည်။

ဒေါက်ဖိနပ်အနီလေးတစ်ဖက်ကိုတော့...ငွေက
အဂ္ဂါ၏ခွင့်ပြုချက်ကိုရယူကာ အမှတ်တရအဖြစ်
သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါသည်။

နှင်းဆီဖြူလေးကို ငွေ မဝန်ဖြစ်ခဲ့ချေ။
 ဆိုသော် သူ့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့အရောင်
 အသွေးကိုတော့ ငွေနှလုံးသားထဲမှာ
 ထာဝရ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပါသည်။

ပုညခင်

